

Сирена

Джанин
Фрост

Двойно изкушени

“Принц на нощта” книга 2

ДЖАНИН ФРОСТ ДВОЙНО ИЗКУШЕНИ

Превод: Сирена

chitanka.info

Да се срещаш с Принца на мрака има своите предизвикателства...

Психическите способности на Лейла са я предали и сега тя не е сигурна какво ще ѝ донесе бъдещето. И ако това не е достатъчно, любовникът ѝ, Влад, се е дистанцирал. Въпреки че Лейла е обикновена смъртна, тя също е и модерна жена, която отказва да приеме студеното отношение — особено ако ѝ е поднесено от мрачния красив вампир, който все още не иска да признае, че я обича.

Да избираш между вечна любов и самотна вечност...

Скоро обстоятелствата изпращат Лейла обратно в цирка, където се случва нещастие. И щом открива, че зад случилото се стои коварен убиец, Лейла трябва да реши на кого да се довери — на огнения вампир, който възбужда страстите ѝ, както никой друг, или на изстрадалия рицар, който за нея не може да бъде нищо повече от приятел? С опасност, дебнеща всяка нейна крачка, всичко, което в нужно, е една грешна стъпка, за да бъде прокълнатата завинаги.

ПРОЛОГ

Това не беше първият път, когато се събуждах като пленница. Не беше дори вторият. Наистина трябваше да преосмисля изборите в живота си.

От предишен опит знаех, че не трябва да отварям очи или да променям дишането си. Вместо това се прегледах, преструвайки се на все още припаднала. Неизненадващо имах главоболие, но като се изключи това се чувствах добре. Ръцете ми бяха завързани зад гърба ми. Дебелината около ръцете ми бяха ръкавици, стегнатото около коленете ми — ремъци. Неудобна превръзка на устата, очевидно.

След като приключих с физическото си състояние преминах към заобикалящата ме среда. Пропадането и издигането под мен трябваше да са вълни, което означава, че съм на лодка. Някои от похитителите ми бяха на горната палуба, но един от тях беше в стаята с мен. Не казваше нищо, но след годините, през които съм живяла с вампир се бях адаптирала към улавянето на едва доловимите звуци, които издаваха.

Затова, когато отворих очи, погледът ми безпогрешно попадна на чернокосия вампир. Единственият знак, с който показва, че е изненадан, беше премигване.

— Не очаквах вече да си будна — провлече той.

Погледнах надолу към превръзката на устата си и пак към него, повдигайки вежда.

Той разчете мълчаливото послание.

— Трябва ли да ти казвам, че викането е излишно?

Завъртях очи. Какво беше това, ден на аматьорите? Той ми се усмихна, преди да се надигне от койката, в другия край на каютата.

— Предполагам не.

През краткото време, което му трябваше, за да пресече стаята и да премахне превръзката на устата ми, се опитах да разбера възможно най-много за него.

Вампирът изглеждаше горе-долу на моята възраст, но по лишената му от белези кожа, къса подстрижка, избръснато лице и средна височина определих, че е на по-малко от стотина немъртни години. По-възрастните вампири имаха по-износена, покрита с белези кожа и обикновено презираха модерните прически. Но най-издаващото беше погледът му. Наистина старите вампири имаха определена... тежест в погледа си, сякаш минаващите векове бяха оставили осезаемо своя отпечатък. Безименният ми похитител нямаше тази тежест и ако бях щастливка, нямаше да има стар вампир на борда.

Младите вампири бяха по-лесни за убиване.

— Вода — казах, щом превръзката около устата ми бе премахната. Между това и ефектите от дрогата, с която ме бяха упоили, чувствах устата си толкова суха, че езика ми бе станал като подплатен чорап.

Вампирът изчезна и се върна с кенче Кола. Пих, докато вампира държеше кенчето до устните ми, което доведе до едно продължително оригване, щом приключих. А факта, че го направих насочено към лицето на похитителя ми, е, не беше моя вината. Бях завързана.

— Очарователно — каза той сухо.

— Спрях да се тревожа за маниерите си, когато простреляхте приятеля ми с течно сребро — отговорих му равно. — И като стана на въпрос за него, искам да го видя.

Устата на вампира се изви.

— Не си в позиция да поставяш искания, но да, все още е жив.

— Не искаш да ме заведеш до него, хубаво — казах, мислейки бързо. — Предполагам знаеш, че улавям психически впечатления чрез докосване, така че махни ръкавиците и ме остави да те докосна. Тогава ще знам дали казваш истината.

Вампирът се изкиска, светлозелено се плъзна в очите му с цвят на торфен мъх.

— Да ме докоснеш? Имаш предвид да използваш този смъртоносен електрически камшик, който призоваваш, за да ме разреже наполовина?

Замръзнах. Откъде знаеше за това? Повечето от хората, които ме бяха видели да използвам тази сила, бяха мъртви.

— Затова тези ръкавици са залепени за теб с тиксо — продължи той невъзмутимо. — За всеки случай.

— Как каза, че е името ти? — попитах, радостна, че звучи нормално.

Тези широки устни се извиха още повече.

— Наричай ме Ханибал.

Усмихнах се.

— Добре, Ханибал, какво искаш да направя? Да използвам дарбата си, за да открия някой от враговете ти? Да ти кажа дали някой те предава? Или да прочета миналото от предмет?

Ханибал се засмя, и въпреки че повече клонеше към д-р Зло, отколкото смразяващо, все още беше достатъчно, за да изтръпна.

— Не искам да правиш нищо, малко птиче. Аз съм просто доставчика. Дори не знам кой ще те получи. Знаем само, че цената е тройна ако си жива, но ако опиташ нещо, заплащането да те доставя мъртва също е достатъчно добро за мен.

Ханибал ми помахна весело, преди да излезе от стаята. Не казах нищо, опитвайки се да измисля начин за измъкване от затруднението си. *Нямаше* да се оставя да бъде доставена на някакъв непознат злодей. Щях да намеря начин да се измъкна, дори да ме убие.

ГЛАВА 1

Четири седмици по-рано

Стоях под водопад от огън. Яркочервено и златно се разливаха около мен, въртейки се в косата ми, разделяйки се на струи по тялото ми, преди да се плъзне между пръстите ми, за да падне в краката ми. Пламъците бяха толкова плътни, че не можех да видя през тях, ограничавайки света ми до блестяща завеса с цветовете на залеза. Да бъде погълната по този начин би трябвало да ме убие, но бях невредима. Дори не ме беше страх. Вместо това ме завладя странно чувство на копнеж. Опитвах се да уловя един от огньовете, но никога не успях. Огънят може и да ме покриваше от глава до пети, но все пак успяваше да избегне хватката ми.

— Лейла — извика глас, прекалено тих, за да определя на кого е. — Напусни, преди да е прекалено късно.

Логиката ме подтикна да последвам съвета на безименния човек, но не исках да го направя. Пламъците изглежда не искаха да си тръгна. Те продължиха да се плъзгат по мен, галейки ме, вместо да изгарят плътта ми.

Виждаш ли?, помислих си пренебрежително. *Няма да ме наранят.*

— Лейла — каза пак гласът, но по-подчертано. — Напусни.

— Не — отговорих и се опитах да хвана огъня отново. Както обикновено тези блестящи ленти се плъзнаха през ръцете ми, но този път богатият им цвят потъмня. Когато се приземиха в краката ми, приличаха на панделки направени от катран. Водопадът над мен внезапно изчезна, оставяйки ме гола и трепереща в изненадващата, поразителна тъмнина.

Страх превърна вътрешностите ми в лед. Гласът беше прав. Нещо лошо щеше да се случи...

Нямах време да избягам, преди огъня да освети тъмнината. Не се разля нежно върху мен като преди, а се разби в мен от всички страни.

Болката ме опустошаваше, докато пламъците ме атакуваха с ужасната си сила, изгаряйки всеки сантиметър, който докосваха.

— Защо? — изкрещях, усещайки предателство, малко по-слабо от агонията.

— Предупредих те — отговори непознатият глас, в безопасност зад стената от огън. — Не слушаше.

Тогава не чувах нищо повече, освен собствените си викове, докато огънят безмилостно продължаваше да ме унищожава.

— Не!

В главата ми думата беше изкрещяна от болка; в реалност напусна устните ми като шепот. Но беше достатъчно да ме събуди и се изправих ужасена, докато не осъзнах, че съм покрита с одеяла вместо пламъци. Единственият огън беше безопасно задържан от камината, от другата страна на стаята.

Отне няколко дълбоки вдишвания, за да се отърся от последиците от кошмара. След минута сърцето ми престана да блъска и се сведе до по-нормален ритъм. С пробуждане от тревога видях, че леглото беше празно. Сега нямаше да се налага да признавам, че отново имам същия кошмар, но не ми харесваше, че все по-често си лягах сама и се събуждах по същия начин.

Ако бях суеверна щях да се притеснявам, че повтарянето на съня е поличба, но когато получавах предупреждения за бъдещето, те не идваха под формата на неясни метафори в съня ми. Идваха като безмилостни превъплъщения, в които имах пълно усещане, за това какво ще се случи, но не бях получавала такова от седмици. Отдавна си мечтаех да не получавам такива усещания — и видения на най-ужасните грехове — само чрез едно докосване, но сега, когато наистина имах нужда от способността си, тя беше на ваканция.

Мисълта ме накара да се измъкна изпод завивките. Прехвърлих краката си от страни на леглото и слязох от подиума, който правеше голямото легло със завеси да изглежда дори по-впечатляващо. Отидох право пред огъня и коленичих. Повечето пламъци бяха загаснали през нощта, но дънерите все още пушеха. Избутах настрани решетката, задържах ръката си над един дънер за миг и я пъхнах право в разпадащото се дърво.

Убождането от болка ме накара да ахна от облекчение, докато не осъзнах, че идва само от един пръст. Останалата част от ръката ми

беше добре, въпреки че беше заровена до китката в горещи въглини. Изчаках още няколко минути, за да съм сигурна, и я издърпах. Освен треска, стърчаща от показалеца ми и десетгодишен белег, ръката ми беше ненаранена, нито едно косъмче изгорено.

По дяволите. Шест седмици по-късно и все още не се беше премахнало.

Някои жени хващаха венерически болести от гаджетата си. Това беше леко в сравнение с това, което ми предаде моето — имунитет към огън, който неочаквано блокира способността ми да улавям психическа информация чрез докосване. Разбира се, не трябваше да съм изненадана. Да излизаш с неофициално признатия Принц на Мрака беше свързано с последствия.

Махнах треската, смучейки пръста си, въпреки че бях един от малкото хора в имението, които не харесваха вкуса на кръвта. Тогава се разтърсих наоколо, докато не намерих широка мъжка тениска, платът беше мек като кашмир. Вероятно струваше повече от това, което бях свикнала да получавам за месец, работейки в цирк, но беше хвърлена на пода с очаквано безразличие. Не бях видяла никой да чисти стаята, но също и не я бях виждала разхвърляна. Слугите сигурно ме чакаха като ниндзи да я напусна, за да могат да направят мястото безупречно.

Нямаше да им се налага да чакат много. Трябваше да отида до тоалетната и въпреки великолепието на спалнята на гаджето ми, в банята му липсваше тоалетна. Бъдейки вековно стар вампир, нямаше нужда от такава.

Облякох си захвърлената тениска. Беше достатъчно дълга, за да покрие потника и бельото ми, въпреки че нямаше да срещна никого по пътя към стаята, която официално беше моя. Всекидневната, която свързваше двете спални, не беше използвана от никого друго. Уединението и елегантността ѝ поне я правеха по-достойна за пътеката на срама.

Щом се върнах в стаята си — по-светла и по-малка версия на среднощно зеленото и махагоновото великолепие, което бях оставила — отидох право в банята.

— Светлини — казах, добавяйки: — Приглушени. — Внезапната светлина ме накара да присвия очи.

Мека кехлибарена светлина се разля върху кремавия мрамор, подчертавайки златните и зелени нишки. Стъкленият душ с размерите

на компактна кола също се освети, както и тоалетната масичка. Първия път, когато видях луксозното обзавеждане, бях изпълнена с благоговение. Сега само мърморех под носа си, докато бързах към дискретно отделения ъгъл:

— Четиридесет и пет метра спринт всяка сутрин, защото той не иска да добави тоалетна в банята си. Не е като да не прекарва повече време на вечеря, която никога не яде.

Част от мен знаеше, че мърморенето ми беше, за да прикрия безпокойството си за увеличаващото се време в празно легло, но пикочният ми мехур се сви сякаш в съгласие. След като се справих с него влязох под душа, внимавайки да докосвам нещата само с лявата си ръка. Въпреки че токът, който излъчвах, беше притъпен в момента, нямаше нужда да изпържа тръбите инцидентно, изпращайки напрежение през тях.

След като се изкъпах и облякох, слязох по четири стълбища, докато стигна до основния етаж. В дъното на последното стълбище имаше коридор с висок таван, каменни колони, антични щитове и стенописи. Само вътрешната градина го предпазваше да прилича на готическото имение на Бил Гейтс.

В края на коридора беше често отсъстващото ми гадже, Влад. Да, този Влад, но малко хора правеха грешката да го наричат Дракула. Тъмната му коса беше със същия цвят като наболата брада по лицето му, в нещо повече от следобедна сянка. Извитите вежди подчертаваха очите му с цвят на мед и смарагд, а гладкия плат, покриваше тяло, закалено от десетилетия битки, когато е бил човек. Както обикновено само ръцете и лицето му бяха голи. Останалата част от него беше покрита с ботуши, черни панталони и опушено сива риза, закопчана до врата му. За разлика от повечето добре сложени мъже, Влад не показваше много кожа, но тези дрехи, направени по поръчка, открояваха стегнатото му тяло толкова ефективно, колкото биха го направили панталонки за бягане и потник.

Възхищението ми беше прекъснато веднага, когато видях, че имаше палто, метнато на едната му ръка. Той не просто се беше вмъкнал и измъкнал от леглото, докато спях; излизаше и без да ми каже дума.

Отново.

Да си имал някога момент, когато знаеш точно какво не трябва да правиш... и все пак да го направиш? Нямах нужда от мистични психологически способности, за да знам, че рязкото „Къде отиваш?“, докато вървах по коридора, беше грешният начин да се справя със ситуацията, но направих точно това.

Влад говореше с втория в командването си, Максимус, рус вампир, който изглеждаше точно като отмъстителен викинг, завърнал се към живот. При въпроса ми два чифта очи се обърнаха към мен — единият сив и внимателно неутрален, другият медно зелен и сардоничен. Напрегнах се, исках ми се да върна въпроса си. Кога се бях превърнала в една от тези дразнещи, вкопчващи се приятелки?

Точно след като основната причина, поради която Влад се заинтересова от теб, изчезна, подигра ми се вътрешният ми глас. Мислиш ли, че е съвпадение, че започна да се държи дистанцирано точно след като загуби способността си да шпионираш враговете му психически?

Веднага започнах да си пея песента „Това е начинът“ на КС and the Sunshine Band на ум. Влад не беше само невероятно силен вампир, чиято история вдъхновяваше най-известните истории за немъртвите. Също така можеше и да чете човешките умове. През повечето време.

Устните му се извиха.

— Един от тези дни ще се замислиш дали да не смениш начина, по който ме държиш извън главата си.

Ако не го познавах, щях да пропусна иронията в тона му, засилвайки лекия му акцент и добавяйки острота към култивирания му тон. Съмнявах се, че някога ще прости на вампира, който ме научи да го блокирам да наднича в мислите ми.

— Някои хора смятат тази песен за класика — отговорих, смъмрайки се за това, което може да е чул, преди да го спра.

— Доказвайки отново, че на света не му липсват глупаци.

— А ти не отговори на въпроса ми — възразих.

Влад си облече палтото, малката усмивка не напускаше лицето му.

— Не е случайно.

Ръката ми изтръпна от тока в мен, който се насочи към нея. Благодарение на инцидент с паднал далекопровод, цялото ми тяло

излъчваше електричество, но дясната ми ръка беше главният източник. Ако не овладеех темперамента си, можеше да започне да искри.

— Следващия път, когато искаш да те отървеш от мен, направи каквото правят модерните мъже. — Гласът ми беше по-груб и от шкурка. — Бъди прикрит и кажи, че отиваш да изпълняваш задачи. Ще бъде по-учтиво.

Този меден поглед се промени на блестящо смарагдово, видимо доказателство за нечовешкия му статус.

— Не съм модерен мъж.

Разбира се, че не, но щеше ли да го убие, ако е по-малко сложен, дразнещ и загадъчен? Поне за малко?

Максимус ми хвърли поглед, преди да върне вниманието си към Влад.

— Всичко ще бъде готово за завръщането ти — обяви, поклони се и си тръгна.

„Какво трябва да означава това?“ беше на върха на езика ми, но нямаше да получа отговор. Това обаче не означаваше, че щях да оставя да му се размине. Бях приключила с чуденето какво говори увеличаващото му се отсъствие за връзката ни. Ако факта, че бях изгубила психическите си способности означаваше, че чувствата му към мен са се променили, трябваше да ми го каже. Спрях пеенето си достатъчно да си помисля „Когато се върнеш, трябва да си поговорим.“

Този път усмивката му се разшири достатъчно, за да покаже зъби. Кучешките му зъби не се бяха показали, но усмивката му успяваше да носи нюансите и на любовник, и на хищник.

— Очаквам го с нетърпение.

В следващия миг мястото, на което стоеше, беше празно. Само затварящите се предни врати показваха откъде беше изчезнал. Вампирите не можеха да се дематериализират, но някои вампири Господари можеха да се движат толкова бързо, че създаваха това впечатление.

Въздъгнах. През изминалите няколко месеца живота ми с Влад се беше доказал толкова страстен и бурен, колкото го описваха филмите. Само се надявах Холивуд да не беше прав за съдбата на всяка жена, която се е влюбила в известния Мрачен принц.

Мисълта беше депресираща, но нямаше да седя и да се цупя. Вместо това се ангажирах с най-изпитаната и древна женска техника

за отвличане на вниманието.

Изтичах до стаята на сестра си.

— Събуди се, Гретчен! — извиках през вратата. — Отиваме на пазар.

ГЛАВА 2

— Това е единственото хубаво нещо досега, свързано с Румъния — каза сестра ми, поставяйки купчина дрехи пред касиерката.

Затворих очи, без да знам какво да направя първо: да се извиня на жената заради забележката на Гретчен, свързана със страната ѝ, или на Максимус, който трябваше да прибави още няколко чанти към половин дузината, които вече носеше. Това се случва, когато дам на сестра си нечия чужда кредитна карта. Влад имаше основното правила, че всички покупки на гостите му са за негова сметка.

Може би ще си промени мнението, когато получи сметката. Опитите ми да насърча пестеливостта също не бяха помогнали. Само раздражиха Гретчен до точката, в която спря да пробва дрехи, преди да ги купи.

— Уморена съм. Трябва да се връщаме — казах, променяйки тактиката.

Синият поглед на Гретчен се присви.

— Няма начин. Бях затворена в замъка на гаджето ти за седмици, въпреки че вампирският му враг трябва да е мъртъв, иначе Марти и татко нямаше да си тръгнат.

Не посочих факта, че баща ни и най-добрият ми приятел Марти бяха далеч по-склонни към безразсъдство. Шансовете бяха малки, но ако врагът на Влад, Жилегай, беше оцелял, тогава Гретчен беше в по-голяма безопасност тук. Тя не умееше да се скатава и да стои далеч от проблемите, дори животът ѝ да зависеше от това, както беше доказала. Погледнах към касиерката, принуждавайки се да се усмихна, и използвах ръкава на Гретчен, за да я дръпна към себе си.

— Без говорене за знаеш-кого на публично място — изсъсках.

— Защо? — изстреля обратно в същия тон. — Половината хора в този град знаят за вампирите, след като Влад го притежава и използва някои от тях като кървави закуски. Колкото до останалите, Максимус може да ги хипнотизира и да ги накара да забравят това, което вече не знаят.

Очите ми оглеждаха касиерката. Тя вдигна ръка към русия вампир и каза нещо на румънски.

— Не се тревожи, лоялна е към Влад — преведе ми той. Тогава буреносният му поглед се приземи на Гретчен. — Трябва да покажеш повече дискретност или следващият човек, когото хипнотизирам, ще бъдеш ти.

— Няма да посмееш — изсумтя тя.

Той се изправи до пълните си два метра височина, сякаш мускулестата му фигура не беше достатъчно впечатляваща.

— Правил съм далеч по-лоши неща, за да защита принца си.

Все още исках да ударя сестра си, но никой — дори приятел като Максимус — можеше да си позволява просто така да плаши малката ми сестра.

— Схвана — казах студено. — А ако не е, аз ще съм тази, която да се справи с нея.

Максимус погледна Гретчен, поклати едва забележимо глава и ми се поклони ниско.

— Както пожелаеш.

Изчервих се. За мой ужас, откакто бях станала приятелката на Влад, вампирите от линията му ми се кланяха, също както на него.

— Моля те спри, мразя това.

Той се изправи, лека усмивка извиваше устата му.

— Да, помня.

Когато погледът му срещна моя за кратка секунда видях мъжа, който връхлетя на шанса да излиза с мен, когато за пръв път пристигнах като неохотен гост в дома на Влад. Тогава познатата завеса падна над очите на Максимус и учтивият ми формален бодигард се завърна.

— Имате още един час, ако желаете да продължите с пазаруването. После трябва да се върнем в къщата.

— Защо? — попитах, изпреварвайки Гретчен.

— Защото трябва да се пригответе за гостите за вечеря на Влад. Няма да искате да закъснеете.

Този път Гретчен ме изпревари.

— Гости на вечеря? Кой? Защо не ни казаха по-рано?

— Защото присъствието ви е по избор — отговори Максимус. Усмихна ми се слабо. — Изчаках да ти кажа, защото изглеждаше да

имаш достатъчно неща на ума си.

Срам и примирение се смесиха в мен. Всички ли знаеха, че Влад и аз имаме проблеми? Разбира се, отговорих си на въпроса. Със способността за слушане на немъртвите вероятно знаеха, че Влад и аз не бяхме правили секс от седмица заради цикъла ми.

Въздъгнах.

— Изглежда, че все пак ще трябва да се купи още нещо. — Все още не си бях купила нещо, въпреки че посетихме няколко магазина, не исках да добавям още към вече разбиващата сметка на Гретчен.

Нещо, което не успях да определя, пресече лицето на Максимус.

— Не е нужно. Влад нареди роклята ти да те чака в стаята ти.

Първо тръгва, без да ми казва къде отива, после неочаквани гости, сега рокля, избрана за мен. Очите ми се присвиха. Какво беше намислил?

— Няма дори да ми намекнеш за какво става въпрос, нали? — попитах Максимус.

Усмивката му беше малко стегната.

— Както казах, правил съм далеч по-лоши неща, за да защитя принца си.

* * *

Един поглед към роклята ми показа, че вечерята няма да е заради стари приятели на Влад, дошли, за да си поговорят. Беше черен сатен, на гърба имаше малка цепка и ниско деколте отпред, което сякаш беше инструктирано с малки черни украшения. Черни токчета и подобно изглеждащи черни ръкавици до лакътя — подплатени с гума, отблъскваща тока разбира се — завършваха екстравагантния тоалет. Пробвах я, без да се изненадвам, че ми пасна сякаш е шита с точните ми мерки. Дори успя да ме накара да изглеждам сякаш имам деколте — рядко постижение, имайки се предвид малките ми гърди.

Беше най-хубавата рокля, която някога съм носила, но бих я разменила заедно с всеки друг скъп подарък, който Влад ми е давал някога, за да мога да затворя дупката помежду ни. Погалих мекият плат, исках ми се да си върна възможностите, за да знам дали това беше неговият начин за извинение заради студенината си или просто

се уверяваше, че изглеждам достатъчно добре да бъда украшение на ръката му. Всичко беше възможно с Влад.

Затова трябваше да го конфронтирам по-късно, без значение от последиците. Последното нещо, което исках, бе да съм наконтена, но това очевидно беше официално събитие. Когато приключих, правата ми коса висеше на големи къдрици, гримът ми беше умело положен, освен тъмночервеното червило, което силно си контрастираше с черната рокля и снежнобяла кожа. Всички тези години в цирка ме направиха сръчна с прикриването на белега, започващ от слепоочието ми към пръстите. Лъскава черна коса висеше от тази страна на лицето ми, заедно с още, праметната през дясното ми рамо. Плъзнах ръкавиците така, че само няколко сантиметра кожа показваха инцидента, дал ми необичайните ми способности.

Способности, които Влад беше притъпил, покривайки ме с устойчивата си на огън аура, за да ме защити от експлозията, която Жилегай активира. Врагът на Влад мислеше, че ще ме убие със себе си, но оцелях през огнения ад. Оказа се, че спасяването ми имаше цена. Съдбата никого не пускаше лесно.

Поклатих глава, за да я прочистя от миналото. Тогава, чувствайки всичко друго, освен празнично настроение, че насочих към основния етаж.

Влад ме чакаше в основата на стълбището. Черният му смокинг трябваше да изглежда прекалено обикновен с липсата си на акцентиращ цвят, но вместо това приличаше на чувствена версия на Ангела на смъртта. Не можах да спра трепета си, когато погледът му се плъзна по мен. За кратко очите му блеснаха в изумрудено, и когато пое ръката ми, почувствах топлината му през ръкавицата си. Обичайно вампирите бяха със стайна температура, но не и Влад. Пирокинезата, направила го толкова страшен сред вида му, го правеше по-топъл от повечето хора, особено когато способността му, характера или желанието му се разпалеха.

— Изглеждаш възхитително.

Ниското му ръмжене ми помогна да определя коя емоция го затопляше и отново потреперих. Чувствата ми към него можеха да са смесени със съмнение, но тялото ми не беше раздвоено. Приблжих се по-близо, преди да го осъзная, зърната ми се стегнаха веднага щом гърдите му докоснаха моите. Тогава нещо по-ниско в мен се стегна,

когато устата му одраска врата ми, гъстата брада прекрасно галейки кожата ми.

Той вдиша, въздухът се приземи като най-меката целувка на пулса ми, когато издиша. Ръцете му хванаха раменете ми, а топлината им бе прекрасно силна. Трепване на пръстите му отстрани косата ми, разкривайки врата ми. Ахнах, когато устата му се наведе и два твърди, остри зъба се притиснаха в кожата ми. Тъмният екстаз от захапката му беше на второ място след правенето на любов с него, а в последно време ми липсваше участието и в двете неща. Без да мисля придърпах главата му, почти треперейки от очакване.

Той промърмори нещо неясно и се отдръпна, погледът му все още грееш в смарагдово.

— Не сега. Гостите ни чакат.

„*Не ме интересува!*“ беше първата ми мисъл, последвана веднага от „*Какво ми има?*“ Да, хората ни чакаха, без да се споменава за няколкото пазача, мотаещи се в коридора. Дори никое от изброените да не беше вярно, имах сериозни проблеми, които трябваше да реша с Влад. Да удовлетвори либидото си трябваше да е последно в списъка ми.

— Вярно — казах, отпускаяйки ръце и отстъпвайки. Не го погледнах, когато върнах косата си обратно над рамото ми, покривайки колкото се може повече от зигзагообразния белег. Не бях засрамена, но неизбежните състрадателни погледи от хората, които го видяха за пръв път, омръзваха.

— Лейла.

Начинът, по който каза името ми, накара главата ми да се вдигне рязко. Очите на Влад се бяха върнали към полиран махагон, единственото зелено в тях беше от естествения пръстен, който очертаваше ирисите му.

— Не се крий заради никого — каза, махайки косата ми от рамото. — Само глупаците съжеляват оцелелите заради белезите им и ти никога не трябва да се прекланяш пред тях.

Протегна ръка, собствените му избледнели бойни белези бележеха плътта му като малки бледи ивици.

— Ела.

Взех ръката му, принуждавайки емоциите, стягащи ме с невидими ленти, да се оттеглят. Започнах да припявам песни,

прикривайки най-опасните мисли, преди да ги достигне.

„Това е една от причините да те обичам. Не се кланяш пред никого.“

За нещастие същата тази черта можеше да ни раздели.

ГЛАВА 3

Както се оказа, познавах някои от гостите, въпреки че присъстваха и доста нови лица. Максимус стоеше на масата до Шрапнел, плешивият трети в командването на Влад. До него беше Менчерес, египетският дългокос вампир, който Влад описваше като почетен господар, титла, която все още не разбирах напълно. Стройната блондинка до Менчерес беше жена му, Кира. И Гретчен беше там, настанена в най-отдалечения край на масата, и изглеждаше раздражена заради това. Всички станаха, когато Влад и аз влязохме, което правеше целият сценарий странен. Не бях закъсняла, така че защо всички бяха вече на масата? Не се ли предполагаше домакина и домакинята да посрещнат гостите, преди да се настанят на местата си, не да пристигнат последни и всички да станат?

Вампирите, реших за пореден път, имат най-странния начин за протичане на нещата.

Влад ме заведе до обичайното ми място начело на масата, което причини няколко погледа сред гостите, които не разбрах. Щом стигнах до там, заставах до стола отдясно, несигурна. Да седна ли или да чакам за сигнал?

— Радвам се, че дойдохте — обяви Влад, размерът на стаята не намаляваше силният звук на гласа му. — Знам, че някои от вас са пропътували голямо разстояние, за да дойдете до тук.

Очаквах повече, може би благодаря към тези далечни гости, но той се настани на стола си. Преди Влад никога не бих предположила, че простият акт на стоене може да изглежда толкова царствен и плашещ, въпреки това той го правеше всеки път.

Всички седнаха, затова и аз го направих, искайки ми се да ми бяха дали ръководство за „Етикет на немъртви за глупаци“. От прекалено плавния начин, по който се движеше, никой от гостите не беше човек. Бях свикнала да бъда около вампири в небрежна обстановка — или жестока такава, — но това беше първото ми

формално събитие. „Ако объркам нещо, вината е твоя“, изпратих на Влад, докато си придавах приятна усмивка.

Леката усмивка бе единствената индикация, че ме е чул. Посочи вляво.

— Лейла, познаваш Максимус, Шрапнел, Менчерес и Кира, но нека ти представя останалите ни гости.

Задържах усмивката, докато се изреждаше лист от имена, които не се надявах да запомня, защото всички двадесет и осем места бяха запълнени. Когато за първи път видях трапезарията с едната си стена от камини, тройно високи тавани и гигантски полилей, си помислих, че е заслепяваща загуба на пространство, след като само аз и Влад ядяхме тук. Сега размера и великолепието бяха полезни. Щеше да ни се наложи да добавим още една маса, ако извикаше повече приятели, а съдейки от бижутата на жените и сияйните смокинги на мъжете, присъстващите бяха свикнали с лукса.

Аз не бях. Нито Гретчен, която изглеждаше точно толкова изкуствено, колкото и аз. Баща ни беше направил кариера като военен, така че бяхме израснали със скромни неща, често променящи се, в зависимост от смяната на базите, в които бе зачисляван. Когато заживях сама на осемнадесет, потърсих работа, която да не е свързана с технология или докосване на хора — това, което всички добре платени работи изискваха. Ако не бях срещнала Марти и присъединила се към пътуващия му цирк, вероятно щях да свърша на улицата.

Със сигурност нямаше да се озова до Влад, усмихвайки се на непознати през море от кристални чаши, които слугите напълниха с тъмночервена течност, прекалено гъста, за да бъде вино. Същите тези слуги внесоха достатъчно храна, за да нахранят двойно повече хора, въпреки че единствените такива бяхме само Гретчен и аз. Нервите ми ми бяха отнели апетита, но въпреки това ровех в храната си с престорено удоволствие, чудежки се кога Влад ще обяви истинската причина за събитието. Не би извикал две дузини хора само за да се покаже. Влад можеше да е много неща, но претенциозен не беше сред тях.

Бомбата падна по време на десерта. Тъкмо бях загребала от крема брюле, с карамел и бърбън, когато Влад стана и всички разговори спряха.

— Благодаря ви за присъствието — каза той във внезапната тишина. — Тъй като всички тук сте или приятели, или почетни членове на линията ми, исках да присъствате, за да сте свидетели на действията ми.

Тогава се придвижи зад стола ми, слагайки ръка на рамото ми. Противопоставих се на желанието да се обърна, за да го погледна. „Какво става?“, помислих си нервно.

Той игнорира въпроса ми.

— Повечето от вас знаят, че Лейла ми беше любовница през последните няколко месеца. В добавка рискува живота си, за да спаси хората ми и демонстрира непоколебима лоялност дори по време на изтезание. Заради голямата ѝ стойност за мен, сега ѝ предлагам вечна връзка, ако приеме.

Тогава се наведе, дъхът му беше топъл на врата ми, когато прошепна следващите думи.

— Чудеше се дали чувствата ми към теб са различни, след като изгуби способностите си. Нека това бъде моят отговор.

Видях белязаната му ръка, преди да постави малка кадифена кутия пред мен. Сърцето ми спря да бие, докато умът ми беше претоварен от шок и радост. В далечния край на масата чух как Гретчен ахна. От всички възможни причини зад тази изненадваща луксозна вечеря, не бях очаквала това. Нещата помежду ни определено се бяха променили, и то по възможно най-добрият начин.

— Влад, аз...

Смислените мисли и думи може и да бяха изчезнали за малко, но не и способността ми да се движа. С трепещи от радост ръце, бавно отворих абаносовата кутия.

Гретчен стана от стола си, за да дойде при мен. В някакъв момент от очите ми трябва да са потекли радостни сълзи, защото съдържанието не беше замъглено. Въпреки това можех да различа пръстен. Лавина от щастие ме обзе. До сега не осъзнавах колко много обичам Влад и колко горещо се надявах чувството да е споделено. Премигнах, за да видя по-ясно... и възторга ми се смеси с объркване.

Максимус хвана ръката на Гретчен, преди да ме докосне, но все пак беше достатъчно близо, за да погледне в кутията.

— Скъперник, това не е диамант! — обяви с обичайната си нетактичност. — Какъв вид годежен пръстен е това?

Аз също се чудих на това, след като разпознах пръстена като реплика на наследствения му пръстен, предаден на Влад от баща му. Без значение, бих пазила всеки вид годежен пръстен, който ми даде. Освен това, може би предлагането на реплика беше семейна традиция за Дракула.

— Не е годежен пръстен — отговори Влад рязко. — Това е символ на принадлежност към линията ми. Всички вампири, които съм направил, го носят.

При тези думи възторжените ми мисли кристализираха в едно сърцеразбиващо осъзнаване: „Не ми предлагаше брак. Само предлагаше да ме направи вампир!“

Влад се изправи и ръката му напусна рамото ми. Чу. Със силата, с която мисълта изрева в главата ми, трябваше да е телепатически глух, за да не го чуе.

Знаех, че трябва да си пея нещо, за да не може да чуе нещо, но не можех да се сетя за нито една песен. Гордостта ми ми крещеше да действам, сякаш не бях недоразбрала, и все пак всичко, което можех да направя, беше да стискам кутията, докато предишната ми радост се превръщаше в пепел. Нищо не се беше променило, освен че Влад си мислеше, че човешината ми има нужда от подобрене и беше решил да ме информира за това в стая, пълна с вампири като свидетели.

Погледнах нагоре. Погледите на гостите се отместиха със състрадателна бързина, докато неудобното им поместване ми каза, че не само Влад е открил погрешното ми тълкуване. Ако не се чувствах така, сякаш сърцето ми е изтръгнато и изгорено точно пред мен, вероятно щях да се чувствам ужасена.

Гласът на Гретчен наруши натезалата тишина.

— Искаш Лейла да стане вампир? Това е толкова зловещо!

— Максимус — прекъсна я Влад.

Мускулестият вампир повдигна ръката си към устата на Гретчен, преди да мигна. Нормално такова третиране на сестра ми би ме разгневило. В момента прекалено силно се опитвах да се държа цяла, за да отговоря.

— Лейла — започна Влад.

— Недей.

Думата излезе с цялата ярост на разбитите ми надежди. Станах, почти събаряйки стола, но беше или да изляза сега или да се разплача,

а имах достатъчно гордост да не го правя пред всички.

— Имам нужда от малко въздух — промърморих.

И някаква самобръсначка, за да завършиш работата, която започна, когато беше на шестнадесет, омразният ми вътрешен глас добави.

Игнорирах го, започвайки да пея първата песен, която ми дойде на ум. Оказа се „Taps“^[1].

Подходящо.

Напуснах стаята колкото бързо можеха да ме носят новите ми токчета.

[1] „Taps“ — песен, която се изпълнява по време на погребение в чест на американски войници — Б.пр. ↑

ГЛАВА 4

Отидох право в малката, облицована с гума стая в мазето на Влад, която беше направил за мен. Щом влязох свалих дясната ръкавица. Моментално се образуваха съскащи нишки от електричество, докато емоциите, които се опитвах да контролирам, се превръщаха в миниатюрни електрически мълнии енергия. Превърнах тези нишки в едно пулсиращо въже и го метнах към каменната статуя в другия край на стаята.

Главата ѝ падна, подскачайки към основата, която беше заварена. Друг удар от въжето и статуята загуби ръка. След това и другата. Следващото беше всичко над кръста, но болката, разочарованието и унижението ми не намаляха. Вместо това имах чувството, че ще се разпадна всеки момент.

Не спрях да шибам статуята, докато от нея не останаха парчета. Преди Влад работех в посока потискане на силата си, както бях направила със самотата, която идваше от невъзможността ми да докосна някого, без да го нараня.

Влад беше променил всичко това. Научи ме да превръщам способностите си в предимство, и събуди чувства в мен, които никога не бях мислила, че ще изпитам. Беше повече от моя първи любовник. Беше и първата ми любов, но се бях оставила да хлътна прекалено много. Въпреки всички предупреждения се бях надявала, че един ден той ще почувства същото към мен. Ето тук ме доведе надеждата: в мазе, изкарвайки си скършените мечти на неодушевен предмет.

Погледнах към останките на статуята и почувствах мрачен вид удовлетворение. Като мен, беше солидна и цяла. Сега, отново като мен, беше толкова изпочупена от разрушителни емоции, че никой от нас нямаше да е същият.

— Проклет да си — прошепнах и не знаех дали беше насочено към мен или вампира, в който глупаво се бях влюбила.

Прекрасната ми рокля сега беше влажна от усилието ми, но не ме интересуваше. Нямаше да се върна на вечеря. Всички бяха разбрали

причината, поради която напуснах, така че вероятно разбираха продължителното ми отсъствие. Ако не го разбираха, майната им. Бях приключила с вечерните занимания.

Изтощена изкачих няколкото стълбища до стаята ми, радостна, че не пресрещнах никого по пътя. С малко късмет, Влад щеше да закъснее с гостите си и нямаше да го видя до утре. Щеше да ми даде толкова много необходимата самота.

Точно затова простенах, когато видях, че спалнята ми не е празна. Влад стоеше до канапето, ръцете му хванати зад гърба му, за щастие прокълнатата кутия не се виждаше. Един поглед от него обхвана потният ми, разрошен вид.

— Чувстваш ли се по-добре сега? — попита той с обичайната си прямота.

Нито дори близо. Дори само видът му разваляше крехкия контрол, който електрическата тренировка ми даде.

— Невероятно — казах рязко. — Всъщност, освен факта, че имам нужда да припадна от пиене, никога не съм се чувствала по-добре.

Емоция, която не успях да назова, премина през лицето му, след което отново стана неподвижно.

— Съжалявам за развитието на вечерта. Трябваше да го обсъдя офертата си с теб насаме, но никога не бях очаквал да я разтълкуваш погрешно.

Не знаех какво искам да чуя след това фиаско, но каквото и да беше, мина много далеч покрай него. Железният му контрол беше като сол в раната ми. Едва се държах, а той изглеждаше хладен. Гняв се присъедини към другите ми емоции.

— Роклята, луксозната вечеря, ласкателните ти думи, след това кутията за бижута. — Изброих нещата на пръсти. — Наистина, какво трябваше да си мисля?

Краткото му изсумтяване ме прониза до кости.

— Всичко, но не и това. Ти и аз сме заедно едва от няколко месеца. Знаеш ли колко незначително е това за някой на моята възраст?

Новата вълна от болка направи тона ми попарен.

— Да, ти си на почти шестстотин години, но в днешния свят, когато кажеш нещо като „вечна връзка“ преди да дадеш на приятелката

си кутия с размера на пръстен, обикновено в него има само един вид пръстен!

— От векове всеки вампир, когото съм направил, е получил реплика на пръстена ми, защото е доказателство, че е член на линията ми. Това е полезно, ако хората ми са уловени от съюзници. Или врагове.

Вярвах му, но това не направи нищо с киселината, изливаща се постоянно върху емоциите ми.

— Не разбираш — казах рязко. — Не сме заедно от дълго, дори по моите стандарти, но присмеха ти при мисълта за брак показва колко различно се отнасяме към връзката ни. Това е истинският проблем и не мога да го игнорирам повече.

Устата му се стегна и в камината пламъците се увеличиха, сякаш черупката се беше счупила и температураът му се беше разпалил. Не ме интересуваше. Аз бях тази, която беше емоционално нарязана публично и сега отново насаме.

— Ценя връзката ни. Никого не съм оставял да споделя личната ми спалня, освен теб...

— И все пак не ти се занимава да инсталираш тоалетна — прекъснах го. — Сякаш продължаваш да ми показваш „До тук си, никакъв шанс да продължиш напред“.

Сега погледът му е изцяло смарагдов, всички следи от мед си бяха отишли.

— Предложих различно решение на този проблем тази вечер.

Да ме превърне във вампир наистина би премахнало нуждата ми от тоалетна. Също така щеше да гарантира прекарването на остатъка от неестествено дългия ми живот, обичайки мъж, който никога не ме искаше по-близо от една ръка разстояние. Влад беше познат за жестокостта си, но не мисля, че осъзнаваше жестоката съдба, на която щеше да ме обрече, ако приемех офертата му.

Част от това беше по моя вина. Бях оставила емоционалното неразбирателство помежду ни да продължи прекалено дълго, защото не исках да го загубя. Проблемът беше, че никога не съм го имала наистина, както тази вечер ме беше принудила да разбера. Въпреки че имах чувството, че сърцето ми се разкъсва в гърдите ми, срещнах погледа му, без да трепна.

— Не си предположил, че ще видя пръстена като предложение, защото никога не си имал намерението да ми предложиш истинска връзка. Имаше време, когато нямах против това. Но вече не е така.

— Не разбираш. — Тонът му беше спокоен въпреки пламъците наблизо, които се издигнаха още по-високо. — За вампирите не съществува развод. Заради промяната на хората през годините, няколко от моя вид избраха да се оженят. Чувствата може и да изчезнат, но вампирският съюз никога. — Тогава топлата му, силна ръка обхвана лицето ми. — Предлагам ти истински ангажимент — място в живота ми завинаги. Дори ако връзката ни приключи, свързането ни няма. Нека те направя вампир, Лейла, и гледай как десетилетията отминават като дни, докато си до мен.

Исках да кажа да. Думата беше на устните ми, но я принудих да се върне с накъсаното ми вдишване. Не ми предлагаше нещо различно, само по-дълга версия на това, което вече имах. Фактът, че бих желала да махна човечността си като старо палто беше достатъчно доказателство, че бих направила всичко за Влад, въпреки че обмислено държеше сърцето си извън обсега ми.

Не можех да приема това, нито като човек, нито като вампир. Щом сега болеше така, как щях да се чувствам след десетилетия обичане на мъж, който не ме смяташе за нищо повече от приятна за леглото?

— Ще кажа само при едно условие.

Той погали лицето ми.

— И какво е то?

Не мигнах.

— Можеш да четеш ума ми, така че вече знаеш. Обичам те, Влад, така че повече от кръвни връзки или шанса да живея вечно, искам да кажеш, че и ти ме обичаш.

Ръцете му паднаха, свивайки се в юмруци.

— Говорихме за това...

— Помня — прекъснах го. — Първата нощ, когато спяхме заедно, ти ми каза, че ще ми дадеш страст, честност и моногамия, но не и любов, защото не си способен. Тогава го вярвах, но сега го наричам глупост. Помниш ли последното нещо, което Жилегай каза, преди да детонира експлозията? — От гранитната линия на челюстта му личеше, че помнеше, но нямаше да го признае. Продължих. —

Жилегай каза, че ще ме убие заедно със себе си, защото ще те нарани. Дори най-лошият ти враг можеше да види, че съм повече от метреса за теб, но ти отказа да ми предложиш нещо друго. Докато не го направиш не мога... — Гласът ми прекъсна и въпреки решителността ми, две сълзи се изплъзнаха през миглите ми. Изтрих ги, принуждавайки се да говоря през затворилото ми се от емоции гърло. — Не мога да бъда с теб — обобщих. — Боли прекалено много да съм близо до теб, но постоянно избутвана настрани.

Изражението му стана невярващо.

— Напускаш ме?

И веднага разбрах, че идеята е по-скоро шокираща, отколкото болезнена. Тонът му ме удари в гърдите, карайки още сълзи да потекат, които не можах да потисна.

— Какъв избор имам? Знам как ще завърши това. Със способностите ми преживях края на стотици други двойки. Дори гледах как майка ми дава всичко на мъж, който продължаваше да се отнася с нея като с втора ръка и отказвам да направя същата грешка.

Въпреки знанието, че всяка моя дума е истина, не можах да спра пороя от мисли.

Кажми ми, че ме обичаш, и ще остана. По дяволите, кажми ми, че си отворен към идеята да ме обичаш и ще остана. Кажми ми нещо, освен това да се примиря със студенината, която обвива сърцето ти.

Вместо това той каза:

— Не е безопасно. Издълбахме каквото беше останало от планинското леговище, но още не сме открили останките на Жилегай. Ако е успял да оцелее, ще тръгне след теб.

Това беше най-голямата му тревога? Не краят на връзката ни, а врагът му да ме използва срещу него отново? За миг не можех да дишам от яростта, с която разкъса сърцето ми. Мислех, че бях подготвена за отхвърляне. Бях сгрешила толкова, толкова много.

— Смъртта на Жилегай — успях да кажа дрезгаво. — Дори ако е оцелял, способностите ми ги няма. Което означава, че няма да има полза от мен, за да открие хора от настоящето или да погледна в бъдещето.

„Кажми ми, че това не е единствената причина, заради която искаш да остана!“, прокълтя в мислите ми със силата на последната ми надежда. Само волята ми ми попречи да го изрека на глас.

Влад само ме гледаше, погледът му се сменяше между медно и смарагдово, докато огънят вилнееше в огнището. С всеки продължаващ миг на тишина сълзите, които не можех да сдържам, се плъзгаха надолу по бузите ми.

Тогава, всяко движение плъзгащо се като бръсначи по емоциите ми, той отиде до вратата. Когато я достигна, спря за момент, ръката му се задържа на бравата.

„Не прави това!“, исках да изкрещя. *„Обичам те! Не можеш ли поне да се опиташ да ме обичаш?“*

Огънят се издигна толкова високо, че премина решетката и облиза стената, но все пак той не проговори. Когато пламъците се протегнаха към покрива, се насочих към тях с инстинктивното желание да ги угася, но те изчезнаха със свистене, което не остави след себе си дори пушек.

Когато се обърнах, Влад го нямаше.

ГЛАВА 5

Колата спря в хангара за самолети. Веднага отворих вратата, без да изчакам Максимус или Шрапнел да го направят за мен. На девет метра чакаше блестящ, с цвета на слонова кост реактивен самолет. Под нещастията ми си мислех, че е хубаво, че ще пътувам обратно към Щатите с частния самолет на Влад. Дори ако проблемите ми с електричеството внезапно изчезнеха, ако се опитам да летя с компания, мрачното ми изражение щеше да е причина да съм „случайно претърсена“.

Млад, червенокос мъж чакаше на стълбите до самолета, но когато ме видя, забърза надолу.

— Къде са чантите ви, мис? — попита той на английски с акцент.

— Нямам такива.

— Има — отговори Максимус, излизайки от шофьорското място.
— В багажника са.

Само присъствието на Гретчен ме предпази от загубата на темперамента ми.

— Казах ти, че не искам нищо от това. Дойдох с дрехите на гърба си и така искам да си тръгна.

— Вземаш ги, заповед на Влад — каза Максимус с глас, който накара червенокосия да се насочи бързо към лимузината. — Какво ще правиш с тях, когато се прибереш, е твоя работа.

Влад може би не искаше напомняне за мен в къщата си. Веднъж ми каза, че ако искам да си тръгна от връзката ни, ще ме пусне без аргументи. Трябваше да му се признае, че държеше на думата си. Не само, че не се кара, но и дори не го видях след нощта, когато напусна стаята ми. Дори не ми каза чао, преди Гретчен и аз да напуснем за летището.

Без значение колко силно се опивах да си кажа, че така е най-добре, болеше повече от всичко, което някога съм преживявала.

— Хубаво — казах, принуждавайки се да се усмихна заради Гретчен.

През последните няколко дни сестра ми беше нехарактерно защитнически настроена към мен. Напомняше ми колко близо бяхме преди инцидента, който беше белязал живота на майка ни и ми даде способностите ми. Продължавах да си повтарям, че съм добре, така че не можех да разваля това впечатление, казвайки на Максимус, че по-скоро бих ходила гола, отколкото да се измъчвам със спомени, запазвайки нещата, които Влад ми е купил.

Освен това беше прав. Можех по-късно да ги хвърля.

— Е... довиждане — казах, когато Максимус и другият мъж приключиха с товаренето на чантите от багажника в самолета.

Той се усмихна леко.

— Все още не. Ще пътувам с теб, за да се уверя, че си безопасно доставена до Марти.

Доставена, като някакъв пакет. Още веднъж прехапах езика си, за да не изтърва темперамента си пред сестра ми.

Гретчен изсумтя.

— Ами аз? Никой ли не се интересува дали ще стигна безопасно до апартамента си?

Максимус кимна към плешивия, с цвят на мока вампир, който излезе от колата.

— Шрапнел ще се грижи за теб.

Той се ухили, показвайки безупречните си бели зъби.

— Не мислим, че Марти ще иска да ме види отново.

След като Шрапнел изтезава Марти веднъж, вероятно не. Но пък Марти можеше и да не е много радостен да види и мен. Най-добрият ми приятел и карнавален партньор ме беше предупредил да не се замесвам с Влад. Изглежда, че дължах на Марти извинение. Вероятно ще го направя, веднага след като падна в ръцете му и се разплача. Не си бях позволила да плача от нощта, в която Влад излезе от стаята. Но с Марти най-накрая можех да спра да се преструвам, че не съм опустошена от раздялата. Той винаги беше там за мен и сега имах нужда от него повече от всякога.

Хвърлих последен поглед наоколо, мразейки, че всяка част от мен се надяваше Влад да се покаже, казвайки всичко, което отказа да каже преди. Усмихнах се на Гретчен, чудейки се дали ще успее да го направя, без да изглежда фалшиво.

— Добре, малка сестричке. Нека се върнем у дома.

* * *

Осемнадесет часа по-късно Максимус и аз пристигнахме на Гибсонтон, Флорида, иначе познато като Шоутаун, САЩ. Жегата и влажността ме нападнаха веднага щом излязохме от колата. Беше само май, но температурите трябваша да са към тридесет и седем градуса. Максимус също излезе, оглеждайки подредените една до друга къщи като тестени продукти на витрината на някоя пекарка.

— Защо подушвам слонска тор?

— Това е Бетси — казах, сочейки към сивата модерна къща. — Треньорите й държат кошара в двора си за нея...

Гласът ми заглъхна, когато погледнах надолу по линията от къщи. Би трябвало да видя ремаркетото на Марти, след като това беше най-прекият път за парка за каравани, но мястото, където трябваше да стои неговото Уинебаго, модел 1982, беше празно.

— О, не — простенах.

Максимус моментално се напрегна, сребърен нож се появи в ръката му.

— Какво има?

— Нищо, което да може да бъде поправено с нож — казах, проклинайки. — Веднъж Марти да е решил да започне по-рано.

Двете златни вежди се повдигнаха.

— Не е тук?

— Не.

Трябваше да се обадя, но Марти никога не започваше сезона рано. Плюс, че исках да му кажа лично какво се случи.

Максимус прибра ножа и извади мобилен телефон.

— Обади му се. Намери къде е.

Погледнах го измъчено.

— Не знаеш какъв е Марти, когато е на пътя. Справя се страхотно, ако си спомни да си вземе телефона, какво остава да го зареди или да му отговори. Не се тревожи. Знам друг начин, по който да разбере на кой карнавал ще бъде.

След бърз разговор с някои от хората от другите каравани, Максимус и аз продължихме с пътуването. Поне Гретчен и Шрапнел бяха продължили по въздух, след като ни оставиха във Флорида. Ако

си бях мислела, че ще имам шанс в убеждаването на Максимус да ме остави да взема автобус, щях, но нямаше да си тръгне, докато не изпълнеше дословно инструкциите на своя господар.

След няколко часа, на карнавален паркинг в северна Джорджия, видях Уинебагото със сценичните ни имена Силния Марти и Невероятната Франки, написани отстрани.

— Там — посочих към караваната.

Максимус паркира възможно най-близо. В този час на деня, преди залеза, всичко беше тихо в частта на служителите на карнавала. Слязох, толкова уморена, че почти се препъвах покрай превозни средства, палатки и клетки, и все пак бях толкова облекчена. Бях обратно при стария си живот, където Марти и аз пътувахме от щат в щат, показвайки представлението си. За няколко месеца, ако имах късмет, времето ми с Влад щеше да прилича на странен, далечен съм и нямаше да боли толкова много. Движена от тази мисъл, почуках на вратата на караваната.

— Марти, отвори! Аз съм.

Вратата се отвори толкова бързо, че ме удари. Видях бързо гъста черна коса, преди светкавичното хващане на Марти да ме спаси от падане. Изведнъж бях обгърната от яростна прегръдка през кръста. Наведох се, докато не бях на височината от метър и двадесет на Марти и го прегърнах толкова силно, че го накарах да извика.

— Съжалявам — ахнах.

Той се изкиска.

— Вината е моя. Забравих да се подготвя за една от тези.

Тогава Марти се отдръпна и за пръв път ме погледна наистина. Вдиша и устата му се сви до тънка права линия, докато зелено обграждаше кестенявите му очи.

— Миришеш ужасно, дете. Какво се случи?

Знаех, че не говори за това, че не съм се къпала от ден. Вампирите можеха да помиришат емоции и вероятно му поднасях миришеща чиния на разбито сърце.

— Това, за което ме предупреди — отговорих му с неубедителен опит за безразличие. — Предполагам, че съм един от онези хора, които се научават по трудния начин.

Марти въздъхна, преди да ме прегърне още веднъж, и ме потупа по гърба, преди да ме пусне.

— Никой не е умрял от разбито сърце, така че ще оцелееш. Сега ела вътре, изглеждаш сякаш ще припаднеш.

И аз го чувствах. Марти се намръщи, гледайки зад мен.

— Какво прави той тук?

— Как мислиш, че тя стигна до тук? — отговори студено Максимус. — Сега ми помогни с багажа.

Бях готова да повторя, че не го искам, когато някой се появи в караваната зад Марти.

— Кой е? — попита дрезгав женски глас.

Ако лунната светлина не беше пробила облаците в този момент, тъмнината щеше да ме накара да пропусна смутения поглед, който мина по лицето на Марти. В следващия миг разбрах защо. Стройно момиче с дълга черна коса премигна сънливо към нас и не можеше да е на повече от двадесет.

— Марти, ти си на сто тридесет и осем години! — възкликнах, преди да осъзная лицемерието зад това твърдение.

— Не е така, ние работим заедно — обясни момичето, усмихвайки ми се срамежливо. — Аз съм новата Фантастична Франки.

ГЛАВА 6

Максимус ми предложи да ме вози през пет щата до Гретчен. Марти отказа и каза, че ще намерим начин. Не знаех как, но нямаше да ангажирам Максимус повече. Прегърнах го и му казах, че ще съм добре. Ставаше ми все по-лесно да го казвам. Може би скоро дори щях да си повярвам.

Марти изчака, докато Даун — истинското име на новата Фантастична Франки — се върне в леглото в старата ми стая, преди да ми предложи решение.

— Ще ѝ кажа, че може да довърши това събитие, след това може да си намери друга работа. Бил Бръмбара може да използва асистент...

— Не можеш да го направиш — казах, умората правеше гласа ми остър. — Да бъдеш част от карнавала не е първият или втори избор за кариера на хората. Даун е разорена и отчаяна, нали?

Той мрачно кимна.

— Да, има и съдебна заповед. Много дребни кражби. Хората изглежда забравят, че яденето не е безплатно. Ще лежи в затвора, ако я заловят.

Колко присъщо за Марти да се притече на помощ на момичето, давайки ѝ работа, място за живеене и безопасността на зеления поглед, ако някой дойдеше да души наоколо. Беше направил същото за мен, когато бях на възрастта на Даун и само малко по-отчаяна. Не можех да отнема най-добрият шанс на момичето, без значение от собствените ми ужасни обстоятелства.

Усмихнах се и се надявах да не прилича на гримаса.

— Виждаш ли, не можеш да я уволниш. Не се тревожи за мен. Аз, имам някои бижута, които мога да продам и да са ми достатъчни за година поне. — Хубаво, че Влад беше настоял да си тръгна с всичко, което ми беше дал. — В това време ще си направя соло.

Той се пресегна през сгъваемата маса и хвана ръцете ми.

— Ще останеш тук, докато не си запазиш място в програмата.

— Не, наистина...

— Не спори — прекъсна ме, стискайки ръка. — Не си ми кръвна дъщеря, но те обичам колкото Вера, Бог да се смили над душата ѝ, така че млъкни и нека ти намерим място да спиш.

Засмях се на това, мигайки през сълзи, които за разнообразие бяха причинени от щастие.

— И аз те обичам, Марти, и винаги съм мислела, че диванът ти е много удобен.

* * *

„Много е добра“, мислех си след седмица, докато гледах Даун да тренира с Марти. Разбира се, той беше добавил някои от по-сложните обръщания и претъркулвания в своята хореография, но Даун имаше добро чувство за показност, което компенсираше акробатическите ѝ слабости. Когато се приземи на раменете на Марти в края на шоуто, почти можех да претендирам, че гледах себе си. Изглеждахме доста еднакво със стройните си фигури и дълги черни коси. Освен желанието си да я защити от закона, нищо чудно, че Марти не се беше тормозил да променя сценичното име на Даун. Съмнявах се някой от зрителите, гледал шоуто преди, да е осъзнал, че съм заменена с по-млада, далеч по-малко електрическа версия.

Отидох на шоуто им, за да докажа, че нямам нищо против обратата на събитията. Даун беше сладко момиче, което имаше нужда от този пробив, а аз имах други варианти. Ограничени, наистина, но все пак бяха опция. От довечера започвах да си връщам живота. Да ръкопляскам на Марти и Даун беше първата стъпка.

Втора беше да говоря с Едгар. Може прякорът му да е Чукът заради яростните му преговори, но беше по-честен от нормалните съдържатели на заложни къщи. Въпреки уверенията на Марти, че мога да остана колкото дълго пожелаая, Уинебагото беше прекалено малко за трима души, дори единият да е джудже.

По-голямата част от тълпата се разотиде, докато Марти и Даун правеха бис-поклоните си. Изчаках в най-горната част на трибуните, искайки да избегна възможно повече контакт със зрителите. Носех специални ръкавици, но дори обикновенния контакт би се чувствал като статично електричество за всеки, който ме докосне. Затова носех дълги

ръкави и дълги панталони, въпреки че в палатката беше двадесет и шест градуса. Колкото до шапката, е тя и косата ми служеха за прикриване на белега ми от погледа на любопитните зяпачи.

Когато, на горните места, не остана никой, освен мен и поразително привлекателна брюнетка, се изправих. Тя също, все още вирайки се в сцената, сякаш чакайки Марти и Даун да се появят. Нямаше. Това беше последното им представление.

Тъкмо щях да ѝ го кажа, когато жената скочи от пейките, приземявайки се с повече грация от олимпийски шампион. Това, повече от деветметровия скок, ми подсказа, че не е човек. Трябва да е осъзнала, че се е разкрила, защото погледна към мен и очите ѝ станаха блестящо зелени.

— Не си видяла нищо — изсъска.

Кимнах, без да си правя труда да ѝ казвам, че вече знам за вида ѝ. Или че вампирската кръв, която трябваше да пия всяка седмица, за да предпазя вътрешното ми електричество да не ме убие, означаваше, че бях имунизирана към умствен контрол. Тя си тръгна и аз продължих надолу по пътеката с човешката си скорост, отбелязвайки си наум да кажа на Марти, че тази вечер в публиката е имало вампир.

От там се насочих към паркинга за служителите. Караваната на Едгар не беше далеч от тази на Марти, но той искаше да върши бизнеса си в неговото място. Може би се притесняваше, че Марти щеше да го омагьоса да ми плати повече за бижутата, ако Марти станеше свидетел на размяната. Едгар не беше имунизиран срещу умствения контрол и, като много от редовните циркаджии, знаеше какво е Марти.

Почуках, преди дрезгав глас да ми каже да вляза вътре. Когато го направих, премигнах. Едгар беше запалил всички лампи, за да може да вижда по-добре какво нося в портмонето си.

— Франки — каза, използвайки името, с което ме знаеха повечето циркаджии.

Усмихнах се сухо на костеливия, белокоос мъж.

— Една от тях.

Едгар ми помахаше към маса. Седнах срещу него и започнах да изправам съдържанието на кадифената торбичка в портмонето си. Това беше първият път, в който посмявах да погледна към бижутата, и тихо се молах да съм безчувствена.

Не проработи. Всяко бижу си имаше спомен, който разкъсваше сърцето ми. Колко топли бяха пръстите на Влад, когато плъзна гривната с рубини и диаманти на китката ми. Зашеметяващите обици с аквамарин, за които каза, че си съвпадат с очите ми. Устните на врата ми, докато ми слагаше огърлицата от черни диаманти. След това древно изглеждащият златен пръстен с драконова емблема...

Замръзнах, стискайки го, вместо да го поставя на масата. Защо Влад е включил това към нещата, които е опаковал за мен? Едгар изглежда не забеляза шока ми. Беше прекалено зает да гледа другите неща през увеличителното стъкло.

— Няма драскотини по камъните... страхотна работа и дизайн... високо качество на злато и платина. — Погледна ме, докато все още държеше стъклото до едното си око. — Който и да е бил, трябвало е да го задържиш малко по-дълго.

— Някои неща са по-важни от парите — отговорих, все още разтърсена от присъствието на пръстена. Влад каза, че само вампири от линията му го притежават. Дали един от слугите не е направил грешка, добавяйки това към останалите бижута? Или е знак, че поканата му за промяната е все още валидна?

Едгар най-накрая забеляза, че стисках нещо.

— Какво имаш там?

— Нищо. — Ще гладувам на улицата, преди да продам това.

Той се ухили.

— Опитваш се да засилиш интереса ми, като се преструваш, че не мога да го получа? Добър опит, но съм виждал всеки трик преди...

Оглушаващ рев го прекъсна. Цялата каравана потрепери и прозорците се пръснаха. Нямах време да изкрещя, преди стена от огън да погълне и двама ни.

ГЛАВА 7

— Имаме оцелял!

Иска ми се да не бях чувала гласа. Тогава нямаше да чувствам болката, която последва, докато съзнанието надигаше безжалостната си глава. В добавка имах нещо толкова тежко върху себе си, че не можех да дишам. Съжалих, че дишам, когато миризмата на овъглено месо изпълни дробовете ми.

Наистина съжалих, че отворих очи. Почернял череп, обвит в грозен бял плат беше първото нещо, което видях. Притискаше му, смачквайки дробовете ми и изпращайки вълни агония през мен. Изкрещях, но излезе като приглушен стон.

— Не мърдай — нареди настоятелен глас.

Извих врат колкото мога. От дясната страна на черепа, зад изкривения плат, имаше пожарникар с шлем.

— Ще те извадим — продължи, гласът му беше приглушен от устройството за дишане, което носеше. — Не мърдай.

Не можех, дори и да исках. Очите ми горяха, но след няколко трудни премигвания видях, че черепа върху мен не носеше плат. Това, което го обвиваше, беше прекалено дебело и твърдо, като пластмаса...

Последният остатък от объркване изчезна. Не пластмаса. Беше бялата акрилна маса, която беше между мен и Едгар, когато се случи експлозията, което трябваше да означава, че овъгленият череп принадлежеше на Едгар. Огънят трябва да е бил толкова горещ, че да е разтопил масата около него като ужасен саван. Това — плюс още нещо, имайки се предвид тежестта — ме притискаха надолу.

— Какво се случи? — успях да попитам. — Има ли някой друг ранен?

Пожарникарят не отговори. Попитах отново, но единственият отговор беше поставяше на кислородна маска на лицето ми. Суматоха от движения започна, когато повече пожарникари се появиха и се опитаха да премахнат отломките върху мен.

— Изглежда мебелировката се е разтопила върху нея — промърмори един от тях с ясно неверие в гласа му. — Как е жива все още?

Знаех отговора, но това беше най-малката ми грижа. Марти и Даун трябваше да са обратно в караваната, за да се преоблекат след представлението. Това беше само на няколко каравани разстояние. Ами ако експлозията ги е достигнала?

— Приятелят ми е джудже — казах въпреки че ме болеше да говоря. — Караваната му не е далеч. Някой вижда ли го?

Без отговор, но си размениха съжалителни погледи. Тогава си спомних думите, с които се събудих. **Имаме оцелял!** Страх се смеси с болката, която се стрелна през мен. Марти беше вампир, но не и огнеупорен. Само аз бях. Ами ако Едгар не беше единственият човек, убит днес?

Извих глава, докато не мръднах кислородната маска леко настрана. Тогава, забравяйки болката, започнах да крещя колкото високо мога, отчаяно надявайки се да е жив, за да ме чуе.

— Марти! Марти, къде си?

Силни ръце върнаха маската на място. Някой каза да ми се даде седатив. Продължих да крещя с нарастваща мъка, когато само медицински работници се появяваха. Марти трябваше да е дошъл досега. Дори с всички останали шумове, трябваше да ме е чул. Изкрещях по-силно от отчаяние. Моля те, Марти, нека си добре.

Изведнъж се разчисти път, докато хората, струпани около мен, бяха избутани настрана с нечовешка сила. Облекчението се превърна в объркване, когато погледнах към вампира, който клякаше до мен.

— Лейла, жива си — издиша Максимус.

Започна да казва още нещо, но слуха ми избледня и сякаш памук изпълни устата ми. Последното нещо, което видях, бяха как очите му се променят в зелено, докато се изправя и обръща.

* * *

Този път, когато се събудих, нямаше болка. Ужасната воня все още я имаше, сякаш някой беше препекъл печено и го е отъркал в мен.

Закашлях се, облекчена, че не чувствах дробовете си като юмруци. Отворих очи.

Стени с цвета на стара горчица срещнаха погледа ми. Не красиво, но по-добро от овъглен череп. Претърколих се, виждайки остатъка от стаята с един поглед. Накара русият вампир в отсрещното легло да изглежда дори по-голям и внушителен.

Имах толкова много въпроси, като например защо бях гола под завивките, но основната ми грижа не се беше променила.

— Марти, той...? — Не можах да довърша изречението.

— Отиде си, Лейла.

Тонът на Максимус беше нежен, но думите ме удариха с повече сила, отколкото падналият далекопровод, който докоснах, когато бях на тринадесет. Поех си дъх, който премина в ридание. В същото време нещо тъмно се надигна в мен, карайки дясната ми ръка да заискри. Искях да направя толкова много, освен само да плача. Искях да ударя Максимус с целия волтаж, който съдържах, задето ми каза това ужасно нещо, което не можеше — не можеше! — да е истина, и все пак всичко, което можех да правя, бе да се боря за контрол, докато поемам новината, че най-добрият ми приятел е мъртъв.

Максимус не се опита да ме успокои. Или усещаше заплахата в блестящата ми ръка, или не го интересуваше как се чувствах. Риданията ми утихнаха, когато през скръбта ми проби подозрението.

— Какво се случи? И какво правиш тук? Предполагаше се вече да си обратно в Румъния!

Устата му се изкриви.

— Не аз поставих експлозията, ако това си мислиш. Ако беше така, щях да те убия, когато видях, че си оцеляла. Това, че си жива, доказва, че не съм аз.

Токът все още пулсираше в дланта ми.

— Кой е тогава?

— Не знам.

Максимус се изправи и започна да крачи, трудно, при положение че три от крачките му покриваха дължината на стаята. Дрехите му бяха разкъсани и покрити със сажди, карайки ме да се чудя отново защо се намираше на мястото, когато всичко експлодира.

— Пожарникарите казаха, че е гръмнал газопровод — продължи той. — Нарекoха го инцидент. След като пробива е точно до караваната

на Марти, се съмнявам в това.

— Но защо някой ще иска да убива Марти? — не се сдържах.

Погледна ме твърдо.

— Не мисля, че има такъв.

Експлозията е била предназначена за мен? Ако е така, почти проработи. Въпреки огнеупорността ми, почти бях смачкана до смърт. Максимус трябва да ми е дал от кръвта си, за да се излекувам.

— Ако някой искаше да ме убива, защо просто не ме застреля в главата? — попитах, скръбта правеше гласа ми кух.

— Вероятно са искали да прилича на инцидент.

Изтрих очи. Сълзите нямаше да ми помогнат да открия убиеца на най-добрият си приятел.

— Какво мисли Влад?

Максимус спря краченето си и се обърна с непроницаем поглед.

— Не му казах за експлозията, още по-малко, че си оцеляла.

— Защо не? Скъсахме, но се съмнявам, че ще е щастлив да чуе, че някой се е опитал да ме убие.

Максимус не каза нищо. Под тези затворени, груби черти улових проблясък на съжаление. И разбрах.

— Не — прошепнах. — Не би.

Максимус изсумтя.

— О? Ти го докара възможно най-близо до унижението, откакто Жилегай инсценира смъртта си преди векове. И видя как реагира Влад на това.

— Аз съм го унижила? — Ако не бях толкова разтърсена от смъртта на Марти, щях да се засмея. — Казах на Влад, че го обичам, само за да може той да ми изясни къде винаги ми е било мястото в живота му, което е малко над „неживо приятелче за леглото“.

— Така е — отговори Максимус, без да се колебае, — но това е повече, отколкото е предлагал на другите си любовници, а ти го отхвърли. След това имаше нахалството да го оставиш.

— Нахалство? — повторих невярващо.

— Никоя жена не е напускала Влад. Синтияна, любовницата му преди теб, дори съблазни Шрапнел, опитвайки се да накара Влад да ревнува, след като приключи нещата помежду им.

— Проработи ли? — не можах да не попитам.

— Освен че премахна защитата си от Синтияна, защото е използвала Шрапнел за собствена изгода, не го интересуваше особено.

— Колко дълго е бил с нея Влад?

Максимус се замисли за миг.

— Около тридесет години.

Бях скептична.

— Това е по-дълго, отколкото съм била жива! Ако Влад си е тръгнал от тази връзка, без да поглежда назад, вероятно вече е забравил за мен.

Максимус ме погледна, преди да се завърне към краченето си.

— Малко вероятно. Без значение какви чувства има или няма към теб, двойното ти отхвърляне ще го изгаря с години.

Достатъчно, за да ме убие? Мисълта ме накара да се почувствам като давеща се жертва, потопена още веднъж.

— Нека да кажем, че Влад ме иска мъртва. Съмнявам се да е достатъчно страхлив, за да инсценира експлозия на газопровод, когато можеше да ме убие, докато съм в замъка му.

— Да, но тогава щеше да се наложи да убие Гретчен и баща ти, карайки цялото нещо да изглежда много емоционално за него. — Уморен цинизъм замени съжалението на лицето му. — Да си емоционален се вижда като слабост сред вампирите. Влад знае, че враговете му ще го нападнат като вълци, ако усещаха и една слабост от него.

Първо смъртта на Марти, после осъзнаването на експлозията, предназначена за мен, сега предположението, че бившето ми гадже може да стои зад нея. Затворих очи. Колко още можех да поема?

— Ти си дясната ръка на Влад — казах след дълга пауза. — Нямахте ли да ти каже, ако планираше да ме убие?

Максимус мълча толкова дълго, че отворих очи.

— Сега какво?

— Не мисля, че би го направил — каза най-накрая Максимус. — Знае, че бих имал проблем с това, а защо да обтяга лоялността ми към него, когато няма нужда? Вместо това би заповядал на някой друг да направи смъртта ти да прилича на инцидент. Ако не бях тук, дори бих повярвал на това.

Отново на въпроса.

— Защо си тук?

Той въздъхна, връщайки се на леглото срещу моето.

— Отчасти защото исках да се уверя, че Марти наистина те е оставил да останеш с него, въпреки че те е заменил с друго момиче. Имаш нужда от вампирска кръв, за да се предпазиш електрическите нива в теб да не те убият. Ако Марти не можеше да продължи да ти я осигурява, щях да направя други планове. Но най-вече, Лейла, не се върнах в Румъния заради чувствата, които имам към теб.

Ако не бях толкова пренатоварена от скръб, щях да се шокирам. В момента можех само да покажа слаба изненада.

Максимус се наведе напред, избутвайки косата ми назад.

— Казах ти, когато се срещнахме, че си красива, силна и дарбата ти ме очарова. Също така видях куража ти, лоялността ти и силата да напуснеш мъж, който обичаш, защото знаеш, че той никога няма да ти отвърне.

Още изненади, но това беше незначително в сравнение с мъката ми и нарастващата ми нужда да отмъстя за най-добрият си приятел и младото момиче, което никога нямаше да получи истински шанс за живот.

— Максимус, ти си много привлекателен и съм поласкана, но не мога да мисля за това точно сега.

Той се наведе назад, твърда малка усмивка изви устните му.

— Знам, но ще си поговорим за това отново.

Не спорих. Бях прекалено заета, опитвайки се да разбере кой стоеше зад експлозията. Все още се съмнявах да е Влад, но ако Максимус мислеше, че е възможно, нямаше да хвърля предпазливостта на вятъра като автоматично отхвърля възможността.

Освен това, дори и да бях права и Влад да не стоеше зад това, съмнявах се новината за предполагаемата ми смърт да го разтърси. Ясно беше показал, че не означавам нищо за него.

Отърсих се от мислите, преди да ми помрачат още повече настроението.

— Имам нужда от някакви дрехи.

Максимус стана и прерови куфара си на скрина. Издърпа блуза и боксерки.

— Няма да ти станат, но огънят изгори дрехите ти и нямах време да ти взема нови.

— Няма проблем — казах, приемайки купа. Веднага щом ги докоснах, цветни картини експлодираха в ума ми.

Прибрах дрехите в куфара и го затворих. Време е да прибера Лейла вкъщи. Никой не очакваше да напусне Влад, което беше направила, и скоро щеше да е на океан разстояние от него. Усмихнах се при мисълта. Може и да ми беше отказала веднъж, но това беше преди да осъзнае, че Влад не може да ѝ даде това, от което се нуждае. Аз можех и сега най-накрая щях да имам реален шанс да ѝ го покажа.

— Максимус — прошепнах, когато хотелската стая със загнили жълти стени ме заобиколи отново. — Върна се!

ГЛАВА 8

Максимус извади запалка и я запали. Задържах ръката си над нея — и веднага я дръпнах със скимтене.

— Това боли!

Той затвори запалката.

— Казваш, че за няколко седмици не е боляло, защото аурата на Влад те е направила огнеупорна?

— Да. Огънят ме заобикаляше, както при него. Как иначе би обяснил оцеляването ми в експлозия, толкова интензивна, че е унищожила караваната, в която бях?

И уби друг вампир, но не го казах на глас. Ако мислех само за смъртта на Марти, щях да започна да плача и нямаше да мога да спра.

— Да бъдеш в толкова силни пламъци трябва да е изразходвало остатъците на аурата му по теб — каза Максимус замислено, след което се намръщи. — Влад ми каза за проблема с психическите ти способности. Защо не ми каза и за това?

Въздъгнах. Не исках да мисля за Влад сега.

— Може би защото никога не го е правил преди и е искал да запази способността си да превръща някого огнеупорен в тайна?

— Вероятно — размисли той.

Не ме интересуваше защо Влад не е казал на никого. Огнеупорността ми вече я нямаше, способностите ми се върнаха и някой се опита да ме убие. Беше убил най-близкият ми приятел, невинно момиче и вероятно още много други. Да намеря този човек и да го накарам да си плати беше новата ми цел в живота ми.

— Добре, улавянето на спомени от предмети действа. Да видим дали все още мога да намеря някой в бъдещето.

Казвайки това плъзнах ръка по нощното шкафче с дясната си ръка. На маси, брави и арматури бяха най-ясните емоционални отпечатъци. Моментално множество картини проблеснаха в ума ми. Отсях ги, докато не намерих най-силната нишка. Концентрирах се

върху нея, виждайки човека в другия край на тази невидима нишка на същността.

Хотелската стая се превърна в офис, декориран в нюанси на бежовото. Мъж на около четиридесет седеше зад бюро, балансирайки телефона с рамото си, докато вземаше тетрадка.

— *Не, не на това се съгласихме — каза, докато пишеше. — Не ме интересува какво иска адвокатът й... за Бога, вече взема половината ми заплата за издръжка и детски!*

Въпреки че всичко беше леко мъгляво, каквито обикновено бяха картините на настоящето, думата КУЧКА на бележника бяха ясни. „Не трябваше да продължаваш да изневеряваш на жена си в пропаднали мотели“, помислих си, прекъсвайки връзката и връщайки се в реалността.

Максимус ме гледаше, без да мига.

— Работи ли?

— Да.

Безмилостно очакване започна да се надига в мен. Сега можех да започна да преследвам човека, който уби Марти. Все още не вярвах да е Влад, но ако грешах...

— Максимус, благодаря, че ме издърпа от караваната, излекува ме и ме доведе тук. Дължа ти живота си. — Спрях и си поех дълбоко дъх. — Но трябва да си тръгваш.

Двете златни вежди се надигнаха.

— Какво?

— Ако Влад е зад това, не мога да ти вярвам — казах рязко. — Ти може и да ме харесваш, но и двамата знаем, че няма да предадеш векове вяроност за нещо мимолетно.

Очаквах много отговори. Смях, който звучеше като удрящи се камъни, не беше сред тях.

— Не ме познаваш толкова добре, колкото си мислиш — каза и грабна дясната ми ръка. Силата ми отговори, дръпвайки ме от настоящето в миналото му.

Множество думи ме заобикаляха, но ликувах. Свещеният град беше наш отново.

— *Аллах Акбар!* — *изкрещя глас над виковете ни на победа.*

Глупаци. Ако техният Бог беше толкова страхотен, нямаше да превземем Йерусалим. Оцелелите от битката, най-вече жени и деца,

ни гледаха с уплашена омраза.

Тогава гласът на братовчед ми Годфри прозвъня.

— Мъже Божю! Унищожете мръсотията, която омърсява Йерусалим. Нека няма оцелели!

Замръзнах. Светлината се отразяваше от стотици мечове, докато другите войници повдигаха оръжията си. Мечовете се спуснаха, придружени от високи викове.

— Подчини се! — извика най-близкият до мен войник. Не показва никакво колебание, докато сечеше тези пред него.

— Бог го желае! — продължи да вика Годфри, докато се присъединяваше към унищожението. — Трябва да прочистим града!

Фигура се втурна към мен. По рефлекс я хванах, поглеждайки надолу към обляното в сълзи лице на момче с големи кафяви очи, докато плачеше и молеше за милост на родния си език.

Внезапно се свлече, от устата му потече кръв. Рицарят до мен извади капещият си меч от гърба на момчето.

— Имаме заповеди — излая той. — Не отказвай. Бог го желае!

Пуснах безжизненото момче. Тогава, със стисната челюст, вдигнах меча си и се насочих към оцелелите.

Върнах се обратно от ужасния спомен с нишки от електричество, изстрелващи се от ръката ми. В някакъв момент Максимус ме беше пуснал, което беше мъдро, имайки се предвид желанието ми да запратя тези нишки към него.

— Знам какво видя — каза той равно. — Завинаги е прогорено в кошмарите ми. Заради вярност веднъж последвах ужасна заповед. След това вината почти ме унищожих. Няма да бъда този мъж отново. Влад е жесток, когато защитава линията си и по време на война има пострадали, но никога не е убивал невинни жени или деца. Ако това се промени, тогава и лоялността ми към него ще се промени, но не заради твоето благополучие. А заради моето.

Погледнах Максимус. Очаквах да има черен грях — повечето хора имат, особено вековно старите вампири, — но не очаквах да ми го покаже.

— Как може да си се бил в тази битка и да бъдеш променен от Влад? — попитах най-накрая. — Кръстоносните походи не бяха ли стотици години, преди да бъде роден Влад?

Той се усмихна стегнато.

— Така е, но Рицарите от Ордена на Соломон имаха тайни ритуали. Един от тях включваше пиенето на кръв вместо вино в имитиране на Тайната вечеря. За членовете на оригиналните осем тамплиера кръвта не беше човешка, въпреки че не го знаехме. Мислехме, че увеличената ни сила и по-бързо изцеление идва от Бог.

— Били сте изиграни да пиете вампирска кръв? — Изсумтях. — Била съм там. Кога откри какво е било?

— Векове по-късно, когато срещнах Влад. В интерес на истината бях облекчен. Мислех, че не старея, защото Бог искаше да продължи да ме наказва за разливането на невинна кръв в Негово име.

Част от гнева ме напусна. Това, което Максимус беше направил, бе ужасно, но е живял с вината повече, отколкото можем да си представя. Нямаше нужда от още обвинения от мен.

— Тъм... добре.

Толкова незначителен отговор, но се бяха случили прекалено много неща в последните няколко часа. Потърках глава, чувствайки същността на Влад да се разпалва под пръстите ми. Беше оставил такива по цялото ми тяло. Отпуснах ръка, защото не исках инцидентно да се свържа с него. Със способността си да чете умове беше единият от малкото хора, които можеха да кажат, когато са шпионирани психически. Така се срещнахме и в малко вероятният случай той да е опиталият се да ме убие, нямаше да го оставя да разбере, че се е провалил.

Очите ми загоряха при мисълта, но принудих болката обратно. Първо оцеляването, след това разбитото сърце, напомних си мрачно.

— Трябва да се върна на карнавала — казах на Максимус — и ти не можеш да дойдеш с мен.

ГЛАВА 9

— Изглеждам абсурдно.

Не се обърнах, а продължих напред през останките на паркинга за служители, към който мислех, че принадлежа. Минахме покрай няколко репортери, смесени със зяпачите. Експлозията привлече както зяпачи, така и опечалени.

— Ти настоя да дойдеш. — Говорех тихо, за да може да му чуе само той. — Поне вече не приличаш на превъплъщението на Ерик Червения, което се забелязва, между другото.

Изсумтяване.

— И това не се набива?

Погледнах го, обхващайки черната гъста коса, покриваща всеки сантиметър от откритата му кожа и ясно очертани вежди, които залепих с лепило и малко глина за моделиране. Имайки предвид малкото време, бях свършила добра работа, карайки го да изглежда сякаш има хипертрихоза, по-известна като болестта на вълка.

— Не и на карнавал.

Моята болест беше далеч по-малко драматична. Носех къса руса перука, която си съвпаднаше с цвета на новата ми рошава брада, заедно с килограм подпльнки с гел, давайки ми двойните Д-чашки, с които природата никога не ме дари. Кръстът и дупето ми бяха подобно подплатени, закръгляйки фигурата ми до неразпознаваеми пропорции. Сценичен грим покриваше белега ми, където брадата не успяваше, и тъмни очила довършваха инкогнитото ми. Е, инкогнито за карнавал. Повечето от тях имаха поне една брадата жена.

От погледите на полицая с бирено коремче към нас, бяхме успели със сливането.

— Казах ви да стоите назад — излая ни.

Повдигнах по-нависоко фалшивите си гърди.

— Караваната ми беше най-малко засегната — казах, сочейки към тази с най-малко щети по нея. — Не мога ли да отида да си взема портмонето? Трябват ми пари, за да си платя за хотелска стая!

— Забеляза голямата експлозия, нали? Щом си свършим работата, всички могат да си вземат нещата. Дотогава остани с твоя приятел. Вълчо там отзад няма ли глутница, на която да се обади?

Офицерът се обърна, за да си тръгне след изказването, но ръмженето на Максимус го спря. Предполагам, че приемаше новата си роля на сериозно.

— Искате да... — започна офицерът, само за да млъкне, когато погледът на Максимус светна, хипнотизирайки го веднага.

— Пуснете ни да минем — каза с нисък, резониращ глас.

Офицерът кимна.

— Абсолютно.

Имаше дни, когато завиждах на вампирите. Този беше един от тях.

— Хубаво, че дойде. Щях да мразя да чакам и да рискувам да унищожат всички следи от същността на убиеца — промърморих, докато Максимус и аз минавахме под ярката полицейска лента.

Дори с фалшивата коса улових мрачното му изражение.

— Аз също. — Тогавя се обърна към вече услужливия офицер, казвайки: — Върви с нас. Ако някой пита, ние сме свидетели, които разпитваш.

Имайки се предвид полицаите, пожарникарите, служителите на газопроводната компания и другите хора, бързачи наоколо, имахме няколко минути, преди да ни спрат. С новия ни ескорт се насочихме към караваната на Марти.

Дори няколко часа след експлозията вятърът все още беше гъст от смесицата от газ, изгорена гума и други неназоваеми неща. Принудих се да не се задавам, но желанието беше силно. Както и желанието да избухна в сълзи, когато видях черната, изтърбушена черупка, служила на мен и Марти като дом години наред. Половината я нямаше, или разтопена от ужасната жега, или разбита на безброй части.

Взирайки се в разрушената обвивка пълната реалност за смъртта на Марти ме застигна. Малка, глупава част от мен тайно се беше надявала да е оцелял и просто да не е чул, когато виках миналата вечер. Тази надежда угасна толкова бързо, както живота му би трябвало да е угаснал, когато всичко е експлодирало. Унищожението беше толкова пълно, че се съмнявах да успея да намеря достатъчно

останки, които да погребва. Въпреки решителността ми, мокра пътека се плъзна надолу по бузата ми.

— Недей — каза меко Максимус. — Сега не е времето.

Изтрих самотната сълза и изпънах рамене. Беше прав. Скръбта щеше да дойде по-късно. Сега трябваше да открия кой прекъсна живота на Марти. И все пак, оглеждайки се не знаех откъде да започна. Големият кратер пред това, което някога е било караваната на Марти? По-нататък по газопровода?

— Какво имате досега? — попита Максимус. Обърнах се, но въпросът не беше насочен към мен.

— Последните огънове бяха потушени преди няколко часа, така че не е много — отговори монотонно офицерът. Светлокафявите му очи бяха насочени към Максимус, сякаш бяха залепени. — Петима мъртви, трима липсващи. Газовата компания изключи захранването, за да можем да проверим тръбите. Намерихме нещо в дупка, близо до изкривена тръба...

— Покажи ми — прекъсна го Максимус.

Офицерът започна да върви към палатка, пълна с хора, носещи жилетки с надписа ATF^[1]. Подръпнах ръкава на Максимус.

— Има прекалено много от тях — прошепнах.

— Върни се — каза Максимус на офицера, който веднага се подчини. — Вземи предмета и ни срещни от източната страна на преградата. Не казвай на никого какво правиш.

Офицерът си тръгна. Последвах Максимус към частта на преградите, където имаше най-малко хора. След десет минути едрият офицер се върна.

— Ето — каза той, издърпвайки чанта под блузата си.

Взех я, обемните ми гумени ръкавици ме предпазваха от оставянето на отпечатащи. Тези бяха второто най-важно нещо, след като Максимус закупи всичко нужно за дегизировката ни. Вдигнах чантата, мръщейки се. Прозрачният целофан разкриваше няколко смачкани парчета жици и нещо, което приличаше на парче пластмаса.

— Това е?

Офицерът кимна. Максимус ме заведе до самотна колиба на около тридесет метра. Преди вчера беше лавка. Сега беше празно, силната миризма на пушек и химикали заместваше тази на пуканки, захарен памук и фунел торта^[2]. Свалих дясната си ръкавица с

въздишка. Щях да оставя отпечатъци този път, но нямах избор. Погалих парчето пластмаса.

Първото нещо, което видях, беше инспекторът, който беше открил парчето. От мислите му разбрах, че не е пластмаса, а титаниум, материал, който понякога се използваше за правене на бомби. Под това получих лекото впечатление от някой друг, копаещ в мрак, но следата беше прекалено слаба. Огънят трябва да е изгорил следите.

— Беше прав. Не прилича на инцидент — казах.

— Знаех си — промърмори Максимус. — Виждаш ли кой е?

— Не.

Погалих жиците отново, разочарована, че единственото доловимо беше от друг инспектор. Докоснах последната жица и виденията постепенно започнаха да изчезват.

Подсвирквах си, докато притиснах жиците в титаниума, след което използвах тънки хирургически щипци, за да извия краищата около спусъка. След като ги огледах затворих обвивката над устройството и се наведох назад, сваляйки маската си. Готово. Огледах гордо бомбата. Най-добрата ми работа досега. Жалко, че никой нямаше да оцени сложният дизайн, имайки се предвид, че по-голямата част ще се разпръсне при детонацията. Както искаше клиента.

Картината изчезна и отново бях в лавката с огромен вампир, дегизиран като върколак. Усмихнах се към Максимус със студенина, на която не смятах, че съм способна.

— Хванах бомбаджията.

[1] Бюро за алкохол, тютюн, огнестрелни оръжия и експлозиви в САЩ. — Б.пр. ↑

[2] Типичен десерт за Северна Америка, тестото се шприцова на дълги ленти в олио и се пържи. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 10

Името му беше Адриан и ми отне два дни свързване с него, за да открия къде живее. Един от недостатъците при намирането на хора в настоящето беше, че не бях в главите им. Хората не носеха адреса си татуиран на ръката си, така че определянето на местоположенията им не е винаги лесно. Адриан не ми помагаше първия ден. Най-вече спеше.

На следващата сутрин отиде до местния Старбъкс, поръча си двойно еспreso и прочете новините на своя iPhone. Двадесет минути по-късно Максимус и аз бяхме на път за Чикаго.

Той караше. Дали защото беше джентълмен или имаше проблеми с контрола не знаех, но след няколко часа не ме интересувахе. Предната нощ почти не спях, опитвайки се да открия къде се намира Адриан. Върху липсата на сън се натрупваше и изцеждането от свързването с някого за дълго време. Бях решена да стоя будна, в случай че Максимус иска да се сменим, но в някакъв момент между Атланта и Чикаго заспах.

Носех се над бял коридор. Имаше врати в двата края, едната беше с електронен дисплей, до която стоеше къдрокоса жена, в другия край вратата бе напълно безинтересна във въл сив цвят.

Точно тази врата се отвори и Влад влезе през нея. Тренчкотът му беше отворен, страните му се вееха като тъмни криле. Ахнах, опитвайки се да изчезна през тавана, но той изглежда не ме забеляза. Продължи надолу по коридора със скорост, която караше доктора зад него да бяга, за да го настига.

Къдрокосата жена се надигна.

— Кой сте вие?

— Млъквай и отвори вратата — изръмжа Влад.

Той ме беше задминал, така че не можех да видя дали очите му светеха, но дори и не беше така, едва овладяното насилие в тона му трябва да са били достатъчни за жената. Натисна няколко числа на дисплея и вратите се разтвориха.

Веднага щом докторът го настигна, Влад го хвана за яката, повдигайки го.

— Сега ще ми покажеш тялото ѝ.

Още едно изръмжаване с обещание за смърт. Докторът кимна, доколкото му позволяваше юмрукът на Влад около врата му. Влад го пусна и веднага щом докторът се изправи влезе в стаята с Влад след него.

Знаех, че трябва да си тръгна, но не можех да се спра да не отида към вратата. Преди да я достигна чух метално скърцане и рязкото „Сега излез“ на Влад.

Докторът избяга от стаята, главата му мина през краката ми, когато тялото му се срещна с моето. Безтелесното ми състояние би трябвало да ме притесни, но бях странно незаинтересована. Ако бях мъртва, нямаше нищо, което да може да го промени. Плюс това докато няхах реално тяло, Влад нямаше да разбере, че съм тук. Прелетях покрай пазача, която се беше свила зад стола си, мърморейки си нещо като молитва.

Въпреки че досега никой не ме беше забелязал, само надникнах в стаята. Имаше няколко метални маси, дълга мивка с няколко корита и стена, направена изцяло от, както изглеждаше, квадратни стоманени шкафове.

Влад стоеше до отворен шкаф на стената. Пред него имаше плоча, върху която имаше черна пластмасова чанта. Главата му беше наведена, тъмната му коса криеше изражението му, докато отваряше чантата. Огън обхвана ръцете му до рамената, докато гледаше в съдържанието на чантата. Тогава, бавно, тези пламъци угаснаха, когато се пресегна вътре.

Сега знаех къде съм. Морга. Въпреки че имах добра представа какво може да има в чантата, трябваше да съм сигурна. Прелетях до там, държейки се близо до тавана, и погледнах надолу.

Първата ми изненада беше колко малко е съдържанието. Череп, две бедрени кости и гръбначен стълб, съставен от достатъчно големи парчета, за да разпозная. Останалите части можеха само да се гадае какво са поради малкия си размер и овъглеността си. Втората ми изненада беше виждането как Влад гали костите. Проследи извивката на гръбначния стълб, бедрените кости и черепа толкова нежно, че едва ги премести. Все още не можех да видя

лицето му, но светлината, която се показваше през косата му беше толкова силна, че наполовина очаквах да изгори костите с два лазерни лъча.

Най-големият ми шок беше да чуя как каза „Лейла“, докато галеше костите. Мислеше си, че тези са мои? Но Влад беше в Румъния, а аз бях в Джорджия при опита за взрива...

Чакай. Влад беше говорил на пазача и доктора на английски. Огледах се. Знаците също бяха на английски. Дали Влад е дошъл в Джорджия при чуването за предполагаемата ми смърт?

Ако е така ми се иска да знаех как се чувства в момента! Удоволствие, ако стои зад бомбата? Или скръб, ако някой друг го беше планирал и той си мисли, че съдържанието в чантата е всичко, останало от мен?

Главата му остана наведена, криейки изражението му. „Погледни нагоре, Влад!“, изкрециях тихо. Ако се усмихваше, докато гали останките, щеше да потвърди най-лошите ми подозрения, но ако на лицето му имаше скръб?

Внезапно вдигна глава — и сякаш се вгледа право в мен. Все още нямах отговор. Погледът му беше толкова ярък, че изражението му беше размазано.

— Лейла!

Подскочих, но не Влад извика името ми. Беше друг мъжки глас, придружен със силно разтърсване. Съвзех се, моргата се превърна в предната седалка на кола. Максимус пусна рамото ми, мръщейки се, преди да върне вниманието си на пътя.

— Трябва да си сънувала. Започна да трепериш.

Не се и съмнявах. Ръцете ми все още трепереха и продължавах да оглеждам колата, сякаш очаквах Влад да се появи магически. Имала съм ярки сънища и преди, но никой не бях чувствала толкова истински.

Погледнах ръцете си, облекчена, че все още бях с ръкавици. Не само, че пазеха електричеството вътре, но пазеха и способностите си, така, че да не се свържа с някого, без да искам. Не че някога съм се свързвала с някого, докато спя. Това отнемаше концентрация, а сънят е точно антитезата ѝ.

— Все още трепериш. Добре ли си?

— Да — отговорих. — Няма нищо. Дори не помня за какво сънувах.

Повдигната му вежда казваше „Глупости“ по-ясно от всякакви думи, но не ме притисна и се престорих, че не излъгах.

— След като си будна, свържи се с бомбаджията. На половин час от Чикаго сме. Ако не си е вкъщи, искам да знам къде е отишъл.

Добра идея. Извадих торбичката, която бях сложила в поставката за чаши и свалих дясната си ръкавица. Върнахме на офицера пластмасовата торбичка за доказателства минус една жица.

Потърках жицата, минавайки през първите картини, за да се фокусирам върху свирукането на Адриан, докато прави бомбата. Отпечатъкът му беше силен като преди, но при опита ми да го последвам до собственика му, срещнах тухлена стена от... нищо.

Опитах отново, концентрирайки се толкова силно, че силните звуци от трафика се превърнаха в мек бял шум. Въпреки че се концентрирах с цялата си сила, не можах да намеря нищо на края на следата.

— Все още ли си е вкъщи? — попита Максимус.

Раздразнение се смеси с лошото ми предчувствие.

— Не знам. Не мога да го видя. Или съм временно изцедена, или...

Нямаше нужда да довършвам изречението. Устните на Максимус се превърнаха в тънка линия и натисна педала на газта.

Мигащите светлини, полицейската лента и миризмата на дим ставаха прекалено познати. Трябваше да паркираме на един блок разстояние, след като улицата, на която живееше Адриан, беше заградена. Въпреки че не можех да видя номерата на къщите от това разстояние се обзалагах, че тази на Адриан беше заливана с вода от пожарникарите.

— Кучи син — изплю Максимус.

— Който и да стои зад това, вероятно не харесва свободните краища — отговорих, въпреки че в себе си проклинах. Съмнявах се това да е нещастен случай на детонация на бомба, с която Адриан си е играл, въпреки че съм сигурна, че е направено да изглежда така.

Все още имахме шанс да видим какво се е случило наистина, но трябваше да побързаме. Дори и убиеца да е в района, нямаше да остане така за дълго.

— Максимус, върви и вземи кост от тялото.

Объркване премина по лицето му, след което се усмихна. Това беше последното, което видях, преди да тръгне, напомняйки ми на голям лъв. След по-малко от минута чух изстрел и виенето на полицейска сирена. Върна се с овъглено парче от нещо в ръцете си.

— Да вървим — каза веднага.

Направих физиономия при миризмата на изпечено месо. Ако оцелеех, може би щях да стана вегетарианка. Вонята очевидно не притесняваше Максимус. Пъхна парчето в палтото си и ме придружи до колата, докато повече сирени се включваха. Ченгетата вероятно не бяха видели всичко, което се е случило, но от звуците беше достатъчно, за да вдигнат тревога.

Влязох в колата, принуждавайки се да не се задавям, докато затвореното пространство правеше миризмата още по-лоша. Максимус бързо ни откара надалеч. След няколко минути извади парчето от палтото си и го хвърли в скута ми с промърморено „Ето“.

Не можах да не изкрещя. Той натисна спирачките, карайки нещото да удари предното стъкло с плясък. Извиках отново, когато се плъосна обратно в скута ми, цапайки панталона ми със сажди и погъсти, отвратителни неща.

Той се огледа наоколо с една ръка на волана, другата държеше сребърен нож.

— Какво има?

— Какво има? — повторих, дни на сдържана скръб и стрес правеха гласа ми писклив. — Хвърли ми изгорена човешка част без предупреждение, ето това има!

Веждите му се присвиха.

— Но ти ме помоли да го направя.

— Знам!

Ядосана отхвърлих косата от лицето си, само за да почувствам нещо лигаво. Когато насочих поглед към ръкавицата си, това беше последната капка. Току-що размазах нещо лигаво от бомбаджия по бузата си.

Метнах човешкият остатък към Максимус и излязох от колата. Хвърлих хлъзгавите ръкавици, докато бягах в най-близката уличка. Следващото нещо, което си отиде, беше якето ми, но преди да го хвърля го сгънах и яростно разтърках бузата си. По бузата ми също имаше нещо размазано, така че и тя си отиде, оставяйки ме само по

сутиен, дънки и маратонки. Продължих надолу по уличката, нямайки си представа какво правя или накъде отивам. Просто знаех, че не можех да понасям да съм покрита с лепнещите хлъзгави остатъци на човек, на убиец, дори за една още секунда.

— Лейла!

Игнорирах вика, не че имаше значение. Максимус ме хвана в следващия момент, завъртайки ме, за да го погледна.

— Не ме докосвай — отсякох. Всички рационални мисли бяха заменени с мисленето на ранено животно. — Имаш от него навсякъде по себе си!

Палтото и ризата му бяха на земята, преди да мигна. В този час магазините бяха затворени, но уличните лампи осветяваха всяка част от торса му. Подобно на Влад Максимус имаше много белези от стари рани, но за разлика от него гърдите му бяха гладки. Нямаше къдриви тъмни косми, само бледа, опъната кожа над мускули, които изпъкнаха, когато ме прегърна. Не трепна при електричеството, което се плъзна в него, когато докосна голата ми кожа, вместо това ме привлече по-близо.

— Всичко е наред — каза меко. — В безопасност си.

Не бях осъзнала колко ми е нужно да чуя това, докато не го каза. Цялата болка, самота и скръб от изминалите две седмици се надигнаха, търсейки утеха навсякъде, където можеше да бъде намерена. Не знаех дали той наведе глава или аз вдигнах моята. Знаех само, че той ме целуваше, и за пръв път откакто започна това ужасно изпитание, не се чувствах сама или отхвърлена.

Когато езикът му се плъзна в устата ми, го приветствах. Беше ме целувал и преди, преди месеци, и тогава бях почувствала само леко усещане, но не и истинска емоция. Този път бях изпълнена с толкова болезнена самота, че изследвах устата му толкова подробно, колкото и той моята. Нямаше значение, че не е мъжът, който обичам. Имаше значение само това, че беше тук.

След няколко мига Максимус се отдръпна.

— Искане ми се да не ме беше толкова грижа за теб.

— Какво? — попитах бездиханно. Вампирите може и да нямаха нужда от кислород, но аз не можех да се целувам така, без да платя цена.

Очите му приличаха на близкия светофар заради светлината, която излъчваха.

— Прекалено стресирана си, прекалено уморена и емоционално уязвима. Няма да се възползвам от това, но ако ме беше по-малко грижа за теб, Лейла — гласът му се задълбочи — сега щяхме да сме в най-близката алея с твоите крака увити около кръста ми.

В мен трябваше да се разлее топлина при тази представа. Вместо това студена кофа срам се изля върху мен. Какво правех? Въпреки действията си не исках да започна нещо с Максимус. Исках да открия убиеца на Марти — който се надявах да не се окаже Влад, — да убия този човек и да скърбя за най-добрия си приятел, докато оправям живота си. Да се въвличам с дясната ръка на бившия си не беше никъде в списъка ми.

Максимус трябва да е доловил промяната, защото ме пусна, погледът му от блестящо изумрудено се върна към опушено сиво.

— Точно това имах предвид — каза той сухо.

Кръстосах ръце на гърдите си, искайки ми се да не бях хвърляла палтото и блузата си.

— Съжалявам. Не исках да, въъ...

— Запази си го — прекъсна ме остро, след което гласът му омекна. — Разбирам. Имаше нужда да почувстваш нещо хубаво в средата на всичко, което се разпада около теб, дори и да е само за миг. Хората не държат монопол върху това, Лейла. Понякога и вампирите имат нужда от същото.

Вдигна захвърлените си риза и палто, поглеждайки ме твърдо за последен път, преди да се обърне.

— Но точно сега трябва да се върнем в колата и да откриеш кой е убил бомбаджията.

ГЛАВА 11

Не ми отне дълго да намеря търсените картини. Въпреки че не беше така пълна със спомени както костите на човек, смъртта беше от важно значение за всеки. Жалко, че картините се играеха само като сцени от филм, вместо да бъдат в главата на Адриан, когато убиеца му се е обадил.

— *Кой е?* — отговори Адриан на почукването на вратата, сякаш не виждаше от другата страна на вратата благодарение на охранителна система.

— *Не бъди скучен, скъпи* — беше отговорът, който получи.

Повдигнах вежди. Убиецът на Адриан беше жена. Нямахше толкова ясно изразен акцент, само толкова, колкото да придаде на речта ѝ мелодичност, но се съмнявах да е американка.

Адриан смали екрана, преди да отвори вратата. Жената влезе, носейки тъмни очила и шал около главата си. За да направи нещата още по-лоши, това, което виждах от лицето ѝ, беше замъглено. Лош момент, че точно сега психическото ми зрение имаше нужда от настройка.

— *Чувствай се като у дома си* — провлече Адриан, затваряйки вратата след нея. — *Жадна ли си?*

— *Разбира се* — измърка тя.

Този тон би крещял „Опасност!“ за мен, но Адриан като че ли не забеляза.

— *Какво да бъде?* — попита той.

— *Когато приключим, кръвта ти* — отговори любезно тя.

Той се обърна стреснато и замръзна, когато тя свали очилата си. Въпреки че лицето ѝ все още беше замъглено, нечовешкият блясък от очите ѝ беше ясен. Почти можех да видя как силите на Адриан се превиха под този хипнотичен поглед. Ако не беше направил бомбата, която уби най-добрият ми приятел, щях да го съжалявам.

— *Ще изтриеш всички записи за сделките ни, от банковите трансакции до записите на камерата пред вратата ти* — обяви

жената.

„Не!“, помислих си, но, разбира се, това не промени действията на Адриан. Той отиде до компютъра си, отвори файлове и методично ги изтри. Изтри дори резервните копия и скритите файлове, за мое нещастие.

— Готово — каза сковано, когато приключи.

Жената свали шала си. Улових проблясък на гъста, тъмна коса, преди отново да се замъгли.

— Време за питие, скъпи.

Дръпна главата на Адриан настрани и захвана врата му. Когато смъртта му прекрати видението, раздразнението ми нарасна.

Нито веднъж не видях хубаво лицето ѝ.

— Метър и шестдесет, около петдесет и четири килограма, тъмна коса и акцент, който може да е уелски, английски, шотландски или ирландски.

Максимус се намръщи.

— Това е всичко, което имаш? Женски вампир, който може да е от Великобритания?

Знаех колко безполезна е информацията.

— Ще се опитам да се свържа с нея отново, може този път да е по-добре.

Въпреки отвращението си, погалих изгореното парче от Адриан за втори път. Светкавици последваха усещане за люлеене, но когато се концентрирах по-силно, тези картини изчезнаха и започнах да се чувствам замаяна.

— Лейла? Добре ли си?

— Да. Само малко ми е лошо — промърморих, опитвайки отново. След няколко мига улових жена, която носеше същият тоалет като убиеца на Адриан, но това и гъстите кичури кестенява коса бяха единственото, заради което можех да съм сигурна, че е тя. Чертите ѝ бяха напълно неразличими. Малката синя стая, в която беше, се клатеше, което е странно. След това вниманието ми се пренасочи към това, което казваше.

— ... не, не беше прекалено опасно... погрижих се за това, скъпи. Мъртъв е, прекратявайки всякакъв шанс да бъде проследено до нас.

От начина, по който говореше, трябваше да е на телефона. Погледнах размазаното място, където трябваше да е лицето ѝ и се концентрирах, но вместо да се подобри, направи мъглявостта по-лоша.

— Преувеличаваш — продължи тя. — Дори ако има подозрения, няма да ги заведат до никъде. Каквото и да му е струвала жива, за нас е далеч по-малко опасна мъртва...

Опитах се да се концентрирам повече, но замайването ми се върна още по-силно. Ушите ми зазвъняха и почувствах нещо мокро да излиза от тях.

Максимус прокле и колата спря толкова рязко, че задницата подскочи леко, добавяйки тласък към листа с проблемите ми, но нямах глас да се оплача и единственото, което виждах, бяха черни петна. „Това не може да е добре“, помислих си точно преди нещо силно да ме удари по челото.

Имах няколко минути благословена тъмнина, преди да усетя, че се давя от течност с вкус на мед. Опитах се да я изплюя, но ръка запуши устата ми.

— Преглътни, по дяволите!

Оставена без избор го направих, сбръчквайки лице, когато разпознах вкуса. Вампирска кръв. Пасирани монети биха били по-малко противни. Отворих очи и намерих Максимус надвесен над мен. Коланът ми беше махнат и седалката беше наклонена изцяло. Поне беше свил, вместо да игнорира пътя.

— Йък — казах, щом най-накрая отпусна ръката си.

Той не изглеждаше засегнат, по-скоро облекчен. Тогава забелязах, че двете му ръце са изцапани с червено, както и предницата на ризата му. Това не можеше да е само от принуждаването му да пия кръвта му. Липсата им на пулс означава, че вампирите не кървят много, дори когато са порязани. Като се добави към това откъснатият волан, бях пропуснала нещо голямо.

— Какво се случи?

Той хвърли волана на задната седалка, преди да се отпусне на шофьорската.

— Започна да кървиш от очите, ушите и носа. Сърцето ти спря. Трябваше да ти окажа КПР и да ти дам кръв, за да те върна обратно.

Да чуя колко близо до смъртта съм била би трябвало да ме ужаси, но вместо това можех да промърморя само изтощеното:

— Днес е отвратителен ден.

Скептичният израз на лицето на Максимус ме накара да искам да се засмея, дори още по-иррационален отговор, но какво друго да направя? Не можех да плача, защото нямаше да оправи нищо и нямаше време да се люлея бавно, докато треперя, което беше единственото нещо, звучащо примамливо.

— Трябва да съм използвала прекалено много сила в прекалено малък интервал от време — казах. — Плюс, че не съм огнеупорна, но останките от аурата на Влад може да се бъркат в системата ми. Между тези двете трябваше да предположа, че тялото ми няма да издържи.

Максимус продължаваше да ме гледа, сякаш не вярва на равнодушието ми към приближаването ми към смъртта. Игнорирайки го, се концентрирах върху по-належащи неща.

— Какво се случи с волана?

— Беше на пътя ми, когато имаше нужда от помощ — беше отговорът му.

— Е. — Принудих усмивка, която в най-добрият случай беше крива. — Благодаря. Жалко, че сега ще имаме нужда от друга кола.

Зъбите му блеснаха в съвпадаща лишена от хумор усмивка.

— Това е най-малкият ни проблем.

Страхотно.

— Кой е най-големият?

Максимус издърпа телефона си и ми го показа. Не звънеше със звук, но екранът светеше, показвайки входящо обаждане.

— Това е третият път, в който Влад се опитва да ме достигне. Трябва да отговоря или ще стане подозрителен.

— Не смей...!

Максимус повдигна пръст.

— Дори не дишай шумно — промърмори, преди да отговори с краткото: — Да?

Замръзнах, когато чух гласът на Влад. Познатият, култивиран ритъм ме засегна толкова много за няколко мига, че изобщо не дишах.

— Максимус — каза студено бившият ми. — Прекъсвам ли нещо?

Опушено сиви очи се врязаха в мен, докато отговаряше:

— Не, защо? — С толкова нормален тон, че премигнах. „Добър лъжец“, отбелязах си за в бъдеще.

— Защото това е третото ми обаждане — беше непреклонният отговор на Влад. Предполагам, че вече е прекалено късно да не бъде подозрителен.

— Оставих телефона си в колата, докато си търся нещо за ядене — каза многозначително Максимус. — Всичко наред ли е?

Дори да бях на няколко крачки разстояние в затвореното пространство, пак щях да чуя подобния на камшик отговор на Влад.

— Не, не е наред. Кога за последно видя Лейла?

Не можах да се спра — поех си звучно дъх. Максимус ми се намръщи, преди да отговори с:

— Миналата седмица, когато я оставих пред караваната на Марти в Атланта.

Нищо не се чу от Влад толкова дълго, че се зачудих дали не говореше прекалено тихо, за да го чуе обикновен човек. Тогава думите на Максимус:

— Там ли си още? — отхвърлиха идеята.

— Да.

Една дума, толкова рязка, че ме накара да трепна. Нещо беше разярило Влад. Искях да грабна телефона и да настоя да знам дали той се беше опитал да ме убие, но разбира се не го направих. Чаках, дишайки възможно най-повърхностно, въпреки бързия ритъм на сърцето ми.

— Защо питаш за Лейла? — попита Максимус, все още вършейки прекрасна работа, правейки се на незнаещ.

Друга натоварена тишина, след което дойде отговора на Влад:

— Мъртва е — толкова нормално, че в очите ми се появиха сълзи. Дори да не го е поръчал, не го интересуваше. Чувайки апатията в глава му ме сряза на места, които дори не знаех, че имам.

Трябва да съм издала някакъв звук, защото Максимус ми се намръщи, държейки пръст на устните си в универсалната команда за тишина. Тогава каза:

— Какво? Как? — с толкова истински шок, че от Добър лъжец го вдигнах на Фантастичен лъжец.

— Газопровод избухнал близо до караваната на Марти. Казаха ми, че и двамата били убити веднага от експлозията. Довечера тръгвам

за Америка, за да върна останките на Лейла на семейството ѝ.

О, по дяволите! По средата на всичко бях забравила, че Гретчен и баща ми също ще мислят, че съм умряла. Започнах да показвам с мимики на Максимус, че трябва да спрем Влад, но той сложи ръка на устата ми, стягайки, когато изсумтях.

— Това е ужасно — каза той, сваляйки прозореца с другата си ръка. Звучите на трафика се смесиха със сумтенето ми, приглушавайки го. Ако не ми беше спасил живота два пъти през изминалата седмица, щях да сваля ръкавиците си и да му дам достатъчно електричество, за да засвети, но го беше направил, така че само го гледах.

Е, освен това и го ухапах. Заслужаваше си го.

— Да, трагично — каза Влад, звучейки отегчен този път. — Посрещни ме в Атланта утре. От там ще летим към Гретчен.

— Това може и да е трудно — отговори Максимус, показвайки ми зъбите си, когато продължих да дъвча месестата част на ръката му. Приех го като „Продължавай с това и ще те ухапя и аз“, така че спрях след последно, гневно ухапване.

Студенината се завърна в гласа на Влад.

— Защо?

— Казах ти, че проверявам някои от хората си, докато съм в Щатите. Изглежда, че група от младите са приели храненето прекалено свободно. Трябва да се справя с това, разбира се.

— Разбира се — измърка Влад. — Ако не накажеш неподчинението им сега, кой знае какво предателство ще направят в бъдеще?

От начина, по който се втвърдиха чертите на Максимус, той също прие коментара повече като предупреждение, отколкото инструкция.

— Предай съболезнованията ми на семейството на Лейла — каза той, а към мен оформи „Не издавай и звук“.

След като ръката му все още запушваше устата ми, не можех, но погледът ми обещаваеше, че не бяхме приключили с това.

— Ще го направя — отговори Влад.

И затвори я. Вампирите не бяха по големите сбогувания, както научих след години живот с Марти. Веднъж след като той провери дали разговорът наистина е приключил, Максимус свали ръката си от устата ми.

— Не можем да оставим семейството ми да повярва, че съм мъртва — бяха първите ми думи. — Прекалено жестоко е.

— Кое е по-важно? Безопасността или временната им мъка? — контрира ме той, заковавайки ме с твърдия си поглед.

— Безопасност? Те нямат нищо общо с това!

— Засега — отвърна той безмилостно, — но ще имат, ако разкриеш, че си жива. Мислиш, че могат да измамат Влад? Едно подушване и ще знае, че само се преструват.

Въпреки логиката му бях разкъсана. Баща ми беше силен, но не знаех колко може да поеме Гретчен. Все още имаше емоционални белези от намирането ми след проваления опит за самоубийство преди десетилетие, когато новата ми способност почти ме беше пречупила.

— Все още не мисля, че Влад стои зад бомбата. Може и да не го е грижа, че съм мъртва, но ако се осланяме на гордостта му, ще имаме прекрасен съюзник, когато хванем истинския виновник.

Начинът, по който ме погледна Максимус, беше едновременно раздразнен и съчувствен.

— Също така ще е ужасен враг, ако грешиш, и тогава какво мислиш ще се случи със семейството ти?

Ударих с юмрук седалката. Да, знаех. Влад ще ги използва срещу мен. Дори да не стоеше зад това, истинският убиец би го направил, ако се разчуеше, че съм жива. Най-добрият начин да защитя семейството си, беше да ги оставя да мислят, че съм мъртва — и да се надявам един ден да ми простят за лъжата.

Въздъгнах.

— Ще ме мразят заради това.

— Но ще са живи, за да те мразят — посочи Максимус и това беше най-важното.

Стрелнах го с мрачен поглед, когато ми хрумна нещо друго.

— Дори ако Влад не е отговорен, какво ще правим, когато открие, че си го лъгал през цялото време?

От начина, по който се затвори лицето на Максимус, вече беше мислил за това.

— Трябва да го убедя да не ме убие — каза той с лек глас, сякаш говорехме за игра.

Затворих очи, ударена от внезапна, ирационална нужда да се моля. Това беше по-лесно да се каже, отколкото да се направи, както

добре знаехме и двамата.

ГЛАВА 12

Максимус омагьоса преминаващ моторист да ни заведе до Мотел 6 на границата на Индиана. Веднъж щом стигнахме се принудих да ям от храната от заведение за бързо хранене, която Максимус ми беше набавил, въпреки че пътуването с част от човешко тяло ми убиваше апетита. След това се изкъпах, преди да падна на второто незаето легло.

Въпреки че спях само няколко часа през изминалите няколко дни, бях напълно будна. Максимус, от друга страна, изглежда заспа веднага щом главата му попадна на възглавницата.

Погледнах пластмасовата чанта на масата помежду ни. Поне задържаше миризмата на изпеченото... каквато и част да беше от Адриан. Не можех да рискувам да се свързвам с жената вампир отново за няколко дни. Имах нужда от редовни дози вампирска кръв, за да стоя жива, дори когато не прекалявах със способностите си или да се справям с остатъчните травми от аура на пирокинетик, вплетена в мен.

Още веднъж открих, че завиждам на вампирите, този път за способността им да се лекуват. Ако не бях човек, можех да започна да проследявам убиеца на Адриан сега вместо след няколко дни. Да съм ограничена от крехката ми човечност беше дразнещо, но бях отказала предложението да сменя страните. Без Марти и със скъсването с Влад нямаше друг вампир, на който да вярвам достатъчно, който да ми бъде „господар“. Влад беше прав за вечната връзка. Съмнявах се някога да се чувствам достатъчно близо до друг вампир, за да искам перманентна връзка с него.

Все пак малко почивка, редовно хранене и вампирска кръв би трябвало да ме оправят достатъчно, за да мога да проследя почти убиеца ми, без да рискувам друго кървене и инфаркт. Дори и да не станеше, щях да опитам пак след няколко дни. Красивото лице на вампирката брюнетка мина през ума ми, докарвайки ми нова вълна решителност. Марти и Даун заслужаваха да бъдат отмъстени, а моето

семейство — да е защитено. Спирането на тази жена — и който и да я беше пратил — си струваше риска.

* * *

Реех се в луксозен частен самолет, знаейки веднага къде съм. Самолетът на Влад. Той беше само на няколко крачки разстояние, носейки въгленочерен тренчкот над черни панталони и черна риза. Беше облечен в същите дрехи, с които си го бях представила в моргата, но сега не заплашваше никого. Очите му бяха затворени, косата му се разстилаше по раменете, за да се слее с черните му дрехи.

Това трябваше да е друг сън. След като нищо от това не беше реално можех да правя това, което тайно исках през изминалите няколко седмици. Прелетях до Влад и се наведох, докато не бях точно до него, пресягайки се да погала лицето му.

Не почувствах наболата му брада. Вместо това ръката ми изчезна в лицето му. Все пак да го докосвам ме изпълни с нужда, която беше забила нокти в мен денем и нощем, откакто го напуснах. Въпреки че всичко беше отишло по дяволите и можех да бягам от Влад, не можях да не погала бузата му, веждите му и накрая устните му. Част от мен го мразеше заради безчувственото му отношение, но останалата чувстваше такава липса, че болеше.

— Виждам, че силите ти са се върнали обратно, Лейла.

Отстъпих чак в другия край на самолета. Очите на Влад все още бяха затворени, но сардоничната му усмивка ми показа, че не съм си представила думите му.

— Това е само сън — обявих повече за себе си, отколкото за него. — И сме на твоя самолет, защото каза на Максимус, че ще пътуваш за Америка, така че съзнанието ти е използвало този детайл.

„Виждаш ли? Няма защо да се тревожиш“, уверих се. Жалко, че той не млъкваше, за да мога да получа само още няколко мига утеха. Дори в съня ми Влад не искаше да ми помогне.

— С Максимус си. — Изявление, не въпрос.

Свих рамене, въпреки че не можеше да ме види.

— Това не ти влиза в работата.

Появи се огън, пълзейки от дланите към раменете му.

— О, напротив.

Очите му се отвориха, оглеждайки се, сякаш за да ме видят къде съм. Помахих с ръка, удовлетворена, че само прокара поглед по мен. Влад сякаш винаги знаеше къде бях преди, когато го шпионирах, още едно доказателство, че нищо от това не беше истинско.

— Престана да е твоя работа, когато си тръгна, когато обърна гръб на случващото се между нас — казах, наслаждавайки се на възможността да освободя част от болката. Благодаря ти, подсъзнание!

— Аз съм си тръгнал? — Изсумтяването му беше едновременно презрително и елегантно. — Предложих ти всичко и все пак ти го отхвърли. Имал съм врагове, далеч по-малко безпощадни със сделките си.

Грабнах раменете му, но ръцете ми минаха право през тях. Толкова за вкарването на малко разум в него!

— Аз да съм безпощадна? Всичко, което исках от теб, беше да ме обичаш, но според теб това е прекалено много.

Пламъците около него угаснаха. Хубаво. Не исках да сънувам как случайно е запалил самолета си.

— Думи. — Тонът му се заостри. — Споделих къщата си, леглото си и кръвта си с теб, освен това ти предложих място в живота си завинаги. Какво са думите в сравнение с това?

Въздъгнах, гневът ми угасна толкова бързо, колкото и пламъците му.

— О, Влад, ако вярваш на това, щеше да ми кажеш това, което искам да чуя само за да ме успокоиш. Ти не го направи, което доказва, че казването на „Обичам те“ за теб означава повече от всичко останало.

Веждите му се присвиха като буреносни облаци.

— Достатъчно с това. Кажете ми къде си.

Почти казах „Северен Бенд, Индиана“, защото каква щеше да е вредата, ако кажа на Мечтания Влад? Тогава спрях. Защо да угаждам на Мечтания Влад?

— На ъгъла на Не Е Твоя Работа и Майната Ти.

Юмрукът му се стовари, счупвайки подлакътниците.

— Не ме предизвиквай. Знаеш, че експлозията на газопровода не беше инцидент.

— И аз знам кой може да стои зад това — възразих, въпреки че не го вярвах.

Юмруците му се свиваха и отпуснаха. Ако това не беше сън, бих се заклела, че подушвах дим.

— Не може да мислиш, че съм бил аз.

Още едно свиване на рамене, което не можеше да види.

— Максимус каза, че гордостта ти може да те е подтикнала към леко отмъщение заради това, че те напуснах.

Звук избяга от Влад, който беше прекалено дълбок, за да бъде наречен ръмжене.

— Той подписа собствената си смъртна присъда два пъти.

Дори на сън не можех да се разбера с него.

— Трябва да се събудя. Този сън е гаден.

— Спиш? Затова ли гласът ти е толкова слаб и не мога да уловя всичките ти мисли?

Предупредителни сирени започнаха да звънят в главата ми. По-добре подсъзнанието ми да е много креативно.

Той трябва да е приел мълчанието ми като „да“. Влад се усмихна, изражението му се промени на пълно удовлетворение.

— Ти не се свързваш с мен, когато си будна, но се пресягаш към мен, когато спиш. Това трябва да ти каже на кого наистина вярваш.

Започнах да се щипя по ръката. Силно. Сън или не, беше прекалено разстройващо да продължа да говоря с него.

— Мисли за това, когато се събудиш — продължи той, медена стомана капеше от всяка дума. — Максимус винаги те е искал. От експлозията насам те е накарал да вярваш, че е спасителят ти и не можеш да вярваш на никого друго. Щастливо съвпадение?

„Събуди се, събуди се!“, повтарях си наум. На глас казах:

— Максимус няма да ме нарани, докато ти продължаваш да го правиш дори когато не се опитваш.

Усмивката на Влад помръкна, въпреки че устните му останаха дръпнати назад, разкривайки по-дълги от всякога зъби.

— Идвам за теб, Лейла. Ако те е грижа за Максимус, остави го и се свърже с мен, казвайки ми къде си. Това ще му даде шанс да бяга. Иначе ще ме гледаш как го убивам, когато те намеря.

„Няма да посмееш“, беше на устните ми, но не го казах, защото много добре знаех, че ще го направи.

— Не знам защо някога съм си мислела, че те обичам — изляях вместо това, страхът и гневът правеха тона ми жесток.

Нещо премина по лицето на Влад, което, при всеки друг мъж, бих определила като болка. Но това беше невъзможно. Дори в съня Влад не се интересуваше от мен достатъчно, за да го нараня.

Това се доказа, когато изражението му отново стана отдалечено.

— Ще те видя скоро — каза, размахвайки ръка сякаш ме освобождава.

Вълна от ярост ме накара да се изправя в леглото. Внезапното ми движение стресна Максимус, който се събуди с повече бдителност. Все още асимилирах, че сънят ми беше свършил, когато той беше пред мен, голямата му ръка обхващаше лицето ми.

— Не отново — промърмори, режейки китката си със зъб.

— Спри — протестирах, когато задържа окървавената си китка пред устата ми, но това и удрянето на ръката му не направиха никаква разлика.

— Пий — каза той строго.

Направих го, кълнейки вампирите и високомерието им през цялото време. Когато най-накрая махна китката си го избутах, но имаше същият ефект като опита на муха да събори тухлена стена.

— Какво, по дяволите? — отсякох.

Той обърса носа ми, показвайки ми червения си пръст.

— Започна да кървиш. Не чаках сърцето ти да спре отново.

Още едно кървене на носа? Но този път не използвах силите си...

Погледът ми се плъзна надолу. Да, ръкавиците още бяха на ръцете ми, още повече с фактора невъзможност да се свързвам с някого в съня си. Въпреки това съвпаденията се трупаха.

— Обади се на Влад — казах, обзета от почти отчаяната нужда да докажа, че не е така.

Двете му вежди се повдигнаха.

— Защо?

— За да видиш дали... — ще заплаши живота ти, да ти каже да ми дадеш телефона, нещо такова — звучи странно — довърших

небрежно.

Максимус ме погледна, на цялото му лице беше изписан скептицизъм.

— Важно е — казах, хващайки мишницата му.

След още един пронизващ поглед отиде до мястото, където си беше хвърлил палтото и извади телефона си.

— Влад — каза той след кратка пауза. — Съжалявам. Трябва случайно да съм набрал последния номер, който ми се е обаждал...

Чаках със затаен дъх, очаквайки да чуя името си между експлозия от заплахи. Но въпреки че чувах гласа на Влад от другата страна на линията, той говореше прекалено меко, за да различавам думите. След минута Максимус затвори и сви рамене.

— Звучеше добре.

Въздъгнах, сякаш дойде от самата ми душа. „Само сън!“, говорех си наум. Без значение как се чувствах или че кървах от носа си, ако беше истинско, Влад щеше да разкъса Максимус веднага щом му чуеше гласа...

Замръзнах, ноктите на съмнението минаха по гръбнака ми. Дали? Влад ми каза да се махна от Максимус и тогава да се свържа с него. Ако Максимус знаеше, че уловката около предполагаемата ми смърт е там, нямаше да ме остави да напусна погледа му достатъчно дълго, за да го направя. Влад също намекна, че Максимус може да е този зад бомбата на газопровода. Ако вярваше на това, би ли разкрил ръката си с възможността да се свързвам с него в съня си?

Не. Влад беше хитър до точката на социопат. Никога не би разкрил такова предимство, докато не беше прекалено късно.

Разбира се, това беше друга възможност. Влад може и да не е разкрил, че се свързвам с него в сънищата си само за да си играе с мен.

— Ще ми кажеш ли защо звъннах напразно на господаря си?

Сухият глас на Максимус проряза размишленията ми. Въпреки че не вярвах на намеците, които Мечтания Влад беше разкрил, малки съмнения ме задържаха от отговарянето с истината.

— Аз, ъм, сънувах, че самолетът му се е разбил — казах, успявайки да задържа погледът му, въпреки че имах чувството, че на челото ми с неонов букви пише „Лъжец!“.

Изсумтяване.

— Трябва да го преодолееш. Ще се побъркаш, ако не го направиш.

„Да се побъркам?“, помислих си мрачно. Всички знаци сочеха, че вече съм там.

ГЛАВА 13

Пот овлажняваше дрехите ми и мускулите ми крещяха, но продължавах да вдигам и смъквам крака в плавен, контролиран ритъм. Сто тридесет и девет... сто и четиридесет...

— Трябва да спреш. Това не е здравословно.

Ръцете на Максимус бяха кръстосани, невероятните му черти в гримаса. Игнорирах го, продължавайки с повдигането на краката си.

Хладни ръце се ключиха около глезените ми, спирайки ме от продължаването със следващата серия повдигане.

— Говоря сериозно, Лейла. Спри.

Погледнах го.

— Пусни ме.

Хватката му само се стегна.

— Не и докато не ми кажеш какво те притеснява през изминалите няколко дни.

Смехът ми излезе накъсан от усилията ми.

— Да започна ли с взривяването на най-добрият ми приятел на парченца или да пропусна до частта, където си мислиш, че убиецът може да е бившето ми гадже?

Или дори ти? добави неприятният ми вътрешен глас.

Опитах се да го игнорирам, но ставаше все по-силен. Максимус казваше, че не знае, че съм била огнеупорна, но може да е дочул за това, докато живеях с Влад. Беше ми помогнал с намирането на бомбаджията, но ако го беше направил, защото вече знаеше, че Адриан е мъртъв? Оттогава беше непреклонен да си почивам и да не търся женския вампир, уповавайки се на здравето ми. Но ако инфаркта не се случи? Ако единствените последствия от прекаляването със силата ми бяха кървенето от носа?

— Нещо друго те притеснява — каза Максимус, пускайки глезените ми. Седнах и внимателно подбрах думите си.

— Упражненията ме подсилват и ще имам нужда от това, защото ще потърся жената вампир утре. Чаках достатъчно дълго.

Максимус изсумтя.

— Понякога ми напомняш на Влад.

— Какво означава това? — попитах остро.

— Манията ти за отмъщение. След като я намериш ще искаш да й забиеш кол в сърцето.

Мисълта беше привлекателна, но...

— Не е просто отмъщение. Семейството ми ще има мишена на гърба си, когато убиеца открие, че съм жива. — Промених тактиката. — Освен това продължавам да имам кошмари как Влад ни намира. Упражненията ми помагат да спя без тях.

Истина. Предната нощ се бях отпуснала и съжалявах за това, когато Мечтания Влад ми каза, че се приближава към мен. Не беше истинско, но се събудих с кървящ нос и лошо предчувствие като скрих и двете от Максимус.

Сивият му поглед засвятка със зелено.

— Има и други начини да се изтощиш, преди да заспиш.

Това беше първият път след целувката ни в алеята, когато направи намек за нещо такова; доста благородно, имайки се предвид, че бяхме затворени в една и съща стая през изминалите три дни. Тъкмо щях да отклоня внимателно предложението му, когато вътрешният ми глас отново се появи.

Сега е твоят шанс! Свали ръкавиците и го докосни. Ако има нещо по него от брюнетката, значи е виновен.

Спрях. Можех ли да бъда толкова жестока?

Плуваш с акулите, обади се този безжалостен глас. Или ще ти пораснат зъби, или ще те изядат.

Погледът на Максимус стана по-ярък. Не знаеше защо обмислям офертата му. Вината се бореше със студената практичност. Максимус беше мил към мен, но дали наистина го познавах? Относно това и Влад го познаваше от векове, въпреки това Максимус вършеше нещо зад гърба му.

Лицето на Марти проблесна в главата ми, последвано от това на баща ми и Гретчен. Някой беше убил най-добрият ми приятел и би наранил семейството ми, за да ме изкара на светло. Не можех да си позволя да бъда доверчива, когато можех да съм сигурна.

Много бавно свалих ръкавиците си. Очите на Максимус станаха още по-светли, осветявайки стаята с меко изумрудено сияние.

Приблѳжи се и клекна, всяко движение беше предпазливо, сякаш ако направеше рязко движение щеше да ме уплаши.

Може би. Сърцето ми биеше толкова силно, че се замаях. Щях да играя чувствена версия на руска рулетка с почти хилядагодишен, двуметров вампир, клекнал пред мен. Имаше тънка линия между оцеляване и безразсъдство и в момента няхах представа към кое спадах.

Максимус се приближи още с това бавно, котешко пълзене. Когато беше само на няколко сантиметра, вдиша и се намръщи.

— Какво има?

Проклетите вампири и способността им да улавят емоции чрез помирисване. Погледнах към ръцете си и обратно към него. Лъжите бяха по-убедителни примесени с малко истина.

— Не искам да те нараня, но и не искам да слагам ръкавиците. — Преглътнах буцата, която не беше само от нервност. — И-искам да те докосна.

Ниско ръмжене изпрати студени и горещи тръпки по гръбнака ми. Преди да си поема следващият дъх бях в ръцете му. Целуна ме с такава интензивност, че почти забравих какво правех. Придърпа ме в скута си и ме премести, докато не го възседнах.

Имаше голяма издутина между бедрата ми. Той ги хвана и ме залюля срещу себе си, твърдата дължина ме погали по най-чувствителното ми място. Ахнах, но отчасти от отчаяние. Чувството беше добро, но също... безсмислено. С изненадваща яснота разбрах разликата между похотта и правенето на любов. Ако правех секс с Максимус, щях да му се наслажда по същия начин, по който бих се насладила на китайска храна — със знанието, че прекалено скоро ще се чувствам празна отново.

Проклетият Влад! Дори в ръцете на друг мъж споменът за твърдоглавия вампир ме преследваше. Откъснах се.

— Максимус, спри.

Ръцете му замръзнаха, но облиза врата ми дълго и гладно.

— Какво има?

За начало, не си мъжа, в когото съм влюбена. Освен това не съм сигурна дали мога да ти вярвам.

— Аз... прекалено скоро е.

Наведох глава, когато го казах, оставяйки пръстите ми да си играят по рамото му сякаш извинително. Нямахше следи от чужда идентичност там. Облегнах се назад с въздишка, проследявайки ръцете му. Прекалено позната следа изскочи, карайки ме отново да проклинам Влад мълчаливо. Не беше само по моята кожа; беше и по тази на Максимус.

Ръцете му се плъзнаха по бедрото ми.

— Може би прекалено скоро за секс, но има и други неща, които можем да правим.

Спрях ръцете му, хващайки ги с моите.

— Съжалявам. Аз... прекалено рано е и за това.

Разочарованата му въздишка ме накара да се почувствам виновна. **Провокаторка!** обади се съвестта ми. Този вътрешен глас не ме спря. Накара ме да грабна ръцете на Максимус, преструвайки се на загрижена, докато ги претърсвах за уличаващи следи от някого.

— Всичко е наред. — Суха усмивка. — Няма да остареея.

Друга следа беше запечатана на дясната му ръка, но не принадлежеше на брюнетката вампир или на Влад. Който и да е, беше чувствал вина, когато той — или тя — е докоснал Максимус, но не беше на жената-убиец, така че не беше моя работа.

— Благодаря ти за разбирането — казах, преди да пусна ръцете му и да се изправа. — Ъмм, мисля да се изкъпя.

Дори нямаше нужда да е студен душ. За трети път проклетх Влад. Не беше честно, че той беше единственият мъж да запалил сърцето и тялото ми. Където и да се намираше, надявах се споменът за мен да го прогаря.

Максимус също се изправи. Главата му се наведе, сякаш слушаше — и в следващия миг се озовах на пода, голямото му тяло защитаваше моето от експлодиращото стъкло. Над шума на разбито стъкло го чух как простена. Почувствах го как потрепери толкова силно, че хватката му стана задушшаваща, но преди да успее да изкрещя ме пусна. Грабна няколко ножа и подскочи.

Аз също се изправих, волтажа оформи камшик в дясната ми ръка от двойната доза страх и адреналин. Влад трябва да ни е намерил! Това беше същият начин, по който влезе в хотелската стая, когато се започнахме. Зачаках да ни заобиколи огън, но не стана така. Вместо това се чу залп изстрели. Максимус ме събори и ме закри, но този път

не нападна след края на атаката. Той се свлече напред, агония изкривяваше лицето му толкова ясно, колкото и кървавите дупки по тялото му.

— Куршумите са течено сребро — каза с груб глас. — Бягай!

Бях ужасена. Дори възстановителните способности на вампирите не можеха да се справят с това и не само щеше да е много близко до парализирането усещане, щеше да е като киселина, горяща в него. Избутах го от себе си, но не за да избягам, а за да прережа който и да беше го прострелял с тази отрова. Свалих ръкавиците си, мрачно удовлетворена от неземния блясък на дясната ми ръка и я вдигнах, докато изръмжавах:

— Искаш да го убиеш, Влад? Трябва да минеш през мен!

Подигравателен смях отговори на изявлението ми. Вратата не се отвори — прелетя през стаята, за да се удари в леглото. Закачулена фигура се появи на прага с лице в сенките, но видях проблясък на тъмна коса. Напрегнах се, сърцето ми се свиваше дори докато електричеството, леещо се по ръката ми, се засили. Можех ли да убия мъжа, който обичам, за да защитя мъжа, който не обичам?

— Ако искаш да живее, не мърдай.

Лунната светлина попадна на закачуленото лице на мъжа, осветявайки къса черна коса, гладка челюст и широка, пълна уста. Не беше Влад, осъзнах, или някой, който разпознавах. Кой, по дяволите, беше той?

Непознатият се усмихна, показвайки ми зъби.

— Имаш въпроси, но имаме време само за един. Той ще живее ли или ще умре? — Омаловажаващо кимване към Максимус, който се гърчеше от агония. — Ако искаш да умре, бори се. Ще загубиш, защото не съм сам, и така или иначе ще те вземем и ще го убием. Тръгни доброволно с мен и ще го оставя да живее.

— Не го слушай — успя да промълви Максимус.

Не го погледнах, защото за това щеше да се наложи да отместя поглед от непознатия; грешка, която нямаше да направя.

— И трябва да ти вярвам, защото? — попитах с очевиден сарказъм.

Очите му блеснаха в зелено.

— Защото предпочитам да не изгубя най-силния си коз срещу теб.

Това единствено изречение беше ясно. Който и да бе, не беше глупав. Не беше и от хората на Влад. Влад нямаше да използва Максимус като коз срещу мен. Щеше да знае, че е безсмислено, след като вече ми каза, че ще го убие.

В далечината прозвучаха сирени и непознатият въздъхна.

— Времето свърши, малка птичке. Кое ще бъде?

Ръката ме сърбеше от прекалено многото електричество, което преминаваше през нея, но бавно я свалих. Не сега му беше времето. Максимус прокле между накъсани стонове от болка. Непознатият се усмихна.

— Чух, че си умна. Да се надяваме приятелят ти също.

Нещо ме удари силно в гърдите. Погледнах надолу и видях нещо като стреличка, стърчаща от мен. Когато успях да погледна пак нагоре, зрението ми започваше да се замъглява и имах чувството, че краката ми са заменени с желе.

— Уверете се, че сте взели ръкавиците й — беше последното, което чух, преди всичко да стане тъмно.

ГЛАВА 14

Когато се събудих не отворих очи или промених дишането си. Вместо това се прегледах, преструвайки се на все още припаднала. Неизненадващо имах главоболие, но като се изключи това се чувствах добре. Ръцете ми бяха завързани зад гърба ми. Дебелината около ръцете ми бяха ръкавици, стегнатото около коленете ми — ремъци. Неудобна превръзка на устата, очевидно.

След като приключих с физическото си състояние преминах към заобикалящата ме среда. Пропадането и издигането под мен трябваше да са вълни, което означава, че съм на лодка. Някои от похитителите ми бяха на горната палуба, но един от тях беше в стаята с мен. Не казваше нищо, но след годините, през които съм живяла с вампир се бях адаптирала към улавянето на едва доловимите звуци, които издаваха.

Затова, когато отворих очи, погледът ми безпогрешно попадна върху чернокосия вампир. Единственият знак, с който показва, че е изненадан, беше премигване.

— Не очаквах вече да си будна — провлече той.

Погледнах надолу към превръзката на устата си и пак към него, повдигайки вежда.

Той разчете мълчаливото послание.

— Трябва ли да ти казвам, че викането е излишно?

Завъртях очи. Какво беше това, ден на аматьорите? Той ми се усмихна, преди да се надигне от койката, в другия край на каютата.

— Предполагам не.

През краткото време, което му трябваше, за да пресече стаята и да премахне превръзката на устата ми, се опитах да разбера възможно най-много за него.

Вампирът изглеждаше горе-долу на моята възраст, но с лишената си от белези кожа, къса подстрижка, избръснато лице и средна височина го определих, че е на по-малко от стотина немъртви години. По-възрастните вампири имаха по-износена, покрита с белези кожа и

обикновено презираха модерните прически. Но най-издаващото беше погледът му. Наистина старите вампири имаха определена... тежест в погледа си, сякаш минаващите векове бяха оставили осезаемо своя отпечатък. Безименният ми похитител нямаше това и ако бях щастливка, нямаше да има такъв на борда.

Младите вампири бяха по-лесни за убиване.

— Вода — казах, щом превръзката около устата ми бе премахната. Между това и ефектите от дрогата, с която ме бяха упоили, чувствах устата си толкова суха, че все едно езика ми бе станал като подплатен чорап.

Вампирът изчезна и се върна с кенче Кола. Пиех, докато вампира държеше кенчето до устните ми, което доведе до едно продължително оригване, щом приключих. А факта, че го направих насочено към лицето на похитителя ми, е, не беше моя вината. Бях завързана.

— Очарователно — каза той сухо.

— Спрях да се тревожа за маниерите си, когато простреляхте приятеля ми с течно сребро — отговорих му равно. — И като стана на въпрос за него, искам да го видя.

Устата на вампира се изви.

— Не си в позиция да поставяш искания, но да, все още е жив.

— Не искаш да ме заведеш до него, хубаво — казах, мислейки бързо. — Предполагам знаеш, че улавям психически впечатления чрез докосване, така че махни ръкавиците и ме остави да те докосна. Тогава ще знам дали казваш истината.

Вампирът се изкиска, светлозелено се плъзна в очите му с цвят на торфен мъх.

— Да ме докоснеш? Имаш предвид да използваш този смъртоносен електрически камшик, който призоваваш, за да ме разреже наполовина?

Замръзнах. Откъде знаеше за това? Повечето от хората, които ме бяха видели да използвам тази сила, бяха мъртви.

— Затова тези ръкавици са залепени за теб с тиксо — продължи той невъзмутимо. — За всеки случай.

— Как каза, че е името ти? — Попитах, радостна, че звуча нормално.

Тези широки устни се извиха още повече.

— Наричай ме Ханибал.

Усмихнах се.

— Добре, Ханибал, какво искаш да направя? Да използвам дарбата си, за да откроя някой от враговете ти? Да ти кажа дали някой те предава? Или да прочета миналото от предмет?

Ханибал се засмя, и въпреки че повече клонеше към д-р Зло, отколкото смразяващо, все още беше достатъчно, за да изтръпна.

— Не искам да правиш нищо, малко птиче. Аз съм просто доставчика. Дори не знам кой ще те получи. Знам само, че цената е тройна ако си жива, но ако опиташ нещо, заплащането да те доставя мъртва също е достатъчно добро за мен.

Ханибал ми помахна весело, преди да излезе от стаята. Не казах нищо, опитвайки се да измисля начин за измъкване от затруднението си. *Нямаше* да се оставя да бъде доставена на някакъв непознат злодей. Щях да намеря начин да се измъкна, дори да ме убие.

Фактът, че може и това да стане, не ме разколеба. След всичко, което се случи, предпочитях ранна смърт, докато се боря, вместо повече съжаление.

* * *

На всеки десет минути един от похитителите идваше да ме проверява. Видях четири различни лица плюс това на Ханибал и от облицованите стени, кралския размер легло, прозорците със завеси и размера на стаята, който и да ги беше наел имаше дълбоки джобове. Ако не бях завързана с въжета към парапета бих се насладила на пътуването на такъв хубав кораб.

Единственият прозорец беше със спуснати завеси, но от светлината, която се промъкваше съдех, че все още беше нощ. Предполагам, че Ханибал не излъга, когато каза, че не съм била в безсъзнание прекалено дълго. Езерото Мичиган беше най-близкото голямо водно пространство до хотела и беше по-голямо от някои морета, така че щеше да отнеме известно време, докато стигнем дестинацията си. Или може да пристигнем до минути.

Затова се бях концентрирала, опитвайки се да насоча електричеството към дясната си ръка. След няколко мига пренатоварването започна да оформя нещо като шип. Забута се срещу

ръкавицата ми, търсейки и най-малката дупчица в тежката си гумена клетка.

Нямаше такава, но целта ми беше да направя такава. По-добре да бъда убита, опитвайки се да избягам, отколкото да бъда кротко доставена, до който ме искаше жива или умряла. Не трябваше да се подчиня на Ханибал, но не очаквах да знае за пълната сила на способностите ми, а и живота на Максимус беше под въпрос.

Вероятно вече е мъртъв, прошепна гадният ми вътрешен глас.
Предаде се за нищо!

Стиснах зъби. Как мразех тъмната част от мен, която непрекъснато предсказваше за провал или за безполезност. Беше ме докарал до опит за самоубийство на шестнадесет, но нямаше да ме победи сега. Малки или големи шансове, щях да се измъкна от това.

Фокусирах се върху дясната си ръка, насочвайки още електричество. Ако това острие от енергия се заостреше и станеше достатъчно силно, щеше да излезе през гумата и щях да се освободя. „Хайде“, мълчаливо го подканих. „*Направи дупка, бейби, направи дупка!*“

Въображението ли ми беше или пласта гума около електрическия шип сякаш изведнъж стана... вдлъбнат?

Сърцето ми заби силно, дали от въодушевление или от прекомерно напрежение. Нямах нужда от доктор, който да ми каже, че толкова много електричество беше опасно за здравето ми, но продължих да се концентрирам, желяейки тези вътрешни течения да продължат да нарастват и да заякват. По горната ми устна изби пот, зрението ми се замъгли и цялото ми тяло започна да трепери, но продължих с концентрацията...

Бяла светлина за кратко освети стаята и чух зззт точно преди зловещо изпукване в краката си. Погледнах надолу, едновременно ликуваща и леко ужасена, за да видя малка, но очевидна дупка. Добрата новина: пробих ръкавицата. Лошата новина: може да съм пробила дупка в корпуса на кораба.

Не чух стъпки, но не очаквах странните звуци да останат неизследвани. Секунда по-късно, когато пазач с гъста брада и дълга кафява коса се появи на вратата, бях закрила дупката с крака си.

Разбира се, ако от тази дупка започнеш да излиза вода, бях мъртва.

— Трябва да ме пуснеш! — импровизирах, удряйки парапета и вдигайки повече врява. — Аз, ъм, трябва да пишкам!

Пазачът, чиито прякор беше Капитан Морган заради вида си, поклати глава отвратено.

— Хора — промърмори и изчезна.

Изчаках със затаен дъх, но той не се появи и от дупката под крака ми не протече вода. Издишах с облекчение и безмилостна решителност. Още десет минути, преди следващият страж да дойде да ме провери. През това време трябваше да се освободя, а веднъж щом го направех, трябваше да убия всички.

ГЛАВА 15

За щастие се освободих без пробиването на още дупки в пода, но едва успях да се скрия зад вратата, преди да дойде да ме провери следващият страж. Проклех сърцебиенето си, когато чух тихите стъпки да се приближават. Можеше ли да чуе, че вече не съм завързана за парапета? Ако да, подписвах смъртната си присъда. Предупреждението на Ханибал отекна в ума ми. Смъртта също беше добър завършек...

Нерви и страх се добавиха към електричеството, изстрелващо се в ръката ми, карайки малък душ от искри да се появи. Чувствах въздуха по-плътен и подуших лек мирис на озон. Пазачът спря на вратата, преди да се завтече напред с промърмореното:

— Какво?

Извих рязко китка, струите електричество се извиха, като че по собствено желание. Русият пазач не промълви друга дума, но устата му продължаваше да се движи, когато главата му удари пода. Останалата част от него остана изправена за няколко секунди, ръцете му се размахваха, сякаш се опитваше да намери баланса си.

Бях прекалено напрегната, за да се отвратя. Адреналин и страх препускаха през мен, действайки като усилвател на електричеството ми. Хвърлих поглед надолу по коридора, не видях никого и веднага се замислих за начин да привлека в стаята друг пазач, без да предизвикам подозрение.

— Какво правиш? — попитах пискливо. — Спри! Махни си мръсните ръце от мен!

Придружих думите с удрящ звук и извиках като от болка. След това издадох дрезгави шумни звуци, разнообразени с викове като:

— Не, не, спри!

След миг Ханибал промърмори:

— Казах ти да не повреждаш стоката, Стефан. Чукай някой от трюма вместо...

Китката ми се сви веднага щом Ханибал прекрачи прага, но един поглед към падналото тяло го накара да затвори бързо вратата. Камшикът ми от ток уцели китката вместо врата му, но не достатъчно дълбоко. Все още беше прав.

— Кучка — изръмжа Ханибал, когато нещо червено удари пода.

Част от мен крещеше в отвратен ужас, но инстинктът за оцеляване доминираше над всичко останало. Ханибал се хвърли към мен и го ударих втори път. Камшикът премина през него от рамото към кръста му, обливайки ме с червено, когато движението му го удари в мен.

Избутах го. Той падна, но половината с главата му продължи да се плъзга към мен. Само няколко сантиметра плът задържаха лявата му половина към торса му и не беше мъртъв?

— Кучка — изръмжа той.

Очите ми се разшириха. Можеше и да говори?

Не исках да видя какво още може да прави Ханибал. Друг удар от електрическия камшик го превърна от голяма форма Y на i с точка, но нямах време да въздъхна облекчено. По коридора чух още стъпки.

— Не сте ме извикали на партито? — попита развеселен глас.

Не го изчаках да види, че „партито“ беше станало смъртоносно. Веднага щом стъпките се приближиха ударих с камшика в коридора, уцелвайки Капитан Морган. Той ме погледна с най-странното изражение, след което всичко на юг от челюстта му се свлече, уцелвайки пода с удар, повторен от тялото му.

— Какво, по дяволите.

Нова вълна от адреналин се плъзна през мен. Четвъртият пазач се вгледа в останките на Капитан Морган с удивление, след което изчезна нагоре по стълбите с вампирска скорост.

Побягнах след него, отчаянието или пренатоварването караха да чувствам тялото си сякаш ще избухне. Вампирът беше на контрола, натискайки бутон, докато гледаше назад към мен...

Електричеството го преряза през лицето, но бях прекалено далеч, за да го убия. Ударих го отново, докато пълзях нагоре към палубата възможно най-бързо. Веднага нещо тежко ме удари, задържайки ме долу, преди да ми удари главата в дебелото фибростъкло.

Петият пазач се включи в битката.

Зрението ми беше размазано, докато болка обземаше ума ми, но ако се фокусирах върху това бях мъртва. Вместо да защитя главата си, както исках да направя инстинктивно, докоснах с дясната си ръка вампира, изливайки в него цялото електричество, което имах останало в себе си.

Моментално тежестта му изчезна. Запълзях назад толкова бързо, че почти паднах през борда, но се хванах за парапета навреме. Задържах се, оглеждайки се неистово за нападателите си.

Никой не ме нападна. Всъщност нищо не се движеше. Използвах парапета, за да се изправя, главата ми продължаваше да звъни, докато гадене и вълните на езерото правеха вървенето ми трудно. Не успях да направя и една крачка, преди да се препъна, проклинаяйки несръчността си. Погледнах надолу... и продължих да гледам.

Не се препънах, защото се справях с последствията от удрянето на главата ми. Препънах се, защото палубата беше покрита с нещо, което приличаше на лазаня. Отне ми няколко мига, за да възприема гледката.

Не лазаня. Останките на вампира, който ми скочи. Трябваше да е той, защото другият вампир беше свлечен на контролното табло, бавно изсушавайки се, както правеха всички вампири, когато наистина бяха умрели. Бях вкарала толкова много електричество в нападателя си, че беше експлодирал.

Разкъсвах се между желанието да се засмея от облекчение и нуждата да пропълзя до парапета и да повръщам, докато не припадна. Исках да убия похитителите си и го направих, но не бях готова за пълната сила на способностите си. Както обикновено животът не чакаше, докато съм готова, за да ми покаже какво е запазил.

Звукът от няколко силни удара отвлече вниманието ми от ужасната гледка около мен. Дойдоха изпод палубата и предпазливостта ми се смеси с надежда. Максимум ли беше? Или друг пазач, опитващ се да ме примами долу към същия смъртоносен капан, който използвах за приятелите му?

Отидох до тясното стълбище, поглеждайки с примирение. Цялото ми тяло беше изцедено, но борбата можеше да не е приключила. Лошите не спираха заради почивки, нямаше да го направя и аз.

Не си направих труда да се промъквам по стълбите. Дори при най-тихото си промъкване не можех да изненадам вампир, който знаеше, че идвам. Единствената ми защита беше дясната ми ръка и имах чувството, че беше като крушка, на която ѝ трябва само едно светване, за да изгори. Ударите продължиха, идвайки под пода, въпреки че бях на долната палуба. Да не би лодката да имаше още едно ниво?

Трепвах при всяко поклащане на лодката, очаквайки шестимата нападатели да се появят. Единствената отворена врата по коридора беше единствената, пълна с тела, но не бях сама. Продължителните звуци го доказваха.

Стигнах края на коридора, когато точно под краката ми прозвуча удар. Скочих назад, леки искри се изстреляха от ръката ми, преди да забележа резето на пода.

Трюм, затворен отвън. Това веднага задраска предполагаемата атака от шестима пазачи. Още един удар. „Максимус“, помислих, облекчението ме накара да падна на колене. Издърпах резето, отворих вратата... и гледах.

— Моля — промърмори червенокосо момиче. Очите ѝ бяха затворени и около нея имаше още кървави форми.

Исках да я издърпам, но не я докоснах. Дори изцедена силата в мен щеше да я нарани, а вече изглеждаше близо до смъртта. Думите на Ханибал към Стефан прозвъняха в ума ми. „*Чукай някой от трюма вместо...*“ Не бях единственият товар, който Ханибал беше взел.

— Всичко ще бъде наред.

Яростта накара гласът ми да бъде по-силен, отколкото го мислех. Очите на момичето се отвориха.

— Коя си ти? — промърмори.

— Тази, която уби всички вампири на борда — казах ѝ. След като видях съдържанието на трюма вече не съжалявах за способностите си. Всъщност се радвах, че взривих петият пазач на парченца.

Тя се усмихна слабо, след което усмивката ѝ изчезна и затвори очи. Изтраках с вратата, за да привлека вниманието ѝ.

— Недей. Трябва да стоиш будна и ако някой друг е жив, трябва да събудиш и тях. Каж ми дали разбра.

Очите ѝ се отвориха, синият ѝ цвят ми напомни на Гретчен. Изглеждаха и на една и съща възраст. Гневът ми нарасна.

— Разбрах. — Започна да бута най-близката до нея фигура. — Събуди се, Джанис. Помощта е на път.

Изправих се, изпълнена с нова решеност. Абсолютно права беше.

Отворих всяка врата в малкия коридор. Две от стаите бяха складови помещения, едната баня, четвъртата...

Влязох бързо. Максимус беше на пода в малката спалня, на устата му имаше тиксо и нещо, което приличаше на сребърна жица го обвиваше от глезените до врата. Беше толкова стегната около него, че на места изчезваше в кожата му, сякаш борбата му ги е вкарала по-дълбоко.

Щях да си отрежа пръстите, ако се опитам да махна жицата, но можех да махна лепенката. Отлепих я, удрайки лицето му, когато не отвори очи.

— Максимус, събуди се!

Никакъв отговор. Ако го нямаше фактът, че вампирите се превръщаха в изсъхнали трупове, когато умряха, щях да се закълна, че беше прекалено късно. Тогава, мъчително бавно, отвори очи.

Гледах го ужасена. Бялото беше нашарено с тъмни сиви линии. По-близък поглед разкри, че под цялата засъхнала кръв, кожата му имаше подобни линии.

— Не са махнали среброто от теб — прошепнах.

Нямаше отговор от Максимус. Очите му се извиха назад и потрепери толкова силно, че жиците откъснаха парчета от него. Марти ми беше казал какво би се случило с вампир, ако течно сребро останеше в системата им достатъчно дълго. Нямаше да убие Максимус. Щеше да направи нещо далеч по-лошо: щеше да разруши мозъка му, докато не полудее, а веднъж достигнал този етап, нямаше да може да бъде върнат. Дори и да срежех жицата, истинската отрова щеше да го унищожават отвътре навън.

Максимус не можеше да ми помогне да спася умиращите хора в трюма. Не можеше да спаси дори себе си.

ГЛАВА 16

Претърсих телата на мъртвите вампири. Само Ханибал имаше мобилен телефон, но беше срязан наполовина като тялото му. Прекарах няколко безсмислени минути, опитвайки комуникационната система на кораба, но я бях пренатоварила, когато убих вампира и той се свлече отгоре ѝ. Дори ако съществуваше телефон за бърза помощ на вампири, нямах идея какъв е. Не виждах и светлини от близки лодки, не че можех да насоча кораба към тях. Двигателят беше изпържен заедно с комуникационната система.

Исках да крещя от раздразнение. Трябваше да има нещо, което да мога да направя!

Тогава раздразнението ми започна да изчезва, когато логиката надделя. Можех да чакам, докато евентуално стигнем до суша или се озовяхме на пътя на друга лодка, но дотогава щеше да бъде прекалено късно за всички. Имаше, обаче, един вампир, който можех да достигна без помощта на технологиите и въпреки многото причини за нежеланието ми, освен ако не бях склонна да оставя Максимус да полудее и хората да умрат, нямах избор.

Седнах на място на палубата, което не беше покрито с телесни части. С лекия вятър, веещ косата ми, прокарах дясната си ръка по кожата си, докато не открих познатата следа от същност и я последвах. След секунди палубата изчезна и се намерих на паркинга на Мотел 6 в Северен Бенд.

Светлините от три полицейски коли хвърляха червена и синя светлина над разрушения интериор на бившата ми хотелска стая. Повечето от прозорците ги нямаше и дупки от куршуми бележеха външните стени. След цялата тази стрелба вътре трябва да прилича на швейцарско сирене. Тогава забелязах тъмнокосата фигура на края на паркинга, яростно говорейки на румънски по телефона си.

Да го видя на сцената на отвличането ми не предизвика хубави чувства, но ако не поема шанса да му се доверя, обричах Максимус и

тези хора на сигурна смърт и знаех, че нямаше да си го простя, ако го направя.

— Затвори, Влад — казах кратко. — Трябва да поговорим.

Шок се изписа по лицето му. Завъртя се, сякаш се опитваше да разбере къде точно се намирам, затваряйки, без да каже и дума.

— Лейла. Къде...

— Да не си тук, за да се възхитиш на работата на лакея си? — прекъснах го, защитнически настроена. — Ако е така, трябва да се гордееш. Ханибал се развилня на това място, без да го е грижа за невинните животи, които застрашава, само за да е сигурен, че Максимус ще е натъпкан с толкова много течно сребро, че да не може да се помръдне.

Огън се появи от ръцете му.

— Нямам нищо общо с това, така че ми кажи къде си. Веднага.

Можеше да се опитва да намери местоположението ми, в случай че беше осъзнал, че съм успяла да се освободя, но както казах на Максимус, ако Влад искаше да ме убие, очаквах да не го направи, по толкова подмолен начин. Но въпреки това зададох доста очевидни въпроси.

— Тогава защо си тук? И махни този огън, ченгетата са плъзнали навсякъде.

В потвърждение на думите ми, един офицер се приближи, гледайки към Влад с подозрителността, с която всеки нормален човек би го направил.

— Ти. Какво им има на ръцете ти...

— Млъкни и изчезни — каза Влад с проблясък на погледа си, въпреки че изгаси пламъците. Офицерът се върна обратно към хотела и Влад продължи, сякаш не бяхме прекъснати. — Тук съм, защото проследих телефона на Максимус до това място, но не аз стоя зад атаката.

— Тогава имаме друг проблем, защото вампирът, който ме отвлече, знае за способностите ми, нещо, което знаеш само ти и някои от стражите ти.

Чертите на Влад се втвърдиха.

— О?

— Едно по едно. Не си изненадан, че съм жива, така че наистина съм се свързала в сънищата си, така ли?

Ръцете му не се запалиха отново, но приеха леко оранжев цвят, сякаш огънят се опитваше да се освободи, но той го задържа.

— Да. Вероятно нямаш нужда да докосваш нищо, за да се свързваш с мен, защото споделяхме кръвта си или защото силите ти са по-силни, отколкото осъзнаваш. Кое то и да е, „сънищата“ ти бяха реални.

Въздъгнах. Дълбоко в себе си го знаех, дори когато отчаяно исках да го отрека. Разбира се, това означаваше, че трябваше първо да направя сделка.

— Обещай ми, че няма да убиеш Максимус и ще ти кажа какво зная за местоположението си.

Влад изръмжа нещо на румънски. Не можех да си превода всичко, но разпознах няколко проклетия.

— Нямаме време за игри — завърши той.

— Знам — отговорих. — Имам няколко човека, които имат нужда от медицинска помощ и вампир, полудяващ от сребърно отравяне, но каза, че ще убиеш Максимус. Така че освен ако не се закълнеш в гроба на баща си и сина си, че няма да го направиш, няма да ти кажа къде съм. О, и не можеш да го изтезаваш — добавих, спомняйки си начина, по който беше изпълнил обещанието да не убие Марти.

Очите на Влад се промениха от медни към зелени, светейки толкова горещо, че се замислих, ако драконите бяха истински, вероятно имаха очи точно като неговите. Следващата ми мисъл беше „Прецакани сме“, защото когато се усмихнах по този смъртоносно гениален начин в следващия момент го видях как изпепели някого.

— На гробовете на сина си и баща си, аз, Владислав Дракула, се кълна да не измъчвам или убивам Росал де Пайен, мъжът, който познаваш като Максимус. — Спря за момент, сякаш за да остави думите да се осмислят. — Сега, Лейла. Къде си?

Влад беше известен с честността си, но тази усмивка ме накара да се чувствам, сякаш бях пропуснала нещо. Все пак бях направила най-доброто, което можех да направя, и Влад беше единственият шанс, който Максимус и тези хора имаха.

— На лодка съм, и след като не бях дълго в безсъзнание, трябва да сме в езерото Мичиган...

* * *

Слънцето изгря преди три часа, но все още не бях видяла лодка. От една страна това беше добре. Никога не бих могла да обясня бъркотията на палубата на Бреговата охрана и това означаваше, че шефа на Ханибал не беше открил, че „пакета“ му беше убил доставчиците.

Бях под палубата, циркулирайки между проверяване на състоянието на Максимус и това, което мога да направя за критично пресушените жертви. Това не включваше нищо повече от спускане на одеяла, тиксо и плат за превръзки и чаши с вода за тези в съзнание. Обмислях дали да не им дам малко кръв от Максимус, но последният път, когато се приближих, само бързо отдръпване спаси крака ми от отхапване. Или болката го беше накарала инстинктивно да нападне, или лудостта го завладяваше.

Открих, че се моля, който и да слушаше, да помогне помощта да не пристигне прекалено късно.

Бях обратно в трюма, когато изведнъж не можех да се движа. Сякаш невидим, огромен юмрук ме стисна от глава до пети, спирайки дъха ми, който сякаш замръзна. Паниката ме накара да крещя наум, но не можех да се мръдна или да вдишам. Сякаш дори електричеството застина.

В ушите ми започна да звучи бръмчене, ставайки все по-силно с изминалите секунди. Тогава, също толкова внезапно, както дойде, това ужасно стискащо усещане изчезна. Паднах напред, поемайки си големи глътки въздух. Трябваше да премигна няколко пъти, за да премахна сълзите и черните точки пред зрението си. Щом виждах нормално, погледнах нагоре — и замръзнах по напълно различна причина.

Влад висеше над мен, косата му беше диво разбъркана, чертите му бяха смес от ярост и триумф. Панталоните и ризата му бяха мокри, светлият им син цвят ги правеше почти прозрачни. Премигнах, чудейки се дали не бях припаднала, без да го осъзная.

Лека усмивка изви устата му.

— Истински съм, Лейла. Виждаш ли?

Хвана ръцете ми и ме издърпа. Краката ми трепереха, но ме задържаха, и с все още разкъсани парчета от гума висящи от ръцете ми, докоснах голите му китки. Горещина докосна плътта ми в същия момент, когато електричество се плъзна в него.

О, да, определено беше истински.

От всички мисли, които преминаха през ума ми в този момент, „Той изглежда дори по-добре, отколкото помня“ беше последната, която исках Влад да чуе. Нямах значение. Широката му усмивка ми каза, че вече я беше уловил. Пуснах го, засягайки далеч по-важна тема.

— Какво се случи? Не можех да се движа.

— Менчерес е с мен — каза, сякаш това обясняваше нещо.

Повдигнах вежда.

— И?

Той отпусна едната ръка, продължавайки да ме държи с другата.

— Ела.

Последвах Влад по тесните стъпала. Веднъж навън видях вампира египтянин, също мокър, оглеждащ останките на похитителите ми с безстрастно възхищение. Менчерес се обърна, закривайки с ръка очите си от яркото слънце.

— Съжалявам, че използвах силите си върху теб, Лейла. Мислехме, че е нужно да парализираме всички на лодката, в случай че някой от похитителите ти е оцелял.

„Мислиш, че нямаше да забележа някой друг, опитващ се да ме убие?“, помислих си изтощено.

— Някой можеше да скочи на борда и да те изчака, за да те хване неподготвена — отговори Менчерес, напомняйки ми, че Влад не е единственият четец на мисли на борда. — Затова преплувахме последните няколко километра. По-малко забележими сме, когато сме под вода.

— Значи ти си причината да се чувствам сякаш бях затворена в невидим карбонит?

Вампирът сви рамене.

— Мога да контролирам неща с ума си — каза той, тонът му загатваше, че това не беше толкова важно.

С тази невероятна способност, Влад трябваше да вземе Менчерес с него на всички спасителни мисии. И при нападения.

Ръмжене ме накара да погледна нагоре. Изражението на Влад беше затворено, напомняйки ми, че това не беше щастливо събиране.

— Благодаря и на двама ви, че дойдохте — казах, превръщайки гласа си в делови. — Ранените хора са в трюма и Максимус е в една от стаите долу.

Още един зловещ звук от Влад.

— Знаем. Помирисвам го.

— Хората имат нужда от кръв, за да се излекуват — казах, игнорирайки го. — Максимус има нужда да се извади среброто от него. Вече показва знаци на... умствена нестабилност.

С това се насочих надолу, подсигурявайки се да пея всичко, което ми дойде наум. Да съм близо до Влад беше далеч по-трудно, отколкото изглеждаше в съня. Всяка емоция, която се опитвах да потисна, се върна на повърхността с безмилостна сила и това беше само начина, по който въздействаше на сърцето ми. Ръцете ми още ме гъделичкаха от краткия им контакт с кожата му и ако мокрите му дрехи изваяха тялото му още малко, скоро щях да мириша като уличница на всеки вампир в границите на помирисване.

Скоро ще си тръгне, утеших се. Тогава можех да се върна към погребването на предателските емоции, ловувайки убиец на Марти. Ханибал каза, че не знае кой го е наел, но претърсване на спомените в костите му щеше да показва дали лъже.

Бях отишла в стаята на Максимус, без да се замисля. Той лежеше по абсолютно същият начин, но с една забележителна разлика. Очите му бяха отворени, среброто ги на шарваше като грозни вени, и бяха фиксирани някъде над рамото ми.

Обърнах се и Влад беше на прага зад мен. Гледаше надолу към Максимус, лицето му беше студено. Тогава, почти небрежно, извади нож.

Очите на Максимус се затвориха, дали от примирение, или защото припадна. Без дори да трябва да се концентрирам от ръката ми се стрелна камшик от електричество.

— Обеща!

Влад погледна към светецата нишка и очите му станаха зелени.

— Да не ме заплашваш?

Гласът му беше гладък — и смъртоносен. Вътрешностите ми се стегнаха от страх и решителност. Можеше да ме изгори до смърт,

преди да замахна с камшика, но нямаше да отстъпя.

— Да, ако нарушиш думата си.

Китката ми изведнъж беше хваната в желязна хватка. Всеки друг вампир би бил отблъснат от докосването до дясната ми ръка, когато е напълно заредена, но Влад абсорбира волтажа сякаш беше обикновено статично електричество. Той се наведе надолу, отмахвайки косата ми със свободната си ръка.

Тази, която още държеше ножа.

— Казах ти и преди — не харесвам да ме наричат лъжец. — Дъхът от думите му беше като най-леките удари по врата му. — Но по-важното е, че ако исках да се отрека от думата си, нямаше да можеш да ме спреш.

Ослепително бързо беше клекнал пред Максимус, плъзгайки ножа през жицата с брутална ефективност. Камшикът от електричество, което бях призовала, се нави в себе си, преди да изчезне в ръката ми като костенурка, търсеца убежище в черупката си.

Не, беше ми доказал, че не мога да го спра, дори ако пирокинезата му не беше в уравнението. В този момент се почувствах точно като това, което съм: жена, на която съществата около нея са далеч отвъд силите ѝ. Изведнъж ме надви самота. Не принадлежах в света на вампирите, но благодарение на странностите ми, не принадлежах и към света на хората.

Завъртях се на пета и напуснах стаята. Не можех да направя нищо за това, че съм отхвърлена от всяко общество, което съществува, но поне можех да кажа на ужасените оцелели, че помощта е пристигнала.

ГЛАВА 17

Влад и Менчерес стояха заедно, говорейки си прекалено тихо, за да чуя, но веднага спрях, щом се качих на палубата.

Умората ми ми попречи да издам сумтене. Дори не се опитвах да са потайни, нали?

— Партньорът ми ще е тук скоро, за да ни транспортира — каза Менчерес.

Хубаво. Щях да проверя Максимус отново, след като изглеждаше в по-лоша форма от хората, което казваше нещо.

— Просто ме оставете някъде, след като се погрижите за тях — казах, поглеждайки мъртвите тела с пресметлив поглед. Не ме беше грижа преди, когато ги претърсвах за телефони, но няколко от тях носеха пари. Щяха да са ми нужни, за да продължа с преследването на женския вампир.

— Няма да е нужно да ги ограбваш. Идваш с мен.

Неверието ме накара да вдигна глава. Влад ми се усмихна с усмивка, едновременно очарователна и предизвикателна, докато изражението му почти ме предизвикваше да споря.

Приех.

— Няма да дойда с теб, защото моите проблеми вече не те засягат. — Ледът беше по-топъл от тона ми. — Така че благодаря за арогантното предположение, но не благодаря.

— Но ме засягат — отговори той, тонът му беше толкова удовлетворен, колкото моя беше студен. — Ако не направя нищо, когато някой се опитва да взриви и след това отвлече бившата ми любовница, враговете ми ще си мислят, че съм слаб и ще атакуват с повече хора.

— Не съм един от хората ти и нямам нужда от защитата ти, както би трябвало да ти показват всички тела на борда.

Очарователната усмивка на Влад не се махна от лицето му. Застинах, спомняйки си, че беше най-опасен точно когато се усмихва.

— Както пожелаеш. — Погледна вратата, водеща към трюма. — Сърцебиенето им е слабо и може да не живеят достатъчно дълго, за да стигнат до болницата. Жалко.

Свих юмруци, единственият знак за яростта, препускаща през мен.

— Обеща да ги излекуваш.

— Не — отговори той веднага. — Накара ме да се закълна да не убивам или изтезвавам Максимус, но не направи сделка за тях. Да ги оставя в болница ще е безплатно, но кръвта ми си има цена.

Не се бях замисляла да сключвам сделка за тях, защото нормално нямаше нужда да подкупвам Влад да помогне на невинни жертви. Въпреки това по изражението му разбихах, че няма да направи нищо друго, освен да ги заведе до болницата, ако не отидох с него, а това можеше да не е достатъчно. Само вампирска кръв можеше да гарантира оцеляването им.

Погледнах към Менчерес, но другият вампир изглеждаше очарован от вълните, удрящи лодката. „*Наистина?*“, помислих си отвратена.

Уклончивото му свиване на рамене беше отговорът му. Нямаше да получа помощ от него. Още веднъж се проклех заради ограниченията на човешкото. Влад ме беше притиснал и го знаехме и двамата.

— Излекувай ги, увери се, че са в безопасност, и ще дойда с теб — казах, стискайки толкова силно челюсти, че едва говорех.

Зъбите му пробляснаха в нещо прекалено диво, за да бъде наречено усмивка.

— Умен избор.

Вероятно не, но освен ако не исках да убия тези хора собственооръчно, няхах друг избор.

* * *

Погледнах лодката от хеликоптера. Бяхме достатъчно високо, за да не предизвикваме водата да се пени от въртящите се перки. Влад седеше отпред с Менчерес, но аз бях отзад с хората, опитвайки се да убедя плачещите, че тези вампири няма да ги изядат.

Опитите ми за успокоение бяха прекъснати, когато зловеща синя светлина обхвана лодката. За няколко секунди не можах да разбера какво е. Тогава проблясък на цвят привлече вниманието ми към Влад. Седеше напълно спокоен, полуусмивка извиваше устните му, но ръцете му бяха обхванати от пламъци.

Погледът ми се върна към лодката. Сега знаех каква е синята светлина. Огън. Влад не промени отпуснатата си поза, дори когато лодката избухна с невероятно силно бум, което разклати хеликоптера и езерото беше застелено с горящи отломки.

— Сега можем да тръгваме — каза той на пилота, мускулест рус вампир, към който Менчерес се беше обърнал с името Гордън.

Затворих устата си шумно. Влад не беше взривил лодката с експлозиви. Беше я унищожил със силата си и докато го бях виждала да изгаря хора до смърт, не знаех пълният обхват на способностите му. След като беше накарал дванадесетметров плавателен съд да се запали като римска свещ, предполагам, че трябваше да съм поласкана, че не се беше разсмял по-рано, когато го бях заплашила. Експлозията на лодката беше толкова опустошителна, колкото и бомбата в газопровода...

— Мамка му — възкликнах, когато ми хрумна нещо. — Не взехме кост от никой от вампирите.

Освен това загубих и овъгленото парче от Адриан. Не че Ханибал би я взел с нас, дори и да бях помолила. Похитителите бяха известни с неотзивчивостта си.

— Бяха наемници; съмнявам се костите им да съдържат нещо полезно — обяви Влад. Не ми каза да изясня какво имам предвид с мисълта си за Адриан. Трябваше да е осъзнал защо Максимус и аз разнасяхме човешка част.

— Взривих лодката, за да прикрия доказателствата за това, което си направила, както и да пратя съобщение на този, наел Ханибал, че сега той ще трябва да се оправя с мен. Или тя — добави.

Трябва и това да е научил от мислите ми. Тогава Максимус издаде болезнен звук, привличайки вниманието ми.

— Защо не започна с изваждането на среброто?

Усмивката на Влад остана, но чертите му се втвърдиха.

— Изисква се рязане. Ако го направя, ще съм виновен, защото ще се приеме като измъчване. Гордън пилотира хеликоптера и докато

Менчерес може да го държи неподвижен, ти нямаш опит, за да го направиш правилно.

Преглътнах. Колкото и да мразех мисълта Максимус да продължи да страда, нямаше да освободя Влад от клетвата му да не го измъчва. Значи оставаше чакането.

— Къде отиваме? — *„Моля те, не казвай замъка, моля те, не казвай замъка...“*

— Добре. — Следи на изумруденозелено се появила в полираното медено на очите му. — Няма да го кажа.

За втори път в рамките на десет минути думите *„мамка му“* минаха през устните ми. Влад само се изкиска, звукът беше съблазнителен и безпощаден като самия мъж.

* * *

Менчерес и жена му Кира живееха близо до Чикаго, което обясняваше колко бързо се беше срещнал с Влад. Спряхме първо пред къщата му, което ме облекчи поради няколко причини. Първата беше, че прислугата на Менчерес веднага започна да работи по Максимус. Втората беше възможността да си взема душ и да сменя огромния костюм за гмуркане, в който ме беше облякъл Ханибал. Кира любезно ми позволи да взема един от нейните тоалети и съдейки от великолепието на дома им нямаше да бърза да си го вземе обратно.

Едва успях да се облека, когато трябваше да тръгваме. Гордън заведе Влад и мен до най-близкото частно летище, където чакаше зареденият с гориво и готов за излитане самолет на Влад. Максимус... е, Влад удържа на думата си, но очевидно не му беше простил. Дори не успях да се сбогувам с него под предлога, че така ще ми бъде по-трудно. Не исках да причиня разрива между двамата, но въпреки това аз бях причината.

Чак когато се качихме на лъскавия самолет на Влад пълната сила на ситуацията ме застигна. За втори път в живота си бях принудена да отида в дома на Влад, защото някакъв непознат се опитваше да ме използва или убие, което от двете е по-подходящо. И Влад ме защитаваше, защото беше в негов интерес. Говорете ми за дежа вю.

Когато той седна и ми предложи ръката си, както при първото ни пътуване към Румъния, нещо в мен се пречупи.

— Не.

Веждата му се повдигна.

— Предпочиташ да свалиш самолета, ако инцидентно изпържиш електрическата система? Не се дръж детински, знаеш, че е или това, или ръкавиците, а такива нямаме.

— Не ме интересува.

За мой ужас очите ми се насълзиха, но използвах цялата си сила, за да се освободя и да убия похитителите си, така че нямах нищо, с което да се боря срещу тях.

— През изминалия месец бях отхвърлена, опитаха се да ме взривят, стреляха по мен, дрогираха ме и ме отвлякоха, но по-скоро бих предпочела да премина през всичко това отново, отколкото да държа ръката ти, докато се държиш сякаш... сякаш всичко, което се случи помежду ни няма значение. — Гласът ми се пречупи. — Може би за теб е така, но дори да съм около теб боли и не мога да се преструвам, че да те докосвам няма да е хиляди пъти по-лошо.

Докато изтривах предателските сълзи се подготвих за подигравка. Или друго студено тактическо предупреждение за това как състоянието ми изисква действието, но Влад не каза нищо. Гледаше ме, изражението му бавно се промени от цинично отдалечаване към почти патологична напрегнатост.

— И аз не искам да те докосвам. — Думите ме удариха като плесница, но преди да успея да продължа, той продължи. — Не чувствам никой друг така, както чувствам теб, и всяко докосване на кожата ти е напомняне за това, което изгубих. Едва понасям да те гледам, защото си по-красива, отколкото си позволявах да си те спомням, и когато отрязах тази жица от Максимус и те подуших навсякъде по него, исках да го убия повече отколкото съм искал да убия някого в живота си, но не можех, защото ти бях обещал. — Гласът му стана плътен. — Сега седни и вземи ръката ми, Лейла. Пилотът чака заповедта ми, за да излети.

Сълзи бавно потекоха по бузите ми, но този път поради различна причина.

— Грижа те е.

Думите бяха прошепнати с отчаяно учудване. Не беше готов да се откаже от клетвата си за липса на обич, очевидно, но грешах за апатията, която си мислех, че изпитва. Но това, което призна, беше достатъчно изненадващо; фактът, че го каза, докато пилотът може да го чуе, не беше по-малко шокиращ.

Влад се ухили.

— Не се тревожи. Имам намерение да го убия веднага щом се приземим.

Засмях се, нещо, на което не мислех, че съм способна преди пет минути.

— Не, няма.

— Ще го направя, ако повтори казаното на някого.

На това повярвах и въпреки че показва всички причини, поради които трябва да побягна от този смъртоносен, арогантен, вбесяващо сложен мъж, седнах и взех ръката му. Можех да се преструвам, че нямам избор, но това щеше да е лъжа. Той можеше да изпрати един от пилотите си да вземе ръкавици. По дяволите, можеше да го направи още докато бяхме в дома на Менчерес. Още повече че бих могла да взема костюма за плуване, в който похитителите ми ме бяха облекли; не за пръв път имах проблеми с полетите. Но никой от нас не беше направил и едно от изброените неща. Дълбоко в себе си и двамата трябва да сме искали това без значение колко силно ще боли.

Ръката му се стегна около моята и електричеството се плъзна в него, сякаш му е липсвал. Срецнах погледа му и нещо друго премина помежду ни, не толкова осезаемо като електричеството, минаващо от моята плът в неговата, но също толкова истинско. Едва забелязах посоката, в която пилотът завиваше, за да излети, и ръмженето на двигателите не можеше да се сравни с биенето на сърцето ми, когато той отметна кичур коса от лицето ми, за да го погали.

— Никога не трябваше да ме напускаш.

Пресегнах се, проследявайки с пръсти наболата брада на челюстта му, преди да прокарам пътечка към гладкостта на скулите му.

— Не трябваше да ме караш да го правя.

Устните му се извиха в нещо, което наподобяваше усмивка.

— Не искаш наистина да те обичам, Лейла.

Изсумтях леко.

— Това ли продължаваш да си казваш?

— Това е, което знам — каза той, лек гняв оцвети гласа му.

— Помниш ли съня, който продължавам да сънувам? — прошепнах. — Този с водопада от огън? Най-накрая разпознах гласа, който ми казва да се махна. Моя е, а ти си пламъците, които не мога да задържа без значение колко силно се опитвам. Затова трябваше да те напусна, Влад. Ако бях останала, отказа ти дори да си помислиш дали можеш да ме обичаш щеше да ме унищожи.

Затворих очи, слагайки пръст на устните му, когато той си пое въздух, за да отговори.

— Не искам да спорим. Точно сега искам да направя това, за което сънувах, когато бях на този самолет преди няколко дена.

С това отпуснах глава на извивката на рамото му, плъзгайки другата си ръка върху гърдите му. Той се стегна, но не направи движение, за да ме избута.

— Това ли си искала да направиш, когато дойде онази нощ? — Гласът му беше груб.

Кимнах, чудейки се дали беше ядосан. Вярно, беше нахлуване в личното му пространство и Влад беше придирчив кои хора да го докосват, но в моя защита мислех, че сънувам...

Свободната му ръка се плъзна около мен и сковаността му изчезна. Нещо погали леко главата ми, прекалено леко, за да кажа дали беше брадичката или устните му. Някъде дълбоко в мен този усукан, болезнен възел започна да се отпуска.

Изведнъж ми се прииска полетът до Румъния да е по-дълъг от дванадесет часа.

ГЛАВА 18

Или наркотиците, които Ханибал ми даде, имаха дълготраен ефект, или не бях осъзнала колко съм уморена. Кое и да беше, спях през целия полет. Когато се събудих Влад се беше върнал към обичайната си отчужденост, което беше добре или поне така си казах. Нищо не се беше променило наистина, освен може би знанието, че не бях единствената засегната заради края на връзката ни — студено успокоение за гордостта ми, без полза за все още нараненото ми сърце. Последните няколко часа ги прекарахме в напрегната тишина. Щом се приземихме и се прехвърлихме в кола, не можех да дочакам да стигнем до къщата му, за да поставя някакво разстояние помежду ни.

Разбира се, както всички останали мои желания, това дойде с воняща бомба вместо черешка.

Бях виждала къщата много пъти, но когато спряхме и излязох, дъхът ми секна. Повече от четири етажа от блестящо бял и сив камък надвисваха над мен, направени още по-внушителни от триъгълните кули, извисяващи се от ъглите. Богато украсени дърворезби украсяваха всяка колона, балкон и външни прозорци, докато каменни гаргойли пазеха на върха на високите кули. Лимузината можеше да мине през високата три и половина метра и широка пет метра врата с древно изглеждащите драконови чукала, не че беше нужно. Щом возилото спря, вратите се отвориха широко и останаха отворени, от всяка страна застана по един пазач.

Възхищавах се колко зелени са дърветата, когато дребно момиче с коса до раменете вина през входа.

— Гретчен — казах, едновременно изненадана и радостна да видя сестра си. — Какво правиш ту...?

Въпросът ми беше прекъснат от звънтящ плясък. Зашеметена я зяпнах, докато държах бузата си.

— Как можа? — изкрещя тя. — Остави ни да си мислим, че си мъртва! Татко и аз планирахме погребението ти, когато той — диво мятане на ръце към Влад — се показа, за да ни каже, че си жива и

трябва да се върнем обратно в имението за собствената си безопасност! Тогава ти не ни се обади нито веднъж и никой нищо не ни каза допреди десет минути, когато ни казаха, че скоро ще си тук!

— Татко също е тук?

— Да, тук съм — каза железен глас зад Гретчен.

Преглътнах, чувствайки се сякаш времето се върна назад и отново съм дете, чакащо наказанието си. Слаб мъж с прошарена коса се появи на вратата с изправена поза, въпреки че сега се подпираше на бастуна повече, отколкото последният път, когато го видях.

— Удържа на думата си — каза баща ми, но не гледаше мен, а Влад.

— Винаги го правя — отговори той, преди да мине покрай баща ми и да влезе в главния коридор на замъка.

— Какво ще кажеш в своя защита? — настоя Гретчен, привличайки вниманието ми обратно към нея.

Отворих уста... и не излезе нищо. Какво можех да кажа? Че не съм им казала, че съм жива, защото се страхувах, че Влад може да ги използва срещу мен, ако той е стоящият зад бомбата? Тогава изглеждаше достоверно, но имайки се предвид, че Влад ги е завел на безопасно място, тревогата ми нямаше тежест.

Вината ме удари по-силно от шамара на сестра ми. Не просто бях оставила семейството ми да вярва, че съм мъртва. Бях оставила и Влад да го вярва и докато с Максимус се съмнявахме в него, той се уверяваше, че семейството ми е в безопасност, докато ме търси.

Думата „съжалявам“ нямаше да може да оправи нищо.

— Нямах намерение да ви нараня — беше това, което казах, и звучеше също толкова неадекватно, колкото беше.

Гретчен ме погледна изпепеляващо, след което се обърна и изчезна. След миг чух да се затръшва врата.

Това ме остави с баща ми и двама вампири, които продължаваха да държат голямата предна врата отворена, лицата им бяха безизразни. Хю Далтън ме гледа дълго и мълчаливо, след което въздъхна.

— Влад каза, че вероятно си мислела, че ни защитава с тази измама. Вярно ли е?

— Да. — В гърлото ми се заформи възел. Той също знаеше защо съм го направила. Не можех да се почувствам по-засрамена.

— Е. — Усмихна ми се студено. — Бих казал още, но мисля, че шамарът на Гретчен го покри. Опитай се следващият път да отсъдиш по-добре, нали?

Преглътнах силно, съжалявайки за толкова много неща, че не знаех откъде да започна със самообвиненията си.

— Да.

* * *

Вампир на име Оскар ме придружи до същата стая, в която бях преди Влад и аз да започнем да излизаме. Беше на втория етаж, на цели два етажа разстояние от стаята на Влад. Видът на леглото с балдахин от дантела, мраморната камина, невероятно големият античен гардероб и индиговите стени не трябваше да ме депресират, но направиха точно това. Преди месеци я кръстих Синята стая заради цвета и видението, което получих за плачеща жена, която е стояла тук преди мен. Проблемите, които имаше тогава, свързани с връзката ѝ, се бяха разрешили, както открих по-късно, след като се срещнах с нея и съпруга ѝ. Моите бяха непоправими.

Беше малко след десет сутринта румънско време, но превърнете го във вампирско гринуичко време и практически беше средата на нощта, поради което не си направих труда да говоря с Влад. Може и да проспях полета за насам, но той трябваше да будува, за да бъде сигурен, че няма да изпържа нещо с електричеството си. Освен това не знаех какво да му кажа.

Изкъпах се и се преоблякох в една от дрехите в претъпкания гардероб, без да се изненадвам, че бяха в моя размер. Къщата на Влад винаги беше снабдена с всички удобства. Отидох на първия етаж, минавайки покрай няколко невероятни стаи в търсене тази в най-далечният източен ъгъл.

Щом стигнах до кухнята се зарадвах, когато видях познато лице.

— Здравей, Иша — поздравих закръглената, сивокоса жена, която беше една от няколкото готвачки. Пазачите на Влад бяха вампири, както и персонала му, но се уверяваше, че хората, донори на кръв, се хранят като крале. Както и гостите му. Можех да си поръчам румсървис, но не исках да разкарвам някого до стаята си.

Иша спря да реже.

— Госпожице Далтън — отговори с тежкия си румънски акцент. — Как мога да ви помогна?

Премигнах. Преди бях „Лейла“ и дали си въобразявах или ме гледаше учтиво?

— Не ми обръщай внимание. Дойдох просто за някакъв плод и кашкавал.

Иша застана пред огромния хладилник, преди да направя и две крачки в кухнята.

— Госпожице Далтън, моля кажете какво бихте желали за закуска и ще бъда щастлива да ви го изпратя.

Сега вече я погледнах с неверие. Не можех да преброя случаите, когато се бях самообслужвала, когато живях тук, обикновено водейки приятен разговор с Иша или някой от другите готвачи.

— Не е проблем, сама ще се оправя — опитах отново.

Погледът на Иша се присви дори когато се усмихна, бръчките ѝ показваха, че е била на шестдесет, когато е била променена.

— Глупости, ще е мое удоволствие. Да изпратя ли чиния в спалнята ви или в салона на втория етаж?

Тонът ѝ не можеше да бъде по-учтив, нито пък думите ѝ, и въпреки това имах чувството, че бях порицана.

— Салонът е добре. А, благодаря, госпожо... — По дяволите, не знаех последното ѝ име. „*Наричайте ме Иша, скъпа!*“ ми каза, когато се срещнахме и бяхме на първо име от тогава.

Тя се обърна без друга дума, връщайки се при дъската си за рязане. По-бързо от машина нарязва купчина зеленчуци, утрешната светлина се отразяваше от ножа ѝ.

Тръгнах си, но реших да поема по дългия път към стаята си. Имаше нещо, което исках да опитам.

Докато вървах по стълбите направих мисия поздравяването на всеки един човек, когото познавах. Всички бяха невероятно любезни, но хората, които някога смятах за приятели, сега караха Степфордските съпруги да изглеждат по-приветливи. Ако имах чувствителността на немъртвите се обзалагам, че мирисът на неодобрение щеше да е задръстил носа ми.

Нямаше нужда да гадая много, за да разбере защо. Предполагам, че бях извършила неппростимото, скъсвайки с техния Господар. Дори

ако бяха чули причините ми, очевидно си мислеха, че трябва да бъде доволна да приема каквито и да е останки от привързаност, които можеше да ми даде Влад.

Сега знаех как се чувства пинбол топчето в машината — всичко, което докосвах, сякаш отскачаше от мен, възможно най-бързо. Студенината на персонала му не би трябвало да ме засяга, но беше точно така. Стомахът ми изкъркори, напомняйки ми, че не съм няма цял ден, но вместо да се кача на втория етаж, отидох до малкото стълбище зад вътрешната градина. Вървах по него, докато не стигнах до каменен коридор и отворих втората врата след параклиса.

Гимнастическият салон. Прекарах по-голямата част от детството си в един от тези, така че макарите, подложките, тежестите, батута и успоредките бяха нещо повече от упражнение. Те бяха машините, връщащи ме към безгрижното минало, преди да докосна падналият електропровод. Отидох до батута и започнах серия превъртания, но те ми напомняха прекалено много на работата с Марти. Отскочих от него и отидох до подложка, борейки се с вълната от скръб.

Там започнах рутината, която бях усъвършенствала, когато бях на тринадесет и се опитвах да вляза в олимпийския отбор по гимнастика. Тялото ми не беше толкова тренирано като тогава, нито пък бях в подходящите дрехи, но направих цялата серия от упражнения. След това пак и пак. Скоро дънките и тениската ми бяха потни, но не спрях. Някои дни, ако се насилех достатъчно, почти можех да чуя гласа на майка си.

Кой е малкият ми шампион? Толкова се гордея с теб, скъпа...

— Лейла!

Женският глас не идваше от въображението ми. Дойде от ягודово-русата жена в другия край на стаята.

— Всички, Лейла се върна! — извика Сандра по коридора и се приближи с усмивка. — Защо не ни каза?

Истинското ѝ щастие беше като балсам за болящо изгорено. Ако нямаше да я електрифицира до смърт, бих я прегръщала за час.

— Аз, аа... — страхувах се да не ми се вика или да бъде отхвърлена отново — не бях сигурна дали си будна — довърших тромаво.

Сандра се засмя.

— Преди час не бях, но нямаше да е проблем. Защо се върна? Ти и Влад да не сте...

— Ето я! — извика Джо, прекъсвайки въпроса на Сандра. След малко време казвах здравей на стари приятели и се срещах с новите донори за сутрешна смяна по хранителния график на къщата.

— Ела, трябва да ни кажеш всичко — заповяда Сандра, след което се ухили. — И без това не исках да тренирам.

Не можех да ѝ кажа всичко, но можех да ѝ дам някои детайли. Освен това долу също имаше кухня и за разлика от тази горе, нямаше вампири, които да са недоволни от мен.

ГЛАВА 19

След няколко приятни часа, през които си говорих със Сандра и другите, се качих обратно горе. Там прекарах няколко не толкова приятни часа с Гретчен и баща ми, опитвайки се да обясня, че някой беше поставил бомбата в газопровода, и че същият човек можеше да приеме семейството ми за чудесна примамка, ако той — или тя — осъзнаеше, че съм оцеляла. Баща ми, пенсиониран подполковник, разбра и изглеждаше готов да ми прости. Чудех се дали Гретчен също ще може.

Накрая се върнах в стаята си и си взех още един душ. Чиста и освежена, погледнах през прозореца към потъмняващото небе и се опитах да не се чудя дали Влад не е буден. От всички хора, ядосани на мен, той имаше най-голямото право. Въпреки студенината, с която приключи връзката ни и колкото трудно беше да съм близо до него, все още му дължах извинение за това че повярвах, че може да стои зад бомбата на карнавала. Следващият път, когато го видех, щях да изплатя този дълг.

Дотогава се разсеях с чудене как се справя Максимус. Нямах да питам персонала, а питането на Влад можеше да го накара да се подпали. Въпреки това имах друг начин да видя дали Максимус се е възстановил.

Прокарах дясната си ръка по кожата си, намирайки същността, която Максимус беше оставил по мен. Тогава се фокусирах, докато Синята стая не изчезна и пълна тъмнина ме заобиколи. За секунда се обърках, но тогава видях зелена светлина и чух гласа на Влад.

— ... не беше мое предпочитание. По-скоро бих те убил.

Тежка въздишка.

— Тогава защо не го направиш?

Гласът на Максимус. Все още не можех да го видя, но звучеше разумно за мое облекчение. Къде бяха те, че единствената светлина идваше от очите на Влад?

— Лейла. — Името ми увисна в тъмнината и Влад се засмя късо. — Отказа да ми каже къде е, докато не се заклев, че няма да те измъчвам или убивам.

Максимус също се засмя и звучеше също толкова безрадостно.

— Не е договорила някои неща, като примерно вечен затвор.

— Млада е — каза Влад — и може и да не е вечен. След век-два може и да ми е минал гнева и да те пусна.

Нещо издрънча и още зелено изпълни тъмнината. Очите на Максимус осветяваха достатъчно, за да видя, че лицето му беше притиснато към дебели метални решетки.

— Дотогава ще е мъртва — изръмжа той.

Погледът на Влад стана по-светъл.

— Дали?

Сега знаех къде са и през мен се стрелна ярост. Максимус не беше в къщата на Менчерес. Беше на тридесет метра по-надолу в подземната тъмница на Влад!

— Лейла отказа да се превърне във вампир. — Тонът на Максимус се втвърди. — Тя приключи с теб, помниш ли?

Смехът на Влад беше нисък, но безмилостен, като гръмотевица по време на пролетна буря.

— Ако вярваш на това, нямаше да ме излъжеш, че е мъртва. Трябва да си отгатнал, че я оставих да ме напусне, но нямаше да я пусна. Затова я задържа да не се свърже с мен, убеждавайки я, че може да стоя зад бомбата.

— Можеше да си — изръмжа Максимус.

Ръцете на Влад се стрелнаха, затваряйки се над тези на Максимус. Само дебелите метални пръчки разделяха лицата им, когато се наведе.

— Трябва наистина да искаш да вярваш на това — каза той меко. — Иначе си ме предал за нищо.

Съвпадащите им светещи погледи показваха всеки нюанс на суровите им изражения. Накрая устата на Максимус се изви и дръпна ръцете си изпод тези на Влад.

— О, не бих казал, че е за нищо.

Устата ми се отвори. Намекът му беше ясен, както го потвърди пламтящите ръце на Влад. Част от мен беше засегната от фалшивото

подмятане, докато другата поздравяваше Максимус за успешния удар, въпреки че беше в безпомощно състояние.

За което щях да направя нещо. Заключение в тъмница се броеше като мъчение за мен, особено след като Влад възнамеряваше да държи Максимус там век-два.

Влад изляя нещо в отговор, но стаята се завъртя около мен, тъмнината отстъпи на лавина от синьо, докато загубвах връзката. След като се преориентирах, се почувствах зашеметена и нямах нужда от огледало, за да знам каква беше топлината, която течеше от носа ми. Яростта го направи маловажно. Влад можеше и да си мисли, че ме беше изиграл, но щях да му покажа, че е точно обратното.

Изтрих кръвта от горната си устна и излязох от стаята, практически бягайки надолу по стълбите към вътрешната градина и стълбището зад нея. Вземах по две стъпала наведнъж и направих ляв завой вместо обичайния десен. Стъпките ми кънтяха в затвореното пространство, но се забавих в последните осемнадесет метра. Имах план как да мина покрай пазачите и тичайки към тях нямаше да помогне.

Коридорът се изви и стесни, а в края му имаше двама вампири, които пазеха метална врата, дебела тридесет сантиметра.

— Съжалявам, госпожице Далтън, не може да сте тук — каза вампирът с коса с пясъчен отгънък, след което се намръщи. — Кървиш.

Усмихнах му се с най-добрата си безпомощна усмивка, надявайки се, че ще я сбърка гнева, изливащ се от мен, за нещо друго.

— Знам, затова трябва да ме пуснете. Имам нужда Влад да ме излекува. Може да е сериозно.

Стражите се спогледаха.

— Не е дал правомощия да минавате — обяви силният червенокос пазач. — Въпреки това бих се радвал да ви дам кръвта си...

— Това няма ли да го ядоса? — прекъснах го, разширявайки очи. — Да пия кръвта ти толкова близо до него?

Пазачите се спогледаха разтревожено, докато вътрешно се усмихвах. Точно така. Замислете се колко териториални са вампирите и как пиех само кръвта на Влад, когато живях тук преди. За по-голям ефект залитнах и въпреки че пясъчнорусият вампир ме стабилизира,

веднага щом се изправих прибра ръката си, докато се оглеждаше виновно.

Шах и мат.

— Ще осигуря решение за минаване — каза червенокосият. Не беше от лесно заблудимите. Трябваше да бъде женен.

В отговор се оставих да се отпусна изцяло. Както и очаквах, не ударих пода, преди да ме хванат силни ръце. Бях вдигната, вятърът фучеше заради силната скорост, с която, който и да ме беше вдигнал слизаше надолу по тесните стълби, водещи към подземието. Държах очите си затворени и главата отпусната, докато минавахме покрай още пазачи. Никой от тях не искаше да бъде виновен за умирането ми, въпреки това се страхуваха прекалено много от Влад, за да ми дадат кръвта си.

Когато четвъртата и последна врата се отвори, се надигнах и бутнах ръцете, които ме държаха. Нямаше нужда да ги улеснявам да ме изтеглят, когато разберяха за номера.

— Пусни ме — казах на пазача, който се оказа русият вместо червенокосия. Никаква изненада.

Краката ми едва докоснаха земята, преди гласът на Влад да избумти през пещерния мрак около нас.

— Какво, по дяволите, прави тя тук?

ГЛАВА 20

Оранжево сияние обяви присъствието му, показвайки, че каменният монолит в центъра не беше празен като последният път, когато бях в подземиято. Двама вампири висяха от сребърните вериги, вградени в камъка, третият беше набит пред тях. Когато Влад се приближи, по-силната светлина от пламтящите му ръце показаха през коя част от него беше навлязъл кола.

— Това е извратено — издишах, временно разсеяна.

Той ме игнорира, ръчкайки с горящ пръст пазача.

— Спечели си болезнено време за размисъл, Джеймисън.

— Но тя кърви! — изпротестира пазача, бутайки ме леко напред.

— Затова идваш и ме викаш — каза ледено Влад. Пламъците на ръцете му изчезнаха, докато стискаше челюст, обръщайки главата ми и принудително ме накара да спра да гледам към затворниците му. — Не я смъкваш тук долу без изричното ми позволение — продължи да говори на Джеймисън, докато ме гледаше. — Седмица на стълба ще ти го напомни.

— Не исках да приложиш пак изчезващият си номер, затова го изиграх, преструвайки се на припаднала — отсякох, опитвайки се без успех да махна ръката му. — Искаш да накажеш някого? Накажи мен.

Той хвана шепа от косата ми. Между това и хватката върху челюстта ми, не можех да се движа, когато се наведе надолу, и той сложи устни точно над ухото ми.

— Наказвам те — прошепна. — Ще страдаш от вина всеки ден, докато той е на стълба. Може би следващият път ще помислиш два пъти, преди да изиграеш стражите ми.

Бутнах гърдите му в същия момент, когато ме освободи, така че ръцете ми докоснаха само въздуха. Влад стоеше на няколко крачки от мен, почти невидим в тъмнината с въглено сивата си блуза и черни панталони. Ако не беше изумруденият блясък от очите му, дори нямаше да знам къде беше.

— Сега се извини за нахлуването.

Не прошепнато. Вместо това командата резонира в подобното на пещера помещение. Въпреки това не можах да сдържа изсумтяването си.

— По-скоро ще изкървя до смърт.

— Ако беше някой друг, това щяха да са последните ти думи.

Изведнъж ми се напомни, че подземие то беше място, което повечето хора не напускаха. Гледах нахлуването тук от моята гледна точка: щях да се скарам с бившето си гадже заради начина, по който наруши обещанието си, и трябваше да мина през няколко от приятелите му.

От вампирска гледна точка, бях изиграла високо тренирани пазачи да предадат Господаря си, за да вляза в това, което се предполагаше да бъде най-подсигурената зона в къщата му. Това, че го бях направила пред врагове вероятно го влошаваше. Предполагам, че човешкият еквивалент за това би било да ударя бившето си гадже на сватбата му, казвайки на всички какъв малък penis има, въпреки че това би било с кратки последици. С феодалната, подчинена на страх система, при която живееха вампирите, последиците биха се отразявали векове, а дори не можех да се позова на изключението, че съм му приятелка.

— Най-накрая започваш да разбираш — каза Влад иронично.

Не виждах русият пазач, който ме свали тук, но дори ако Джеймисън си беше тръгнал, все още слушаше. Всички пазачи, които изиграх, ще слушат и ще повторят всяка моя дума на останалите от персонала на Влад, които ще ги повторят на другите вампири, които евентуално ще ги повторят на враговете му. Може и да предпочитам каквото и отмъщение имаше Влад за мен пред това да се извиня, но това бе по-голямо от мен.

Това не означаваше, че пренебрегнах това, което беше направил на Максимус. „Ще играя сега, но ако откажеш да ме видиш след това, ще те накарам да ме нанижеш на кол със скандала, който ще ти направя“, помислих си предизвикателно. Прочистих гърло и промърморих извинение, което никога нямах намерение да давам.

— Моля, извини ме за нахлуването. Не трябваше да идвам тук и съжалявам.

Тонът ми беше нормален, но не можах да направя нищо за малките искрички, които отскочиха от ръцете ми.

Усмивка се появи на лицето на Влад.

— Прощавам ти, но само защото каза „моля“.

„Умник“, помислих и простенах при моменталния хор от „Моля!“, примесени с викове за пускане от затворниците на Влад. Нищо чудно, че му писваше от думата.

— Милостив съм само към един човек на ден — подхвърли през рамо. — Както се казва, днес не ти е ден и утре също не изглежда добре.

След това върна погледа си към мен.

— Сега ме помоли да те излекувам.

„Наистина си насилваш късмета“, помислих, гледайки го.

Той оголи зъби в очарователна свирепа усмивка.

— Моето подземие, моите правила.

Умствено го проклех на английски и румънски, но на глас казах:

— Би ли ми дал малко от кръвта си, за да се излекувам?

Още един проблясък на зъби, този път с извадени кучешки.

— Ела и си я вземи.

Направих го по същия начин, по който бих се приближила към изправена, люлееща се кобра — с невероятно внимание. Да си близо до Влад беше опасно, особено след като и двамата все още имахме чувства един към друг. Странната „почивка“, която си бяхме взели на самолета беше свършила, така че сега да го докосна би било като да си играя с огъня — буквално — и той се уверяваше, че нямам друг избор.

Да, имаш, изсъска вътрешният ми глас. Вместо това можеш да приемеш побоя!

Спрях, обмисляйки го, и Влад ме дръпна към себе си. Въпреки гнева ми, аз бях тази, която се почувства така, сякаш шок от електрически вълни премина през мен, когато тялото ми докосна неговото. За кратка секунда затворих очи, наслаждавайки се на усещането, след което ги отворих и го погледнах предизвикателно.

— Ще ми дадеш ли кръв или не?

Ухилването му го нямаше, заменено от свирепа интензивност и той повдигна китката си, захапа я силно и я задържа пред устата ми.

Не погледнах настрани, когато разтворих устни, поемайки топлата, остра на вкус течност. Никога не бях мислила, че ще ми липсва вкуса на кръв, но с едно преглъщане знаех, че ми е липсвала неговата. Чувствах клепачите си тежки от странно чувство за

блаженство, и все пак отказах да ги затворя. Държането им отворени се доказва почти толкова предателско. Погледът в очите му, когато затворих устни над дупчиците и засмуках, изпрати топлина право в сърцевината ми.

И това ли ти липсваше? попита тъмна част от мен. Не беше омразният ми вътрешен глас; дойде отнякъде другаде. Място, което сякаш се запалваше за живот само когато Влад беше наблизо.

Устните му се разтвориха, разкривайки върховете на кучешките му зъби.

— Попитай ме отново и ще ти покажа.

Заплаха? Чувствено обещание? И двете? Навлажних устни. И двете биха ми дали повече удоволствие, отколкото бих понесла...

— Не — казах, единствената дума прокънтя от яростта, с която я казах.

Прегръдката му беше дрогата, която избирах доброволно, и както всеки пристрастен знаеше, че една доза е прекалено много — и хиляди пъти недостатъчна.

Избутах го. Нещо опасно затлея в погледа му, но не направи нищо, за да ме спре. Няколко факли се запалиха, позволявайки ми да намеря изхода, без да се налага да се спъвам или да опипвам пътя си. Щом го стигнах, се обърнах към него.

— Говорех сериозно. Трябва да поговорим.

— Бъди в личната ми всекидневна в десет вечерта. Иначе ще смятам въпроса за приключен.

Личната му всекидневна, същото място, което трябваше да пресичам всяка сутрин, защото свързваше спалнята му със старата ми стая. По-скоро бих застанала лице в лице със стреляща групировка, отколкото да отида там, но ако откажех, Максимус можеше да остане заключен в подземие то векове.

Усмивката на Влад беше последното, което видях, преди да изчезне в тъмнината, и ми показа, че беше наясно кое ще избира.

ГЛАВА 21

Влязох във всекидневната точно в десет часа. Влад беше на дивана, на обсидиановата масичка пред него имаше две винени чаши и бутилка вино. Телевизорът беше изключен и светлината от камината хвърляше мек блясък върху ръждивия на цвят диван.

Спомените ме нападаха точно толкова безмилостно, колкото очаквах. Влад и аз прекарвахме доста следобеди, отпуснати с бутилка вино на този диван. И други неща бяхме правили на него. Нежелана топлина се разля в мен, която нямаше нищо общо с горящия огън.

Опитах се да унищожа с прямота.

— Не си разбрал погрешно причината за желанието ми да те видя, нали?

Той се засмя и това полуизръмжено, полуразвеселено мъркане разбърка чувствата ми, дори когато косъмчетата ми настръхнаха.

— Мислиш, че се опитвам да те прелъстя? Колко самонадеяно, имайки се предвид, че никога не съм позволявам на бивша любовница да се върне в леглото ми.

Погледнах към винените чаши, романтичното осветление и накрая обратно към него. Ако Влад не се опитваше да ме прелъсти, тогава ме дразнеше с това, което не мога да имам. Бях облечена в обикновена рокля с военна шарка, която ми стигаше до коленете. Черните му панталони прилепваха към краката му, бялата му блуза си контрастираше като сняг срещу поръчковото му абаносово яке. Блузата беше разтворена, разкривайки гърлото му и първите няколко сантиметра от гърдите му. Платинени копчета за ръкавели проблеснаха на огъня и дългата му, тъмна коса беше сресана назад, за да подчертае чистите му, чувствени черти и привличащи вниманието медни очи.

Единственото нещо, което липсваше, беше бавно да полива с горещ фъдж разкриващата се част от гърдите му. Тогава всеки съд в света би приел това като сексуален капан.

Усмивката му се разшири. По дяволите, бях забравила да си пея, за да го държа извън мислите си.

— Хубаво. И двамата сме тук по платонически причини и ще си тръгнем, без да ги нарушим — казах, мразейки дрезгавостта на гласа си, която се беше появила изведнъж.

— Хубаво.

Изведнъж беше на сантиметри от мен, привличайки погледа ми към разтворената му яка и кожата, която тъкмо си бях представила капеща от шоколад. Преглътнах. Мисли за подземиято и нарушеното му обещание, не колко опияняващ е вкуса му, дори когато не е покрит със сладко!

Картината на подземиято помогна.

— Трябва да пуснеш Максимус — заявих с вече силен глас.

— Не. Вино?

Премигнах, гневът покри желанието ми.

— Обеща, че няма да го измъчваш, но да е затворник в подземие за векове се брой като измъчване.

Влад повдигна чаша и я изпи наведнъж, когато отказах с рязко поклатане на глава.

— Не, не се брой — каза той, все още с този проклет невъзмутим тон. — След като имам опит с двете от първа ръка, уверявам те, че измъчването и затворничеството са различни.

— Въпрос на гледна точка. Знаеш много добре какво имах предвид, когато поисках обещанието ти.

Свиване на рамене.

— Изпълних обещанието си, точно както беше дадено. Ако искаше повече, трябваше да си по-специфична.

— Бях дрогирана!

— А аз бях принуден — отговори, присвивайки очи. — Много биха приели тази причина за достатъчна, за да анулират обещанието си. Не го направих и Максимус знаеше, че предателството му ще има цена. Заради теб не му коства толкова, колкото би трябвало.

— Точно това направи и с Марти — закипах. — Даваш ми обещание, което е безполезно, след като си поиграеш на думи с него, след това се засягаш, когато те нарека лъжец!

Влад постави чашата долу толкова силно, че се учудих как столчето не се счупи, след което отиде към вратата. Когато я отвори, мислех, че ще ми заповяда да си ходя. Вместо това излезе.

— Къде отиваш? — извиках.

— Да убия Максимус — беше отговорът, който получих. — Ако съм лъжец, поне мога да извлека полза от това.

— Чакай!

Вече беше стигнал до края на коридора, когато пробягах до него, но при неистовото ми викане се обърна.

— Не можеш да го имаш по двата начина, Лейла. Или съм лъжец, или не, а ако не съм, тогава нямаш причина да се вайкаш над това, което направих с Максимус.

Раздразнението ме накара да удрям ниско.

— Той е единствената причина, поради която оцелях след бомбата. Нищо ли не означава за теб?

Той се приближи с бавната походна на истински хищник, карайки коридора сякаш да се свие около мен. Колкото повече се приближаваше, инстинктивно се отдалечавах. Докато не видях стените с махагонови панели, не осъзнах, че ме беше накарал да вляза във всекидневната.

— Да, означава. Затова му простих, че ми каза, че проверява хората си, когато в реалност те преследваше. Но няма да му простя, че повтори лъжите си след експлозията. Те не бяха, за да те спасят. Бяха, за да те пазят далеч от мен, защото те искаше за себе си.

— Наистина мислеше, че може да стоиш зад бомбата — промърморих.

Влад завъртя очи.

— Повярва на това, но Максимус знаеше, че няма да убия невинна жена от злоба.

— Мислеше, че наранената ти гордост може да те направи по-смъртоносен от обикновено.

— Не, искаше да те чука.

Равнодушният му тон изчезна, заменен от такъв, който звучеше като ножчета върху натрошено стъкло.

— Ако вярваше на нещо, което ти е казал, е било само за да задуши вината си заради предателството му към мен. — Очите му се промениха от медни към изумрудени за мигване на около. — Искаше те още откакто те видя. Когато открих, че си жива, се зачудих дали не е успял и двамата сте изфабрикували експлозията, с цел да избягате заедно.

— Мислиш, че съм убила куп народ, за да фалшифицирал смъртта си, за да избягам с Максимус? — Ако гласът ми станеше по-висок, близките чаши биха се счутили.

— Ти вярваше, че съм заповядал смъртта ти заради наранената ми гордост, защото си ме напуснала. — Погледът му ме прониза. — Не се преструвай, че ти си наранената страна, когато също имаш грешно заключение.

При това темпераментът ми не издържа.

— От двама ни, кой е по-вероятно да убие всички тези хора?

Усмивката му беше като на акула; цялата зъби, никакъв хумор.

— Аз, но все пак трябваше да знаеш по-добре. Мартин, когото изтезавах в деня, когато се срещнахме, се свърза с мен след експлозията, защото знаеше, че не съм го направил. И все пак ти, някога внимателно пазената ми любовница, беше толкова уверена, че ме остави да вярвам, че си мъртва.

Едва чух останалата част от изречението. Умът ми се концентрира само върху едно нещо, шок замени гнева ми.

— Марти се е свързал с теб след взрива? Но това означава... че не е...

— Не е убит — довърши Влад, извивайки устни. — Ужасно жестоко от моя страна да те оставя да вярваш, че някой, за когото те е грижа, е умрял, нали?

Ярост се смеси с голяма вълна от радост. Тези диви контрастиращи си емоции бяха прекалено много. Тръгнах към Влад, ръмжейки:

— Проклет да си! — Но в очите ми имаше щастливи сълзи.

Той ме хвана и ме повдигна на няколко сантиметра от земята. На тази височина очите ни бяха на едно ниво и погледът му щеше да ме накара да отстъпя, ако можех.

— Недей — каза той, думата падна като чук. — Ти си единствената, която някога ме е удряла без последствия, но вече не си ми любовница, така че не мога да бъда снизходителен отново.

Нямах намерение да го ударя. Вярно, искаше ми се да го разтърся, докато зъбите му не затракаха, задето ме остави да повярвам, че най-добрият ми приятел беше мъртъв — и само да стигна до Марти — но желанието изчезна, докато го гледах в очите. Изражението му беше толкова гръмотевично, че трябваше да се страхувам, но нещо

различно от страх ме изпълни. Без да мога да си помогна погледнах устата му. Изглеждаше твърда, но ако се наведях напред няколко сантиметра, знаех, че не това е чувството...

Внезапно устата му беше върху моята, доказвайки ми, че греша. Чувствах я твърда. Брадата на лицето му също беше по-груба и щях да имам синини от силата, с която ме дръпна към себе си.

И никога не се бях чувствала по-хубаво. В тялото ми нахлу възторг, помитайки всичко по пътя си. Целунах го също толкова яростно, че нараних устната си на един от кучешките му зъби, но не усетих болка. Познавах само вкуса, подобен на подправено вино, разбъркано с най-тъмните фантазии. Как ръцете му ме придърпаха, докато горещината му се просмука през дрехите ми. Чувствено бруталният начин, по който езикът му се преплиташе с моя, и невероятното желание да го докосна толкова бързо, колкото могат да се движат ръцете ми по тялото му. Имах нужда от него, както имаш нужда от накъсаните вдишвания, които си поемах между целувките, но една от емоциите се оказа по-силна, давайки ми силата да го избутам, въпреки че всяка клетка в тялото ми ревна протестиращо.

— Какво правиш? — успях да попитам.

Изражението му беше диво и ако погледът му станеше малко по-горещ, щях да изгоря от него.

— Никога не си правила ядосан секс. Ще ти покажа какво си изпуснала.

При тези думи пулсирането между бедрата ми стана болезнено силно, но въпреки това го спрях, когато се наведе да ме целуне отново.

— Каза, че не приемаш обратно бивши любовници.

Устата му се отклони към врата ми с опустошителен ефект.

— Ти се доказваш като изключение на правилата ми.

Тези горящи устни направиха хладния натиск на кучешките му зъби далеч по-еротично. Въпреки това дълбоката ми болка надви страстта.

— Не всички твои правила.

Влад издаде звук, прекалено остър, за да бъде ръмжене.

— Няма да си удовлетворена, докато не си ме свалила на колене, това ли е?

— Защо не? — изстреля се от мен с необмислеността на все още разбитото ми сърце. — Ти ме свали на моите.

Той ме освободи толкова рязко, че трябваше да използвам дивана, за да запазя равновесие. Без тялото му срещу моето чувствах студ въпреки приятната топлина на стаята.

— Казах ти, че не можеш да го имаш по двата начина, това важи за нас също.

Да не би да пропуснах нещо?

— За какво говориш?

— Аз съм Влад Цепеш — каза той, захапвайки всяка дума. — Оцелял съм над петстотин години, защото, ако някой ме прекара, го убивам, а ако ме предаде, ще си отмъстя. Казах ти го, когато се срещнахме, но ти все още се разстройваш, когато го правя.

— О, няма нужда да ми напомняш колко си безмилостен — казах, горчивината ми изплува на повърхността.

— Очевидно има — отговори и обхвана лицето ми с толкова горещи ръце, че ги чувствах като дамги.

— Казваш, че ме обичаш, но мъжът, който обичаш, не съществува. Този мъж нямаше да оцелее години побой и изнасилване като момче, защото чистата омраза го е предпазила от пречупване. Този мъж нямаше да побие на кол, двадесет хиляди затворници, за да изплаши по-голяма напреднала армия, защото страхът е единственото тактическо предимство, което има, и този мъж нямаше да затвори един от най-близките си приятели, защото го е излъгал заради жена, в която е влюбен. Не съм този мъж. — Ръцете му се отпуснаха и отстъпи назад, изражението му все още беше плашещо със силата си. — Виждаш ли, не искаш да ме обичаш. Искаш версията, която си си изградила за мен, рицарят. Аз съм драконът и винаги ще бъда.

И си тръгна. Този път, въпреки че го извиках, не спря. За секундите, които ми отне, за да стигна до коридора, вече го нямаше, следващите двойни врати в края му вибрираха от излизането му през тях.

ГЛАВА 22

Слязох на втория етаж, толкова разстроена от обвиненията на Влад, че минах покрай семейството си, без да ги забележа.

— Лейла — излая Гретчен, привличайки вниманието ми към дневната, която тъкмо бях задминала. — Какъв ти е проблемът?

— Какъв ми е проблемът? — Засмях се истерично, но успях да го преглътна. — Даже не знам от къде да започна.

Погледът на баща ми мина по мен, забелязвайки разбърканата ми коса, подути устни и искряща дясна ръка.

— Гретчен, искам да поговоря със сестра ти.

Тя сви рамене.

— Давай, не те спирам.

— Той има предвид да излезеш — казах уморено.

Това беше последното, от което имах нужда, но в последно време го бях прекарала през Ада, а всеки знаеше как работеха заплащанията.

Тя стана, мърморейки под носа си:

— Късметлийка си, че Влад покри всичките ми разходи за годината.

— Какво?

— Гретчен, тръгвай. — Заповяда баща ми.

Тя излезе, оставяйки ме с баща ми. Свлякох се на дивана срещу него, забелязвайки разликите между тази дневна и онази, която напуснах преди малко. Цветовете бяха по-светли и нямаше оръжия и варварски щитове над камината. Изведнъж намразих кайсиевия и кремав декор и бялото огнище с безвкусния маслен пейзаж над нея. На стаята й липсваше сложност, ярост, страст...

Липсваше й всичко, което беше Влад.

— Значи е покрил разходите на Гретчен за годината. — Разбира се, не ми го беше казал. Влад рязко споменаваше за делата си. — Много щедро от негова страна.

Баща ми ме погледна остро.

— Може да си го позволи.

— Също така може да я накара да го забрави и да я остави в апартамента ѝ без цент — казах хладно. — Хайде, татко. Доверявай се, когато е заслужено.

Прошарената глава се надигна.

— Правя го. Обеща, че ще те доведе безопасно и го направи. Обеща да ни върне към животите ни, когато опасността премине и му вярвам. Но отказа да обещае да те остави сама и от това, което виждам, спазва и това обещание.

Бях пораснала жена, но не мисля, че някога се бях чувствала удобно да обсъждам сексуалния си живот с баща си. В този случай нямаше за какво да се тревожи.

— Не е каквото мислиш. Не сме заедно.

— Все още го обичаш — каза той просто.

Не и според Влад, присмя ми се вътрешният глас. Мисли си, че обичаш версия на човека, който не съществува.

Поех си дълбоко дъх. Ако можех да извадя този глас, бих го изпратила на Луната с електричеството, което бих изпратила в него. Но да мисля по този начин ме поставяше една стъпка от Ам-гъл от „Властелина на пръстените“. Скоро щях да започна да се карам със собственото си отражение.

— Кога любовта е разрешила нещо? — отговорих.

Баща ми изсумтя.

— Прекалено млада си, за да бъдеш толкова измъчена.

Вдигнах дясната си ръка с къс смях.

— Помниш какво виждам с това, нали? Най-лошите грехове на всеки, така че може да съм само на двадесет и пет, но не съм млада от много време.

Той замълча за няколко мига и накрая кимна.

— Предполагам, че си права. — Наведе се напред и гласът му заглъхна до шепот. — Но, мила, трябва да стоиш далеч от Влад. През десетилетията, в които бях в армията, се срещнах с всички видове закоравели мъже, и все пак никога не бях поглеждал в очите им и почувствал страх. Когато погледна в неговите, сякаш някой е минал по гроба ми.

Нормална реакция, имайки се предвид, че Влад не беше често срещаният войник, наемник, военачалник или всичко останало, с което

може да го сравни баща ми. По много начини той беше неопитомена част от историята сред нас, и все пак имах само един отговор. Докато беше последното, което баща ми искаше да чуе, беше истина.

— Нямам това чувство, когато го погледна.

Изправих се, изпълнена с нова решителност. Влад си мислеше, че обичах фалшивата му версия, защото не можех да се справя с истинския Дракула? Ще му докажа — и на омразния си вътрешен глас, — че греша.

— Лека нощ, татко. Има нещо, което трябва да направя.

Уверих се наум да си пея най-дразнецата песен, за която мога да се сетя, в случай че Влад се е върнал. Това, което щях да направя, можеше да е рисковано, но кога животът ми не е бил такъв? Освен това последните два пъти, когато използвах силата си, получих кръвене от носа. Имах кръвта на Влад днес, така че това допълнително намаляваше опасността. Накратко, беше сега или никога.

Щом стигнах на първия етаж минах покрай трапезарията, библиотеката и оранжерията към стая, която обикновено избягвах. Стаята на оръжията, както я нарекох.

Тази стая беше втората след подземие то с кървави спомени. Беше пълна с ризници, брони, мечове, дълги извити ножове, дървени чукове, щитове, копия, лъкове и шипове, повечето с вдлъбнатини, петна и други доказателства за употребата им. Дори да съм близо до тях караше дясната ми ръка да гъделичка, сякаш същността на предметите се пресягаше към мен.

Последният път, когато бях тук, държах дясната си ръка близо до мен, защото не исках да знам ужасните истории, които съдържаха тези предмети. Този път се пресегнах, търсейки събитията, които бяха направили Влад мъжа, който мислеше, че не обичам. Първото нещо, което докоснах, беше дълго копие.

Метнах копието с вик, който беше повторен от хиляди войни зад мен. Превъзхождан по брой или не, по-скоро бихме умрели, отколкото да позволим Влахия да бъде завоювана. Пришпорих коня си надолу по стръмния хълм, чувайки гърменето на копита, докато мъжете ми ме следваха...

Картината избледня и отидох към щит, докосвайки драконовата емблема, оформена в метала.

Облак стрели почерни небето. Повдигнах щита си и се подготвих, чакайки да видя дали ще живея или умра. Щом щита ми спря да вибрира, се изправих, срязвайки стрелите, стърчащи от него с груб удар на меча си и се ухилих въпреки кръвта, която течеше от челото ми. Все още жив...

Сърцето ми започна да тупти силно от еката на битките, но нямаше да спра. Погалих зловецъто изглеждащият чук.

Седях на трона си, без да показвам яростта, която минаваше през мен. Мехмед мислеше да ме сплаши, избирайки трима от бившите ми мъчители, за да придружат пратеника му. Грешеше.

— *Благочестието ви ви пречи да махнете чалмите си в мое присъствие?* — повторих. *Усмихнах се на мъчителите от детството ми. — Нека се уверим, че ще останат там. Дръжте ги.*

Стражите ми задържаха пратениците, докато вземах чук и няколко дълги шипа. Яростта ми се превърна в студена решителност и забих тюрбаните за главите им. След като падна и третият безжизнено на пода, хвърлих кървавия чук към ужасения пратеник.

— *Ето го отговора ми към условията на султана.*

Минавах от един спомен в друг по-бързо, отколкото виждах какво беше следващото, което докосвах. Зрението ми се замъгляваше колкото повече картини от миналото завладяваха настоящето. Веднъж забелязах жена с наситенокафява коса, но когато се опитах да я видя по-ясно лицето ѝ, то се замъгли. После изчезна, когато докоснах нещо друго в решителността си да видя всичко, което Влад мислеше, че не мога да понеса. Фантомните болка и емоции влизаха в мен с всеки следващ предмет, идвайки толкова бързо и жестоко, че започнах да губя фокус върху това, което беше истинско. Вече не бях жена, търсеща потвърждаване на чувствата си към бившия си любовник.

Бях Владислав Басараб Дракула, разменен от баща си в адско политическо затворничество като момче, след това като млад мъж, биейки се в битка след битка, за да запазя страната си свободна, само за да бъда предаден от благородниците си, църквата и дори брат си. Бях изоставен от вампира, който беше мой господар, овдовял от жена, която ме отхвърли заради делата ми, и отново затворен от Михал Жилегай, вампир, който искаше да управлява Влахия чрез мен. Предателство, болка и смърт бяха постоянните ми спътници, но

нямаше да позволя да ме пречупят. Щях да ги използвам, за да пречупя враговете си.

— Лейла!

Сякаш отдалеч чух гласа на Влад. Почувствах го как ме хваща, но не можех да го видя. Зрението ми виждаше само червено.

Влад ме извика отново, но гласът му дойде още по-отдалеч. Скоро нямаше да го чувам изобщо. Хубаво. Не виждаше ли, че се опитвах да спя?

Нещо се изля в гърлото ми и съзнанието ми се завърна. През червена пелена видях лицето на Влад. Почувствах силните му ръце около мен, докато притискаше китката си към устата ми.

— Лейла, чуваш ли ме? — попита, махайки китката си, за да мога да отговоря.

Премигнах, не червеното не се махна от погледа ми. Подадох му предмета, който все още стисках, смътно забелязвайки, че беше древно изглеждаща корона.

— Греша — прошепнах. — Обичам истинският теб.

Ако Влад отговори, не го чух. Вълна от световъртеж беше последвана от заслепяваща болка, която мина през ума ми, и вече не чувствах нищо.

ГЛАВА 23

Някога да сте били достатъчно будни, за да чувате какво става около вас, но прекалено замаяни, за да реагирате? За както ми изглеждаше няколко часа, бях в това странно, полусъзнателно състояние, чувайки части от гласа на Гретчен, на баща ми, Влад и дори този на Марти. В един момент викаха, но точно когато нещата бяха станали разбираеми, отново изпаднах в забрава.

Когато отново се върнах обратно, бях наясно с две неща: мириса на кръв и звука на барабани. Между миризмата и дразнещото бум-бум, бум-бум, нямаше как да спя, което беше гадно, защото бях наистина уморена. С голямо нежелание отворих очи, виждайки ярка, размита белота със сребърни клони над мен.

— Спри... барабаните — изхриптях.

Нещо тъмно изпълни зрението ми. Отне ми няколко премигвания, за да разбера, че това беше лицето на Влад. Брадата му беше по-гъста и косата му беше разбъркана и твърда на места. Виждаше съм същият развлечен вид на хора след нощен запой, но ме изненада да видя Влад да прилича сякаш беше на края на гуляй с текила. И — подушвайки — ТОЙ миришеше на кръв? Какво се беше случило?

— Татко, Лейла е будна!

Развълнуваният вик на Гретчен преряза въздуха. Барабаните станаха по-силни, ударите им се припокриваха, когато още хора се присъединиха към биенето. Простенах, затваряйки очи. „*Някой, моля, нека ги спре!*“

— Двамата, излезте — заповяда Влад. — Прекалено е за нея.

— Тя ми е дъщеря, ти излез — изкрещя баща ми.

Това ме накара да отворя очи. Хю Далтън рядко повишаваше глас и не го интересуваше, че проклетата група звучеше сякаш беше заменила нормалните барабани за метални?

— Излезте. Сега — отсече Влад, очите му проблеснаха в зелено.

Бих се скарала с него заради това, че използва умственият контрол върху семейството ми, само че три неща бяха по-важни. Това, което първо бях помислила за сребърни клони бяха стойки за системи, имах нови гумени ръкавици и щом баща ми и Гретчен напуснаха стаята без да продумат, единственото бумтене, което чувах, идваше от гърдите ми.

— Какво става? — попитах, трепвайки при силата на гласа ми.
— И защо изглеждаш така, сякаш си се търкалял по пода на кланица?
— добавих, шокирана, че опитът ми за шепнене също излезе силно.

Влад ме гледаше, изражението му се промени от безизразното, което използваше за семейството ми, към нещо, което можех само да опиша като привързана ярост.

— Покрит съм с кръв, защото изкървя до смърт в ръцете ми и още не съм сменил дрехите си.

Устата ми се отвори.

— Умряла съм? — изкрещях.

Кратка усмивка пробяга по лицето му.

— Не крециш. Имаш толкова много от кръвта ми, че сетивата ти са много чувствителни. Затова мислеше, че сърцебиенето ти е барабанене и това на семейството ти звучи като още барабани.

Погледнах към стойките. От едната висеше система с прозрачна течност, но другата съдържаше гъста червена течност.

— Все още ми даваш от кръвта си? — попитах.

— Едва сега излезе от комата — беше равният му отговорът.

Умряла съм и съм била в кома? Може ли денят да стане по-лош?

— Колко дълго? — попитах, снижавайки гласа си колкото мога.

Той се облегна на стола си, потупвайки подлакътниците, докато погледът му се сменяше от лъскав мед към ярко изумрудено.

— В кома? Три дни. Мъртва? Шест минути и четиридесет секунди.

Нямах нужда от чувствителни сетива, за да чуя обузданият гняв в гласа му или да позная причината зад него.

— Влад...

— Недей.

Думата отекна в, както започвах да осъзнавам, нещо, приличащо на много разхвърляна болнична стая. Дефибрилатор с овъглени белези

беше в ъгъла, подкожни игли бяха разхвърляни на плота и тъмна ЕКГ машина стоеше до вратата.

— Следващият път, когато имаш намерение да претовариш силите си, помни това — продължи той със същия стоманен глас. — Ще те върна обратно с всички необходими средства, така че, ако цениш човечността си, не прави това отново.

Изправи се, давайки ми изглед към останалата част от окървавеното, намачкано и наистина миризливо облекло, преди да се наведе и да погали бузата ми.

— Колкото до причината, поради която го направи — каза той с нисък и гърлен глас — ще го обсъдим, след като се възстановиш. Още един ден с кръв и почивка на легло би трябвало да са достатъчни. Сега имам работа, а ти имаш друг посетител.

Марти се появи на вратата, изражението му беше едновременно облекчено и сънливо.

— Хей, хлапе.

Влад отпусна ръка, тръгвайки се без друга дума. Искях да остане, но вероятно искаше да си вземе душ и да си смени дрехите, не че го винях. Освен това имах някой, когото да прегърна... и да изискам обяснение.

— Ела тук, Марти — казах, надявайки се, че усиленото ми слух ме караше да звуча сякаш му крещя.

В гърлото ми се образува буца, докато той се приближаваше. Никога не бях мислила, че ще видя набитата му, висока метър и двадесет фигура или гъста черна коса отново и когато използва стола на Влад, за да може да се наведе и да ме прегърне, не можах да спра потока от сълзи.

— Липсваше ми, хлапе — промърмори той, изтривайки сълзите от бузата ми. — И можеш ли да престанеш с близките до смъртта преживявания?

— Трябва да си поговорим — отговорих, подсмърчайки. — Какво се случи? Видях караваната. Никой не би оцелял от това.

Потупа рамото ми за последно, преди да се измъкне от системите ми и да седне обратно.

— Права си, но не бях вътре, когато избухна газопровода. След последното ни представление с Даун се връщаме към караваната и видях жена, която стоеше на паркинга сама, ядейки сладолед...

Започнах да се смея, въпреки че ми беше мъчно за Даун. Любовта на Марти към сладката кръв беше добре позната за мен.

— Значи вкусът ти към сладкото е спасил живота ти. — Смахът ми затихна и не можах да задържа болката в гласа си, когато попитах: — Защо не ме потърси след взрива? Виках те, но не дойде. Само Максимус се появи.

Той въздъхна.

— Знаех, че си в караваната на Хамър, защото те видях да влизаш. Тогава експлозията... — Изражението му се втвърди. — Всичко в радиус от четиридесет и пет метра беше заличено. Дори на двойно по-голямо разстояние жената, от която пиех, беше ранена. Знаех, че трябва да те е убила, но се опитах да стигна до теб. Жегата стопи кожата ми, преди да успея да стигна до караваната на Хамър, така че се върнах обратно. След това всички викове... хората бяха в капан в караваните си или бягаха, докато горяха. Не можех да те спася, но се опитах да спася колкото мога повече хора. След като линейните отнесоха най-зле ранените си тръгнах. Не можех да понеса да остана и да гледам как изкопават тялото ти.

Гласът му се пречупи при последната дума. Хванах ръката му, радвайки се, че новите ми ръкавици ми позволяват да го направя, без да му пускам ток.

— И тогава се обади на Влад — довърших, събирайки парченцата.

Марти изсумтя.

— Не прие новината добре. Накара ме да намеря къде транспортират телата и скочи на самолета си. Казах му, че няма да има достатъчно останало, което да въздигне, но не ме послуша.

— Да въздигне? — повторих, преди да разбере. Гулите бяха създадени, карайки човек да пие вампирска кръв, след това убивайки въпросният човек и заменяйки сърцето на човека с това на гула. След като редовно пиех кръв и Влад знаеше, че по онова време бях огнеупорна, знаеше, че такава трансформация беше възможна, ако експлозията не ме е разкъсала...

Това правеше в моргата, когато се бях свързала с него в съня си! Не искаше да види тялото ми, за да скърби или злорадства, както си мислех. Беше отишъл там, за да ме върне обратно.

— Да те въздигне като гул — каза Марти, без да знае, че го бях разбрала. Сви рамене. — Ще изглеждаш по същия начин, но от време на време ще имаш нужда да ядеш бяло месо.

Все още бях замаяна от откритието. Дали Влад знаеше веднага щом е видял костите, че съм жива? Или не го беше осъзнал, докато не ме „чу“ да го шпионирам? И най-важният въпрос: Защо, ако го беше грижа достатъчно, за да прелети над океан и нахлуе в морга, за да ме върне от мъртвите, действаше толкова безразлично, когато го напуснах?

— ... изглеждаш бледа, Лейла. Ще си тръгвам, почини си.

Чух това, но всичко преди тези думи беше изгубено.

— Спах три дни, не би трябвало да съм уморена.

Но бях. Все пак имаше няколко неща, които трябваше да направя.

— Можеш ли да намериш баща ми и Гретчен? Влад им заповяда да излязат, но вече мога да се справя със сърцебиенето им.

И гласовете им. Тъкмо си спомних, че всичко ми звучеше като викане.

— Разбира се. — Марти прочисти гърло. — Трябва да знаеш нещо. Когато изкървя толкова, че сърцето ти спря, Влад вкара игли в артериите ти и те наводни с кръвта си, след което счупи дефибрилатора, карайки сърцето ти да забие отново. Ако това не беше проработило, сега щеше да си ходеща немъртва и нямаше да има нещо, което да направи баща ти, за да го спре.

Затворих очи. За това ли беше викането, което бях чула в полусъзнателното си състояние? Влад каза, че би ме върнал с всички възможни средства и явно наистина го имаше предвид.

Което означаваше, че го беше грижа далеч повече, отколкото си признаваше.

Имаше ли надежда за нас все пак?

ГЛАВА 24

Доктор Наталия Романов беше домашният лекар на Влад и за разлика от другия му персонал, не можеше да бъде по-мила. Когато на шега я попитах дали не съм първият ѝ пациент за годината, мислейки си, че доктор не може да има много задължения в къща, предимно от вампири, Наталия отговори, че следи всички от хората на Влад, за да бъде сигурно, че са достатъчно здрави, за да може да се хранят от тях и асистира в измъчванията, след като беше експерт в невромускулните манипулации.

Е, аз попитах.

След като си тръгна, баща ми и Гретчен влязоха да ме видят. Извиних се, че Влад беше използвал умственият контрол върху тях, което изобщо не укроти баща ми. Странно, но Гретчен изглеждаше повече очарована, отколкото ядосана.

— Не исках да си тръгвам, но краката ми ме изнесоха. Можеше да ме накара да направя всичко, нали?

— Да — казах, мразейки начина, по който чертите на баща ми се стегнаха, сякаш е глътнал смляно стъкло, и промърмори нещо под носа си, което, без новите ми завишени сетива, никога не бих могла да чуя.

— Не, не е използвал умствен контрол върху мен. Първо, цялата тази вампирска кръв ме прави имунизирана срещу това. Второ, ако го беше направил, нямаше да скъсаме, защото щеше да ме накара да съм радостна от нещата помежду ни.

Баща ми ме погледна, подозрение заместваше недоверието в изражението му.

— Това, че ме чу, доказва колко опасен е този мъж за теб. Променя те в нещо нечовешко. Да го оставиш беше най-умното решение, което някога си вземала.

Гретчен сви рамене.

— След като го видях как реагира, когато тя почти умря, започвам да разбирам защо е с него. — След това гласът ѝ се втвърди. — И наистина, Лейла, вече са два пъти.

Затворих очи, залята от вина. Да, това беше вторият път, когато Гретчен ме беше виждала на ръба на смъртта, но за разлика от опита ми за самоубийство на шестнадесет, това беше инцидент. Не че оставяше по-малко емоционални белези. По много начини този инцидент с електропровода прекара Гретчен през Ада, също както и мен, само че тя не правеше искри.

— Съжалявам — казах, отваряйки очи.

Още едно свиване на рамене, докато се правеше, че няма значение.

— Накарай гаджето си да добави терапия към разходите ми.

— Няма да вземаш нищо друго от него и той не ѝ е гадже вече.

Баща ми използваше подполковническия си глас. Обикновено веднага караше Гретчен да стане покорна, но този път мина през нея.

— Вземам го и ако не ѝ е гадже, някой трябва да му го каже. Видя как откачи, когато тя почти умря. Освен това нямаше да стои до нея, докато не се събуди.

— Влад е останал тук цели три дни? — попитах шокирана.

Тя кимна.

— Като един от каменните си гаргойли.

Баща ми така погледна Гретчен, че ако беше някой друг бях готова да се закълна, че беше прелюдия към удряне.

— Достатъчно — каза той.

— Не, не е — казах остро. — Нямаш право да я караш да мълчи, защото истината не ти харесва. Какъвто проблем да имате ти и Влад, поне е бил лоялен приятел, който е спасил моя живот и този на Гретчен повече от веднъж, така че както казваше мама, ако не можеш да кажеш нещо хубаво...

Тогава мълчи, довърши упоритото ми изражение.

Баща ми се изправи, устните му бяха в тънка, стисната линия, докато отиваше към вратата.

— Радвам се, че си по-добре, но не искам сестра ти да бъде впримчена в този свят на ходещи мъртъвци и без значение колко го украсяваш, това е.

Не отговорих, защото гневът щеше да ме накара да кажа нещо, за което после ще съжалявам. Не казах нищо за способностите, които ме правеха магнит за отвличания от немъртвите и които въвличаха

семейството ми в опасност, защото бяха идеална стръв за лошите. Баща ми го знаеше и въпреки това ме обвиняваше.

Гретчен изчака, докато той си тръгне, преди да проговори.

— Уоу. Това беше злобно от негова страна.

Веднъж малката ми сестра и аз да сме на едно мнение.

ГЛАВА 25

С малко помощ от Гретчен си взех душ, радвайки се да премахна доказателствата за трите дни в кома и почти умирането ми. След това изядох купа супа и спах, за да бъда събудена от доктор Романов за преглед и още посетители като Сандра, Джо и другите хора, с които се бях сприятелила. Следобедът Марти и Гретчен дойдоха отново. Дори баща ми ми донесе книги, за да имам нещо за вършене, освен гледането на системата ми, но човекът, който исках да видя най-много, така и не се появи.

На следващата сутрин, когато доктор Романов ме обяви за достатъчно здрава да напусна лазарета, бях развълнувана. Да бъда затворена в малка стая без прозорци, докато физиологичен разтвор и кръв се вливат в мен може и да беше заздравило тялото ми, но беше ад за претоварения ми ум. Защо Влад не дойде? Прекарал е три дни до леглото ми, докато съм била в кома, но сега, когато бях по-добре, дори не си правеше труда мимоходом да ме види?

Може би просто се тревожеше, че ще загуби психичното си оръжие, обади се вътрешният ми глас. Сега, когато си добре, няма причина да е близо до теб, освен ако не му е нужно нещо.

„Млъквай“, отвърнах му.

Влад не ме беше молил да получа спомени и от един предмет, откакто се върнах. Вярно, прекарах по-голямата част от това време в безсъзнание, но това не означаваше, че го беше грижа само заради способностите ми. Гадният ми вътрешен глас можеше да говори каквато си иска отрова. Не покриваше факта, че нещо все още гореше между Влад и мен. А защо ме отбягваше през последните двадесет и четири часа, имах намерение да разбера.

Когато напуснах лазарета, отидох в стаята си, вземайки си душ, след като освободих натрупалото се електричество в гръмоотвода, който Влад беше инсталирал от външната страна. След това отидох до античния гардероб, отворих вратата — и зяпнах.

Празно. Нямах нито една останала закачалка. Отворих шкафовете с нарастващо неверие.

Всяка дреха си беше отишла. Ако не бяха останали кърпите и хавлията, щях да съм гола.

Затегнах хавлията около себе си и дръпнах дългия пискюл до вратата. След няколко минути приличащият на албинос вампир на име Оскар влезе в стаята.

— Как мога да ви помогна? — попита с поклон.

— Да знаеш какво се е случило с дрехите в стаята?

— Да.

Чаках, но когато той не каза нищо повече, стиснах зъби и опитах отново.

— И не са тук, защото?

Бавно премигване.

— Защото няма да останете тук.

Какво?

— Няма ли? — повторих, в случай че за момент съм се отнесла и не съм го чула.

— Точно така — каза с втори поклон.

Влад ме изритваше? Разбира се, беше ядосан, че преизползвах силите си, но не можех да повярвам, че би предприел нещо толкова драстично.

Казах ти, че не го е грижа наистина!, изгука вътрешният ми глас.

„Изчезни!“, изревах му.

— Къде е Влад сега? — попитах, надявайки се, че прекалено чувствителният ми слух кара въпросът ми да звучи като писък.

— В стаята си.

Освободих Оскар с промърморено „Благодаря“, преди да изляза от стаята и да тръгна към стълбището изкачвайки го, държейки долната част на хавлията си, за да не види някой нещо.

Никой не ме задмина на стълбището. Дългият коридор на четвъртия етаж също беше празен. Завих наляво, подготвяйки се психически за битката. Нямах да оставя Влад да направи това. Имахме прекалено много недовършена работа помежду ни.

Влязох в стаята му, без да чукам. Никога не заключваше вратата си, вероятно защото който влезеше в стаята му без позволение

изкушаваше смъртта. Тази седмица вече умрях веднъж, така че това нямаше да ме спре.

— Трябва да поговорим — казах.

За щастие светлините бяха включени, така че не си беше легнал. Въпреки че бях решена да разчистим въпроса, Влад не беше господин Слънчице, когато се събудеше. Затворих вратата, а погледът ми се плъзна наоколо. Стаята му беше разделена на четири части: малка библиотека, както наричах частта с дивани и лавици по цялата стена; спалнята; банята; и гардероба, в който влизаш.

Влад излезе от този гардероб в панталони и яке с цвят на буреносни облаци. Ризата му от сурова коприна беше няколко нюанса по-ярка, както и дебелият, дълъг копринен шал, който висеше с непринудена елегантност на врата му. Трябва да съм го хванала, преди да започне да се преоблича, защото краката му бяха боси, което правеше приближаването му по-безшумно от обикновено.

Вдигнах ръка.

— Преди да кажеш нещо, чуй ме. — Преди да го изчакам да каже нещо, продължих: — Познавам те, истинският теб, и макар да не харесвам всичко, защото имаш магистърска степен по средновековно мъчение, без да споменавам нежеланието ти да говориш за чувства, различни от привързаност и страст, за което всеки психиатър ще ти каже, че са проблеми свързани с обвързването — поех си дъх за следващата част, — все пак те обичам, Влад. Теб, драконът, не въображаемият рицар, и няма да ти позволя да ме изриташ, защото мисля, че и т-ти ме обичаш.

Дъхът ми свърши от прекалено много думи и прекалено малко кислород помежду им. През цялата ми реч Влад продължаваше да се приближава към мен. Мирисът на канела, подправки и дим изпълни ноздрите ми. Трябва да е естествената му миризма, нещо, което не бях забелязала, преди да получа подобрението на обонянието си.

Гледах го, искайки ми се да имам способността му да чета мисли, защото изражението му не издаваше нищо. Единственото, което разбрах от погледа на лицето му, беше, че брадата му пак се беше завърнала към обичайната му дължина и медните му очи съдържаха намек за изумрудено.

— Права си — каза той накрая, тонът му беше плътен от неща, които не можех да определя.

— За кое? Прекалените мъчения, проблемите с обвързването или другите неща?

Усмивката му беше дразнеща и плашеща, като да бъдеш шибнат и да разбереш, че болката ти харесва. Не можах да спра трепета, който пробяга по мен, докато гледах към мъжа, който все още държеше сърцето ми в една такава опасна хватка.

— За всичко.

Хвана ме, докато говореше, едната му ръка се заплете в косата ми, докато другата се разпери на гърба ми. Топлината им не беше нищо в сравнение с тази на устните му, когато ги притисна към врата ми.

— Знаеш ли какво се случи последният път, когато обичах някого?

Изръмжа срещу кожата ми с умерено насилие, което накара трепета ми да се превърне в потръпване. Кимнах.

— Не, не знаеш. — Още едно изръмжаване. — Знаеш само как умря. Нека ти кажа как живя — в страх. Действията ми я ужасиха, както и теб. Враговете ми я използваша, точно както използваша теб, така че беше повече от напреднала армия, която я накара да се хвърли от покрива ни. Аз бях.

Увери се да каже думите, докато кучешките му зъби бяха на врата ми, сякаш имаше нужда от буквален пример колко опасен би бил животът с него. В отговор ръцете ми се вдигнаха, прегръщайки врата му. Една по една магнах ръкавиците си и пъгнах ръце в косата му, оставяйки електричеството да премине през него, докато го държах близо до врата си.

— Аз не съм нея.

Радвах се, че думите ми вибрираха от страстта ми. Искях не само да ги чуе, но и да ги усети.

— Ти си най-страшният мъж, който някога съм срещала, но не се страхувам от теб. Колкото до враговете ти, нека дойдат. Оцелявала съм преди и ще го направя отново.

Смехът му подразни врата ми — горещ, рязък и по-мек, отколкото материята, която го покриваше. Повдигна глава и погледът му задържа моя в плен, сякаш ме беше хипнотизирал.

— Трябва да те е страх. Много. Преди ти казах, че ако приключиш отношенията помежду ни, че ще те пусна, но, Лейла —

гласът му се задълбочи, — излъгах.

ГЛАВА 26

Думите звучаха като заплаха и все пак не можах да спра ухилването си.

— Това означава ли, че вече няма да се опитваш да ме изриташ?

Той се обърна, поглеждайки към вратата на гардероба си.

— Погледни.

С въпросителен поглед отидох в гардероба. Да, беше с размерите на караваната, в която живях с Марти, и да, все още мислех, че автоматичната система, която движеше облеклата само с натискане на бутон беше нещо страхотно. Така че какво беше...

Поемането ми на дъх беше придружено от придърпването ми към него, ръцете му ме обвиха изотзад.

— Това отговаря ли на въпроса ти?

Да, и определено не бях разбрала твърдението на Оскар „Защото няма да останете тук.“ Мислех, че означава къщата на Влад, а той беше имал предвид стаята. Всички дрехи, които бяха в гардеробите и скриновете бяха тук, заедно със сутиените, които заемаха секцията, където преди стояха вратовръзките на Влад.

Дори когато му бях гадже, никое от нещата ми не беше държано тук. Беше в междинната спалня, където понякога спях. Влад не можеше да бъде по-ясен, че ме иска обратно, но по обичайния си начин беше предположил, че защото иска нещо, то е негово.

Ако щяхме да накараме нещата да проработят, това трябваше да спре.

Обърнах се, опитвайки се да обуздая емоциите си.

— Не можеш да местиш нещата ми в стаята си, без първо да ме попиташ. Ами ако не искам толкова бързо?

Той изсумтя.

— Почти умря, за да ми докажеш, че съм мъжът, който обичаш, но това ти е бързо?

Повдигнах брадичка.

— Отнема един човек, за да обичаш, но отнема двама, за да накарат връзката да проработи. Ако ще опитаме отново, трябва да е повече от твоя начин или пътя, Влад.

Ръцете му се плъзнаха по моите, докато ме гледаше по начин, който ме накара да си мисля възторжени викове и кръв, капеща от стомана. Властността беше толкова слаба в сравнение.

— Не искам да опитвам нищо. Искам да се омъжиш за мен.

Мислех, че съм била изненадвана преди. Сега наистина знаех значението на думата. За няколко мига бях убедена, че не съм чула правилно.

Усмивката на Влад съдържаше намек за свирепост.

— Любовта е ужасна слабост. Дава на враговете ти перфектна цел, замъглява решенията ти, прави те безразсъден... и това е само в добрите дни. — Ръцете му продължиха към кръста ми, топлината им беше намалена от тънкия материал помежду ни. — В лош ден — продължи той, гласът му стана груб — може да те унищожи. Никога не съм искал да се подлагам на това отново, така че да, държах те на ръка разстояние. Дори те оставих да си тръгнеш, за да си докажа, че не значиш нищо повече от предишните ми любовници. И тогава Марти се обади, казвайки ми, че си била убита. — Хватката му се затегна болезнено, преди да се освободи, ръцете му се свиха в юмруци. — Не ме беше грижа за нищо друго. Нито за смазването на враговете ми, нито за защитата на хората ми или колко ме ядосваше, когато очакваше да се държа като модерните мъже, сякаш мога да се отърся от половин хилядолетие живот само заради прищевките ти. — Последният коментар беше нечестен, но щях да се върна на него по-късно. — Когато отидох в моргата и видях костите, които не бяха твои, чух гласът ти в главата ми — очите му се затвориха, — и още веднъж нищо друго нямаше значение. — Устата му се изви, когато отвори очи. — Тогава, разбира се, открих, че си избягала с Максимус, защото мислиш, че аз съм този, който се е опитал да те убие. Разяри ме, но бях решен да те намеря. Че го направи, ме ядоса не по-малко от преди и през последните няколко дни осъзнах, че е прекалено късно. — Влад обхвана лицето ми, докато гледаше надолу към мен с интензивност, която накара сърцето ми да бие като чук. — Обичам те, Лейла, и нищо друго не е от значение.

Никога не бях знаела, че такава радост беше възможна, но не си въобразявах вълната, която ме заля цялата. Гърлото ми се сви, гърдите ми се издуха и пръстите ми затрепераха. В същото време нещо отдавна счупено в душата ми сякаш се върна на мястото си и въпреки че не го почувствах физически, беше също толкова реално — и могъщо.

— И аз те обичам, Влад.

Щях да кажа повече, само че устата му обгори моята с целувка, толкова страстна, че не можех да дишам. Беше трудно дори да мисля отвъд пламенната, разбъркана мантра от „обичамте имамнуждаискамте!“

Той повдигна глава и, невероятно, ме спря, когато започнах да разкопчавам ризата му.

— Няма време за това — промърмори.

Бях недоверчива.

— Имаш по-важни неща за вършене?

Аз нямах. Всъщност, ако зърната ми станеха по-твърди, платът щеше да се разцепи там, където хавлията ми ги покриваше.

Той погледна надолу, сякаш преценяваше, и издаде груб звук.

— Не по-важни, но и двамата ще сме много заети до церемонията довечера.

— Церемония? — Каква церемония?

Усмивката, която ми хвърли, беше отчасти развеселена и дива.

— Сватбената ни церемония.

Имах половин секунда, в която си мислех „Това е сън. Трябва да е сън, защото той не каза, че ще се женим довечера.“

— Не съм се съгласявала на това.

Усмивката му изчезна.

— Казваш не?

— Не. Ъ, не „не“, но не, знаеш...

Знаех, че не говоря смислено, и въпреки това ума ми се колебаеше между радост, шок и недоверие. В същото време рационалната част на мозъка ми се включи със „Съзведи се, Лейла!“
Още един отговор и щях да се трансформирам в южняшка красавица от деветнадесети век, която припада, докато ахва „Това е толкова изненадващо!“

Отърсих се наум и опитах отново.

— Знам, че погрешното ми заключение относно пръстена доведе до скъсването ни, но както казах и преди, не те напуснах, защото чаках предложение. Просто исках да си отворен към идеята за любов...

Той се засмя, което ме спря посред изречението, защото не беше сексуалният му смях или дори пренебрежителният му смях. Беше нещо ново, и ако трябваше да го оприличавам на нещо, бих казала, че значи „Вече няма измъкване“.

— Какво мислеше, че ще се случи, когато ме накараш да осъзная, че съм се влюбил в теб? Че ще искам повече срещи? Че ще се сгодя, само за да бъда сгоден?

Засмя се още веднъж, който накара по мен да преминам тръпки въпреки топлината от тялото му. Смяхът му затихна и той се наведе, докато устата му не беше на милиметри от моята.

— Сякаш бих се съгласил за нещо по-малко от това да те направя напълно моя възможно най-бързо.

Беше толкова близо, че чертите му се размиваха, но очите му сякаш никога не са били по-светли. Затворих моите и не беше различно. Все още можех да видя неговите през защитата на клепачите си.

— Твоя съм — прошепнах и не беше само заявление, беше обещание.

Докато говорех се търках в него, искайки повече от ръцете му върху мен. За няколко вълнуващи момента той се подчини, целувайки ме с такава интензивност, че коленете ми омекнаха. Когато започнах да разкопчавам блузата му отново, той се отдръпна, устните му се извиха в чувствено жестока усмивка.

— Не и ако не се омъжиш за мен.

Устата ми се отвори.

— Използваш секса, за да ме изнудваш?

Усмивката му се разшири.

— Кой ти каза, че играя честно?

Устните му потрепнаха, но това беше прекалено сериозно, за да се шегуваме.

— Искам да се омъжа за теб, Влад. Тази вечер е прекалено рано, но...

— Защо?

Нямаше капка хумор във въпроса. Късно осъзнах, че беше сериозен. С това знание вътрешната ми южняшка красавица се завърна със:

— Защото това е толкова изневиделица!

След избухването, което би накарала и Скарлет О'Хара да се засрами, се опитах да обясня по-ясно.

— Искам сватбата ни да е специална. Нямам рокля, ти нямаш шафер и вместо цветя имаме трупове на колове, които да украсяват фасадата на къщата.

— Цветята са на път, както и шафера ми, три шивачки са готови да направят каквато рокля си пожелаеш и ще махна труповете — отговори той веднага.

Ако имаше шивачки, които да са на разположение, както и цветя и шафер, значи не просто беше сериозен за сватбата довечера. Беше я планирал.

В мен започна да се води голяма битка. Обичах Влад и исках да прекарам остатъка от живота си с него; нямах съмнение за това. Арогантността и сложността му щяха да ме подлудят и никога нямаше да свикна с навика му да набива на кол хора; и за това нямах съмнение. Дали дълъг годеж щеше да промени нещо от изброеното? Не, но поговорката „Омъжи се прибързано, съжалявай после“ не беше създадена напразно.

— Дали ти споменах, че ми харесва традицията откуп за булката? — попита той небрежно, сякаш погледът му не се присви, докато слушаше мислите ми. — В случай че не си запозната, откупа за булката е, когато младоженеца подари подарък на новата си съпруга — продължи той. — Подаръкът трябва да отразява начина, по който цени булката си. Заради това колко си ценна за мен, без значение какво поискаш, ако е в силите ми да го осигуря, ще бъде твое.

Сковах се, когато започна да обяснява за откупа за булката, засегната, че Влад си мисли, че може да премине през притесненията ми с пари. Тогавата той погали думите в последното изречение, докато не засияха ярко като ябълката, предложена от змията на Ева. Какво си мислеше, че искам? Той ме обичаше — това беше най-голямото ми желание и не помня да съм пеела думите „Материално момиче“ около него напоследък...

След това разбрах. Всичко, което е по силите му, без значение какво беше. „*Ти, безжалостно дяволски мъж*“, помислих си, поразена и възхищавайки му се в същото време.

— Нека позная — няма да ми го дадеш, докато не се омъжа за теб?

Хитра усмивка изви устните му.

— Правилно.

— Ти наистина не играеш честно, когато става въпрос за нещо, което искаш, нали? — издишах.

Очите му засияха.

— Нямах си и идея.

Обещание и заплаха. Това описваше решението, което съдържаше надежда за невероятно щастие, както и потенциал за невероятно силна мъка при разбито сърце.

— Каза ми, че искаш да се ожениш за мен — казах, гласът ми беше гърлен от всички емоции, препускащи през мен. — Не ме попита.

Вероятно не беше забелязал. За него нямаше голяма разлика между двете и това беше пример за толкова много проблеми във връзката ни. **Виждаш ли? Не можеш да се омъжиш за него довечера или която и да е друга вечер. Никога няма да останете заедно!**, заяви вътрешният ми глас.

Влад ме гледаше, медното поглъщаше очите му, докато не остана никаква следа от изумруденото. Тогава, със същото изражение на предизвикателство и покана, бавно коленичи пред мен.

— Лейла Далтън, моя единствена истинска любов, ще ме удостоиш ли с честта да станеш моя жена?

Може и да съм свалила Влад на колене, но в толкова много отношения той никога нямаше да се наведе. Знаех това толкова сигурно, колкото и че винаги ще го обичам, а това ме остави само с един отговор.

— Да, Влад, ще се омъжа за теб. Довечера.

Омразният ми вътрешен глас никога преди не ме беше насочвал в правилната посока. Проклета да съм, ако започнех да го слушам сега.

ГЛАВА 27

Сега вече знаех с какво беше зает Влад, когато не дойде вчера да ме види: готвеше се за сватба, за която още не знаех. Не се шегуваше шивачките, цветята или останалите неща. Персоналът му бързаше с такава скорост, че ги виждах размазани, слагайки декорация, правейки достатъчно храна за цяла армия, съдейки по хаоса близо до кухнята и слагаха толкова много свещи, че близката провинция скоро щеше да страда от недостиг на восък. За разлика от студенината, която изпитвах преди, сега хората на Влад бяха целите усмивки и ако още някой ми се поклонеше, очаквах на главата ми магически да се появи тиара.

Но преди да избира роклята или нещо от другите неща на листа със спешни задължения, трябваше да говоря със семейството си. Цялото, дори вампирът, с когото не споделях кръвна връзка.

Влад седеше до мен в Стаята на гоблените. Картини от средновековния живот, битки и природа бяха сложно вплетени в покривалата на огромната стена. Покривът беше с издълбани прегради, които бяха огледални на гоблените. Ефектът беше зашеметяващ, но не мисля, че баща ми го оценяваше в момента. Гледаше ме със същия ужас, който съм виждала на лицата на хора точно преди да ги екзекутират.

— Омъжваш се за него тази вечер?

Гретчен, по изключение, беше по-любезна.

— Това обяснява защо всички тичат наоколо, все едно задниците им са подпалени.

Лицето на Марти беше внимателно празно, но погледът му се местеше между Влад и мен по начин, който трудно можеше да бъде описан като радостен.

— Защо е бързането? — попита Гретчен, след което погледна към стомаха ми. — Не си бременна, нали?

— Вампирите не могат да забременят хора — отговорих.

Облекчение се разля по лицето на баща ми, но бях несигурна. Дори ако Влад беше човек, от тийнейджърските си години знаех, че не

мога да имам деца. Никое бебе не можеше да оцелее в тялото ми заради високия волтаж.

След това лицето на баща ми стана сурово.

— Не можеш да очакваш да благословя тази катастрофална грешка.

Думите бяха насочени към мен, но отговори Влад.

— Не бих те оскърбил да искам благословия. И двамата знаем, че не си съгласен, и двамата знаем, че не ме интересува. Мнението на Лейла е единственото, което е от значение, а тя каза „да“.

Баща ми хвърли пресметлив поглед към нещата на сребърната количка за сервиране пред него и Влад му се усмихна очарователно.

— Никога няма да успееш.

За секунда не разбрах, но в следващия момент устата ми се отвори.

— Татко! Не мислеше да забиеш сребърен нож в годеника ми!

Марти отиде до баща ми.

— Хю, трябва да се успокоиш — промърмори, докато поглеждаше внимателно към Влад. — Нека се разходим, хмм?

— Не е нужно, няма да го убия — каза Влад със същия тон, с който повечето хора биха говорили за времето.

— Това е прекалено странно — промърмори Гретчен. — Ще имам Дракула за зет.

Игнорирах я и продължих да гледам към баща ми.

— Не очаквам да си щастлив за това. Очаквам, че няма да искаш да убиваш. Живяла съм години с вампир, помниш ли? Те не са толкова различни от нас.

— Мислиш, че съм против, защото е вампир? — захапа баща ми. — Ако се омъжваше за Марти, щях да ти дам благословията си, защото е добър мъж. Той — пръст, насочен към Влад, — не е.

Въздъгнах.

— Видял си труповете на поляната, нали?

Баща ми се подигра.

— Сякаш не знаех и преди. Казах ти, Лейла, мога да чета хората и без съмнение, Влад е най-жестокият човек, когото някога съм срещал.

— Прав си.

Влад не беше променил отпуснатата си поза, нито пък веселата си усмивка. Помаха с ръка към Гретчен и Марти.

— И двамата сте примирени със сватбата, така че може да напуснете стаята.

Гретчен стана, хвърляйки страничен поглед към ръката ми.

— Все още нямаш диамантен пръстен. Това става, когато не се прави на недостъпна, сестро.

Завъртях очи.

— Ако искаш да ми помогнеш с дизайна на роклята, ела в библиотеката след половин час.

Марти ме погледна дълго.

— Надявам се, че знаеш какво правиш, хлапе — каза и последва Гретчен извън стаята.

Погледнах към Влад, забелязвайки, че той и баща ми са заети със състезание по гледане. Очите на Влад бяха с нормалния си меден цвят, но дори без вампирското подобрение, Хю Далтън нямаше шанс.

— Татко, зная, че имаш определено мнение за Влад, но веднъж щом го опознаеш съм сигурна... — започнах, но кикота на Влад ме спря.

— Това няма да помогне, защото е прав. Аз съм жесток мъж и винаги съм бил. Когато бях наполовина на неговата възраст и още човек, поканих местните благородници в дома си на пир. Докато още имаха храна в устата си ги избих всички и го сметнах за чудесен следобед.

— Твърде много информация — промърморих.

Той ме игнорира, срещайки твърдите сини очи на баща ми.

— Ето това, което не знаеш: никога не съм жесток без причина. Тези благородници предадоха баща ми, в резултат на което, той се оказа с превръзка на очи и заровен жив. Някои от тях със собствените си ръце бяха изградили гроба му и все пак дойдоха в дома ми без страх, защото ме подцениха. Ти не го направи, което е една от двете причини, поради които те уважавам. — Наведе се напред и усмивката му изчезна. — Другата причина е тази: лоялност. Виждаш си богатствата, които притежавам, и силата, която имам, и все пак никога не се замисли да използваш дъщеря си, за да спечелиш едно от двете неща за себе си.

— Това не е лоялност. Това е да си баща — отговори баща ми.

— Моят ме замени, заедно с по-малкият ми брат, с врага в замяна на политическа сигурност — каза просто Влад. — През вековете оттогава съм виждал и далеч по-лоши неща. Бащинството не е причината, поради която цениш дъщеря си повече от парите, властта или дори излекуването на крака ти, което мога да постигна. Лоялност е и очаквам да я уважаваш още повече сега, заради загубата, от която си страдал, когато веднъж си я предал.

Не знам кое ме шокира повече — Влад да каже, че може да излекува осакатеният крак на баща ми, или да хвърли в лицето на баща ми бившите му прелюбодения. Влад знаеше за тях заради вината, която все още носех от смъртта на майка си. Аз ѝ бях казала за инкриминиращите писма, които намерих в чантата на баща ми, защото бях ядосана, че се местехме от тренъора ми, за да се присъединим към баща ни в Германия. На тринадесет ме беше грижа повече за олимпийския отбор, отколкото мъката на майка ми. Когато тя го напусна, останахме при леля ни, където тя се беше опитала да ми помогне, когато бях докоснала онзи паднал далекопровод.

Баща ми също изглеждаше зашеметен, но когато се изправи за би бастуна във Влад.

— Как смееш.

Думите трепереха от гняв, но Влад дори не мигна.

— Смея, защото не искам да има неразбирателство помежду ни. Аз съм всичко, което си мислиш, че съм, но обичам дъщеря ти, а това, което обичам, го защитавам с цялата жестокост в мен, която, както предполагаш, е доста голяма.

Когато Влад спря да говори настъпи гробна тишина. Дори персонала му трябва да беше спрял с безумните приготовления, защото можех да чуя игла да падне в съседната стая. Чертите на Баща ми останаха твърди, докато аз бях заета с вътрешен спор.

Можеше да пропусне всички хора, които е убил...

Защо? Едно търсене в Гугъл би разкрило същото нещо.

Хубаво, но да повдига въпроса за аферите на татко...

Неучтив е, защото доказва твърдението си! Това е Влад Цепеш. Твърденията му обикновено идват на върха на дълъг кол.

Да, но двамата ще бъдат семейство...

Чу ли как Влад описва семейството си? А дори не стигна до момента, когато по-малкият му брат се опитваше да го убие.

И така нататък. Както се и страхувах, бях се превърнала в Ам-гъл.

Това, което казах, след като минаха секунди, беше:

— Не те виня, че си разстроен, татко. Ако дъщеря ми ми кажеше, че се омъжва за немървия Принц на мрака и аз щях да откача. Няма нужда да ти харесва или да го одобряваш, но не можеш да ме спреш и се надявам... — Преглътнах, за да намалая възела, който изведнъж се появи в гърлото ми. — Надявам се да бъдеш на сватбата ми.

Отидох до него и го целунах по бузата, преди да изляза от стаята. Каквото и баща ми, Гретчен или Марти решеха да направят, имах сватба, за която да се приготвя.

ГЛАВА 28

В един момент бях сигурна, че ще се събудя. Не бях момичето, което имаше прелестна ръчно изработена рокля с фея кръстница — като набързо ушита рокля за сватбата си. Аз бях момичето, което беше изгубило майка си, преди да я опознае истински. На което мечтите ѝ бяха смазани, чието семейство беше приютило негодуванието, което не можеше да докосне някого, без да рискува живота му, и което се давеше в тъмнина от всички грехове, които способността ѝ разкриваше.

Това не приличаше на момичето в огледалото. Роклята ми имаше кремав корсаж, припокриващ бюста ми, за да увеличи скромните ми извивки. Под това, няколко слоя шифон бяха украсена с дантела и малки перлички. Дамското сако тип болеро оставяше деколтето ми голо, но прегръщаше врата и раменете ми, преди да се спусне в ръкави, тънки като паяжина. Стигаха до пръстите ми, бродерия прикриваше дългият ми, зигзагообразен белег. Косата ми беше вдигната с диамантен клипс под кока ми. Този клипс държеше задната част на воал с още перлички. Предната част на воала беше отхвърлен назад, в случай че гримът ми имаше нужда от последни корекции.

Не, момичето в огледалото не изглеждаше да страда от самота, изолация или поток от образи от най-лошите дела на хората, причиняващи си ги едни на други. Тя изглеждаше щастлива. Някой дори би използвал думата благословена. Тогава беше ли чудно, че имах проблеми да се примиря, че тя бях аз?

Гретчен се появи в огледалото.

— Дори не си мисли да плачеш по време на клетвите си. Ще развали грима ти.

Коментарът на сестра ми беше истинското нещо при тези нереални обстоятелства, но това беше хубаво. Тя беше тук, облечена в рокля без презрамки в аметистов цвят, който показваше извивките ѝ, на които при мен беше нужно творчество драпиране, за да се покажат. Черната ѝ, дълга до раменете коса, беше вдигната нагоре, добавяйки

аура на изтънченост и тъмният ѝ грим я караше да изглежда по-възрастна от двадесет и две.

— Изглеждаш невероятно — казах ѝ.

— Не — каза тя меко. — Ти изглеждаш невероятно.

И ме шокира, прегръщайки ме. Под лака за коса и лосиона за тяло, усетих аромата ѝ, подобно на лимони и морски пръски. Вдишах, знаейки, че няма да мога да помириша едно от двете, без да си спомня за сестра си.

Тя ме пусна с изсумтяване.

— Да не би да ме помириша?

Кимнах сънливо.

— Цялата кръв, която ми даде Влад, подобри повече от слуха ми.

Още едно изсумтяване.

— Ставаш все по-странна с всеки изминал ден, знаеш това, нали? — Огледа се наоколо, но трите гениални шивачки си бяха тръгнали. — Е, мириша добре, нали? Не можеш да измолиш, подкупиш или откраднеш парфюм в това място.

Къща, пълна с хора с хиперобоняние? Не се съмнявах. Парфюмът ще бъде като боздуган за вампирите.

— Миришеш добре — уведомих я.

На вратата се почука. Гретчен я отвори, разкривайки Марти. Носеше черен смокинг, който трябваше да е направен набързо, защото той нямаше такъв, и му пасваше като ръкавица. Гъстите му бакенбарди бяха спретнато подстригани и гъстата му черна коса беше загладена назад, добавяйки следа от еlegantност към външния му вид.

— Време е — каза той и се загледа. — Леле, хлапе. И двете — добави бързо.

Обърнах се, за да може Марти да види цялата рокля, внимавайки да не се препъна в шлейфа си. — Все още не мога да повярвам, че Шинейд, Франсис и Беатрис успяха да направят това само за шест часа. Тези вампири шият толкова бързо, че почти подпалиха конците.

Гласът ми заглъхна, когато още някой се появи зад Марти. Хю Далтън също носеше смокинг и прошарената му коса беше подстригана. Чертите на лицето му изглеждаха почти остри, но устните, които преди бяха линия, сега бяха меки, когато ме погледна.

— Без значение какво мисля за това, Лейла, ти си ми дъщеря, така че няма да минеш по тази пътека сама.

Преглътнах силно. Гретчен ми изсъска „Грима!“ и ме сръга в ребрата, но и нейните очи бяха придобили блясък. От дълго време не бяхме правили нещо като семейство.

Марти хвана ръката на Гретчен.

— Хайде, прекрасна. Ще ти покажа къде да отидеш.

Тя ме потупа за последно и ми изпрати въздушна целувка.

— До скоро, сестро.

Двамата си тръгнаха и баща ми продължи да ме гледа, след което въздъхна сякаш от много дълбоко.

— Сигурна ли си, че искаш да го направиш?

— Да — казах.

Хвана ръката ми. Новите ми абсорбиращи електричеството ръкавици бяха с цвета на слонова кост и ми стигаха до китките, така че когато ме докосна, в баща ми се изля ток, но успя да прикрие потрепването си зад пресилена усмивка.

— Страхувах се, че ще го кажеш.

Едва разпознах третият етаж. Обичайните мебели си бяха отишли и тъмните стени бяха покрити с бяла коприна, която също така висеше от тавана, създавайки ефекта на елегантна шатра. В коридора имаше цветя, увити около бели каменни факли, разделени от полирани щитове помежду им, които улавяха и рефлектираха светлината, къпейки коридора със златна светлина. Мирисът им за моя нов чувствителен нос правеше въздухът тежък и сладък. Вървейки през него беше като пътуване през омагьосан тунел.

Марти и Гретчен минаха през главните врати на балната зала. Баща ми и аз ги последвахме и когато се появихме на прага засвири музика от орган, прикривайки ахването ми.

Не новият вид на балната зала отне дъхът ми, въпреки че пътеката беше оформена от извисяващи се колони от бели рози и масивни антични свещници, които бяха покрити със стотици свещи, превръщащи стаята в готически сън. Бяха всички лица, които се обърнаха към нас. Трябваше да има към две хиляди души, морето от черни смокинги на места беше разнообразно от цветното петно на жени в официални рокли.

„Влад да не беше извикал целият град?“, зачудих се невярващо.

Мисълта изчезна, когато видях младоженеца. Влад стоеше на издигнат бял подиум, навес от преплетени железни лози се издигаше

на няколко метра над него. Не носеше смокинг, вместо това беше облечен с дебело сако, което имаше плетка около раменете и ми напомняше на нещо, което кралете са носели на официални церемонии. Беше закопчано до врата му, високата яка очертаваше строгата му, изсечена челюст. Панталоните му също бяха черни, но наметалото, праметнато през раменете му и събрало се в краката му беше аленочервено. Ръбовете му бяха обшити с хермелин и широка златна верижка го държеше на врата му и в центъра ѝ висеше златен медальон с черен кехлибар с размера на юмука на Влад.

Накратко, беше невероятен.

Вървах надолу по пътеката, едва забелязвайки някой друг. Дори напрежението от ръката на баща ми изчезна. Косата на Влад беше сресана цялата назад, разкривайки лекото V, което образуваше косата му на челото му. Липсата на тези черни къдрици правеше гладките му черти, веждите и високите му скули далеч по-впечатляващи и медните му очи сякаш виждаха в самата ми душа.

Ела при мен, тихо ми заповядваха. Дори и да исках да откажа, не мисля, че бих могла.

Бях на шест метра, когато огънят се плъзна нагоре по железния навес, извивайки се през всички тези сложно издълбани лози. Баща ми спря, хватката му се затегна, за да ме задържи назад.

— Лейла...

— Всичко е наред — казах. Никога нямаше да се страхувам от огън с Влад наблизо.

Оставих ръката ми да се изплъзне от хватката на баща ми, извървявайки тези няколко метра сама. Навесът продължи да пламти, но нито една искра не падна на пода. Когато се изкачих по подиума и взех ръката на Влад, желязото беше почервенияло от силата на пламъците, докато не изглеждаше сякаш металният навес над нас се беше превърнал в разтопено злато.

Да кажа, че винаги ще помня този момент, щеше да бъде малко.

Бях толкова зашеметена, че ми отне секунда да осъзная, че зад подиума също има стъпала. Сивокос мъж в дълга бяла роба се изкачи по тях към нас, след което направи кръст във въздуха, докато говореше нещо на латински. След като приключи, всички седнаха в перфектен унисон. Този вид координация ми подсказа, че по-голямата част от гостите ни са вампири.

„Нямах представа, че имаш толкова много приятели!“, изплъзна се в ума ми, преди да осъзная как звучи.

Устата на Влад се изви, след което свещеникът започна да говори на английски, така че най-накрая го разбиха.

— Скъпи приятели — каза той с тежък италиански акцент. — Събрали сме се тук, за да станем свидетели на свързването на този мъж и тази жена във връзките на свещен брак.

Със способностите си бях ставала свидетелка на много сватби. Освен това бяха разкрила достатъчно, за да знам, че клетвите, които щяхме да си разменим, имаха повече от петдесет процента шанс да бъдат престъпени, но това не ме плашеше. И преди съм имала толкова лоши шансове, но Влад си струваше борбата.

Той се усмихна на това: знаещо, предизвикателно и, о, толкова чувствено.

— Без борба — прошепна той. — Сега сме завинаги. Тази първа церемония е само за да може всички други да разберат това.

„Първа церемония?“, зачудих се, но тогава свещеникът каза „Може ли пръстените?“ и замръзнах. С цялата активност днес бях забравила, че нямаше пръстени. Сега какво?

За моя изненада Гретчен се качи на подиума, придружена от Менчерес. Дългокосият вампир трябваше да е шаферът на Влад. Подаде му нещо и сестра ми взе букета, докато притисна нещо в дланта ми.

Погледнах надолу, облекчена да видя извиващи се златни ленти, оформящи необичайно изглеждащ пръстен. Любопитството ме накара да погледна към затворената ръка на Влад. Какъв пръстен имаше той за мен?

— Сложете пръстена на ръката й — каза свещеникът. — Вземате ли, Владислав Басараб, тази жена, Лейла Далтън, за ваша съпруга...

Думите се превърнаха в бял шум, когато видях широкият бял пръстен, който Влад постави на пръста ми, украсен със скъпоценен дракон на повърхността му. Нямаше нужда Влад да ми казва, че не беше реплика. Можех да почувствам пулсирането на същността на древни принцеси, носили пръстена преди мен, включително тази на Влад.

Не беше ми дал обикновен диамантен пръстен. Беше ми дал кралският печат на родословието на Дракула, оразмерен, за да ми

пасне.

Не чух свещеникът да довършва, но Влад каза „Да“, първо на английски, след това на румънски. Моменталният рев от тълпата ме извади от шока ми. Поздравите не трябваше ли да бъдат, след като и двамата си кажихме клетвите?

След това беше моят ред и плъзнах пръстена на ръката на Влад, докато се заклевах да го обичам, почитам и ценя. Не прозвуча рев, когато приключих да говоря. Всъщност беше напълно тихо, когато свещеникът заяви ако някой възразява срещу съюза ни, да говори сега или завинаги да замълчи.

За мое облекчение нито баща ми, нито Марти казаха нещо. Иначе някой от страната на младоженеца можеше „завинаги“ да ги накарат да замълчат на място.

Тогава дойдоха думите, които никога не мислех, че ще чуя — мъж и жена — последвани от разтапяща душата целувка, която никога нямаше да забравя.

Този път поздравленията бяха оглушителни.

ГЛАВА 29

Открих кои са деветдесет и пет процента от гостите, докато приемах поздравленията им. Бяха първото поколение от линията на Влад, което означаваше вампирите, които той лично беше превърнал. Очевидно родът му беше толкова голям, че огромната му къща не можеше да побере всички вампири, които хората му бяха променили. От различните акценти разбрах, че немъртвото потомство на Влад беше дошло от всички краища на света. Трябва да бяха захвърлили всичко, за да дойдат.

И отново, може би ги беше страх да действат по друг начин. Не можех да си представя Влад да приеме „Почивах си“ като приемлива причина да бъде пропусната сватбата му.

Огромният брой гости означаваше, че прекарах първите три часа, приемайки целувки по ръцете с ръкавици и чувайки имена, които никога нямаше да запомня. Следващият част прекарах, опитвайки хапки от пиршеството, което беше толкова голямо, че близкият град можеше да се храни с останките от него с дни. После бяха тостовете, докато не стигнах до момент, в който се преструвах, че пия, иначе рискувах да се напия на собствената си сватба.

Гретчен нямаше проблем с това. Премина кискащият се етап и стигна до стаята-ли-се-върти-или-аз? Баща ми стоеше близо, гледайки всеки немъртъв мъж, който погледнеше два пъти към нея. Не предложи тост, но все още беше тук.

Гигантският часовник показва два часа, когато Влад се надигна и повдигна ръка към мен. Взех я, изненадана от последвалите ни ръкопляскания. Това знакът за „Тръгваме си оттук?“ ли беше? Надявах се. Енергията ми беше започнала да намалява и не исках да изразходвам последните запаси тук, въпреки че приемът беше зашеметяващ.

Влад се засмя ниско.

— Повярвай ми, няма.

Вдигна ме на ръце, което беше придружено от още ръкопляскания и няколко знаещи изкисквания. Нямах шанса да кажа дори „Лека вечер“, преди да излезем от балната зала и да се изкачим нагоре по стълбищата, след което коридора беше просто размазано петно, което завърши с врата, затваряща се решително зад нас.

Не аз бях тази, която носи някого повече от деветдесет метра за по-малко от пет секунди и все пак сърцето ми започна да бие бързо. Противоположно на бързината, с която стигнахме, Влад ме остави да се плъзна бавно по него, сантиметър след мъчителен сантиметър, докато ме постави на крака. През цялото време ме гледаше с интензивност, която караше думите да изглеждат обидно банални в сравнение.

Забравих за хилядите хора със свръхестествен слух един етаж под нас. Не ме интересуваеше, че някъде жената вампир и другите бъдещи убийци разбираха, че съм жива и се омъжих за Влад. Под тежестта на погледа му всичко това изчезна, докато не остана нищо, освен ние двамата.

Влад разкопча златната верижка, която държеше царственото му наметало, което падна на пода с приглушено тупване. Издърпах клипса, който държеше булото ми и го магнах от кока си. Дантелата падна в краката му със същата скорост, с която косата ми се разпиля по раменете ми.

Ръцете му се заплетоха в тъмната маса, преди да се плъзне към скрития клипс на гърба ми. Поех си дъх, когато дантелата и шифона буха заместени с изгарящото докосване на пръстите му. Опитах се да разкопча самото му, но ръкавиците ми бяха прекалено тромави. Свалих ги, но преди да успея да хвана пръстена, който се изплъзна заедно с тях, Влад го хвана. През очите му мина зелено, когато го плъзна обратно на голия ми пръст.

Ръцете му се плъзнаха надолу по гърдите му, закопчалките се отваряха сякаш с магия. Имах само секунда да видя ризата под него, преди и тя да изчезне и той остана гол от кръста нагоре. Изпих с поглед мускулестите му гърди с тъмните косъмчета и множество белези. Влад приличаше на това, което беше — воин, който беше минал през битки, които биха убили други мъже. Гол, кипящата му мъжественост и вродена опасност не бяха намалени. Вместо това

сякаш бяха по-силни и нямаше да го приема по друг начин. Простенах, когато се пресегнах и докоснах твърдата му, гореща плът.

Той плъзна дрехата от раменете ми и всеки ръкав надолу по ръцете ми, оставяйки ме по бюстие, бикини и копринени чорапи. Дори не бях гола, а когато погледът му се плъзна по мен се чувствах поизложена, от когато и да е било преди. Влад сякаш се вглеждаше отвъд кожата ми, на места в душата ми, които никога не бях споделяла с някого, и в тези мигове ме беляза като своя.

Погледнах го със същата доза притежание. Каквото и да беше правил, който и да е бил преди и каквото и да бъде в бъдеще, той беше мой. Ако все още имаше щитове на части от сърцето си, щях да ги сваля или да ги накарам да се отворят. *„Може да ме имаш цялата, казах му, но ще те получи целият в замяна.“*

Усмивката му беше чувствена и предизвикателна, покана да удържа обещанието си. Придърпа ме в ръцете си, голата му кожа изпрати шокови вълни по плътта ми. Повдигна ме, изритвайки падналата рокля, докато устата му се спускаше над моята.

Имаше вкус на шампанско и кръв, когато поряза езика си на един от кучешките си зъби. Болка пламна, когато в следващия момент поряза и моят, въпреки че кръвта му ме излекува почти веднага. Медният вкус се засили, но по инстинкт се отдръпнах, а той затегна хватката си.

— Мислех, че „всичко от мен“ включва да споделяме кръвта си.

Поставяше на проверка клетвата ми. Не очаквах нещо по-малко, но ако си мислеше, че ще развее бялото знаме, грешеше.

— Не сдържай нищо.

Почувствах го да се усмихва срещу устните ми.

— Нямам и намерение.

Вдигна ме, отнасяйки ме не към леглото, а към камината. Постави ме на дебелия пухен килим пред нея като очите му не се откъсваха от моите, докато сваляше обувките и чорапите ми.

Пресегнах се към панталоните му, но той хвана ръцете ми, задържайки ги над главата ми, докато разкопчаваше бюстието ми. Дишането ми се ускори, когато то падна, оставяйки ме само по бикини. Гладът в погледа му накара зърната ми да се втвърдят и когато прокара очи по тялото ми почти можех да почувствам как кръвта ми ги следва. Желание накара се появи във всички части, които исках да бъдат

докоснати от него, докато слабините ми сякаш пулсираха със собствен пулс. Толкова отдавна беше, когато го почувствах в себе си. Не исках да чакам и секунда повече.

Опитах се да го дръпна върху мен, но хватката му върху китките ми се стегна.

— Не още.

Не бях съгласна и може и да беше хванал в капан китките ми, но не и краката. Увих един около бедрото му и потърках долната част на телата ни като ахнах от чувството на дебелината му, твърда плът. Ниският му смях беше едновременно еротичен и заплашваш.

— Ще се насладиш да съжаляваш за това.

Устата му се снижи, горещият му, мокър език накара зърната ми да трептят от бързите му движения. Освободи китките ми, за да погали гърба ми, преди бавно да издърпа бикините ми надолу по краката ми. Всеки път, обаче, когато се пресегнех към неговите, той ме блокираше с нисък кикот. Щом бикините ми бяха свалени ме притисна надолу, тялото му покри моето. Имах няколко мига да се наслажда на тежестта му, чувството от мускулите му и интимният начин, по който космите на тялото му погалиха зърната ми, преди устата му да се затвори над гърдата ми. Смука, докато гъдела не се превърна в пулсиране, и когато почувствах кучешките му зъби да се удължават се извих в тиха покана.

Удоволствие последва мигновеното ужилване за по-малко време, отколкото ми беше нужно да ахна. Разпространи се топлина, ефект от малките капки отрова в зъбите му. Засмука по-силно, преди да ме обърне и да ме издърпа върху себе си, местейки се на другата ми гърда.

Засмука зърното по-силно, карайки ме да се вкопча в него с нарастваща неотложност. Оставих краката ми да се плъзнат надолу, докато не го възседнах, и когато тази стърчаща твърдост в панталоните му погали клитора ми, от ръката ми изскочиха искри заради потопа от усещания.

В същия момент ме ухапа, заливайки гърдата ми с топлина и карайки зърното ми да гори еротично. Главата ми падна назад, докато от гърлото ми излизаха животински звуци. Влад хвана бедрата ми, увеличавайки търкането, докато зъбите му навлизаха по-дълбоко.

Двойното удоволствие беше прекалено много. Извиках, когато хиляди нервни окончания се стегнаха заедно. Този вик се превърна в

стон на наслада, когато ме заля вълна от удоволствие, превръщайки нуждата в екстаз. Пулсът ми, преди бумтящ, се забави, докато сънливостта се прокрадваше в крайниците ми, карайки ме да ги усещам натежали.

Устата на Влад пусна гърдата ми след едно последно близване. Плъзна се по рамото ми и нагоре по врата ми, преди да ме целуне, притискайки гърба ми към копринения килим. Този път едва забелязах медният вкус в устата му. Бях прекалено фокусирана върху начина, по който езикът му галеше моят, чувството от твърдите му гърди срещу чувствителните ми зърна и желанието, което наново се запали, когато той свали панталоните си.

Отворих крака, стенийки, когато хвана бедрата ми и ги дръпна срещу своите. Прекрасно очакване накара вътрешната част на бедрата ми да се свие, правейки ме дори по-мокра. Когато се пресегна надолу и пръстите му навлязоха в дълбините ми, се хванах за него и се извих по-скоро изискваща, отколкото приканваща го да действа.

Той се засмя, преди да улови устните ми в още една яростна целувка. Ловките му пръсти потънаха по-надълбоко, усиляйки сладката болка, която ме накара да се движа срещу ръката му. Дъхът ми излизаше с приглушени стонове, докато той продължаваше да ме целува с увеличаваща се ярост, превземайки устата ми с устните и езика си. Ръката му спря с чувственото си изтезание и се плъзна под бедрата ми, повдигайки ме.

Бях повече от готова, но той беше голям и беше минало известно време. Вътрешните ми стени се разтегнаха, докато влизаше по-навътре и когато поех изцяло пълната му дължина, от гърлото ми излезе нещо като ридание.

Ръката му пусна бедрото ми и се заплете в косата ми, палецът му галеше челюстта ми. Целувката му също се промени, съвпадайки с бавността, с която започна да се оттегля. Тялото ми все още не се беше приспособило напълно, но обвих крака около него и му изпратих пламенна команда.

„Не спирай и не се сдържай.“

Звукът, който издаде бе по-груб от стон, по-животински от ръмжене. Той се тласна напред, в същия миг, в който зъбите му се впиха в гърлото ми.

Почувствах лека болка и на двете места, където бе проникнал в мен, преди да ме залее огромно, разтапящо желание. Нямах шанса да извикам, преди още един тласък и още едно ухапване, да прогорят пътечка от разбиващи усещания през мен. Прокарах нокти надолу по гърба му, докато електричеството, което не можех да контролирам, се изля в него. Това го накара да ме стисне по-силно, докато продължаваше да се движи с прекрасно груби движения. Изгубих се в него и когато невероятните спазми ме разтърсиха отвътре навън, най-странната уязвимост ме изпълни. Искаше ме цялата и това му давах. Това означаваше ли, че не ми оставаше нищо?

— Не — прошепна той, гласът му беше плътен от страст. — Имаш мен и аз те обичам.

И ме целуна, движейки се по-бързо, а реалността още веднъж се замъгли. Когато оргазмът му го разтърси силно, не можах да си спомня за какво бях притеснена. Да се изгубя беше цената да го получа и обратното. Това си струваше цената.

ГЛАВА 30

Вчера се събудих в лазарета, все още грижеща се за разбитото си сърце. Днес се събудих в леглото на Влад като госпожа Дракула. Колко голяма разлика имаше след само един ден.

— Ако се представиш на някого като госпожа Дракула, ще те ухапая по начин, който няма да ти хареса.

Усмихнах се, без да отварям очи. Някои неща не се променяха, като това Влад да се събуди сърдит.

— Треперя от страх.

— Както и трябва, и бях буден, моя прекрасна булко.

Сега отворих очи. Влад беше облечен, за мое разочарование, и седеше на стол с iPad на коленете си. Изправи се и се приближи към мен с изражение толкова сериозно, че се напрегнах.

— Какво има?

— Само чета някои имейли — каза, докато пръстите му се движеха светкавично по малката клавиатура, след което ми показа екрана.

Някой в тази къща ме е предал.

Поех си дъх. Иронична усмивка изви устата му, докато пишеше още нещо и го обърна към мен.

Освен Максимус, разбира се.

Оставих това без коментар. „Как разбра?“, помислих.

Още бясно писане.

Станах подозрителен, когато персонала ми проследи телефона на Максимус, но Ханибал стигна там преди мен. Ти каза, че Ханибал знаел детайли за силите ти, които бяха известни само на членовете на къщата. Като последно доказателство имейла, който Менчерес ми прати, потвърди, че още уличаваща информация е изтекла, която може да идва само от някой тук.

Не бях забравила за прекалено точните детайли, които Ханибал знаеше, но да ме отвлекат, да умра, да бъда в кома и да се омъжа за

Влад, всичко това за по-малко от седмица, ме бе накарало да избутам тези факти някъде назад.

Но явно не и Влад.

„Знаеш ли кой е?“

Завъртане на очи придружи отговора.

Нямаше ли вече да измъчвам човека, ако знаех кой е?

Вярно и докато детайлите за способностите ми можеха да са достигнали до грешни уши, да кажеш на шефа на Ханибал къде бяхме аз и Максимус не беше невинно изтърване на език.

Тогава значението на писането Влад ме осени.

„Мислиш, че който и да е той, е на този етаж?“

Вампирите имаха страхотен слух, но спалнята на Влад беше по-добре изолирана от другите. Още повече че къщата му винаги беше пълна с хора, което означаваше доста фонов шум. Освен ако не мислеше, че предателят беше много близо, Влад нямаше да пише, вместо да говори.

А само най-доверените му хора живееха на този етаж.

Потрепнах.

„Съжалявам.“

Не съжалявай мен, написа той моментално. Съжалявай мъжът, който ще умре от ужасна смърт, щом намеря кой е.

Вероятно тогава нямаше да съжалявам мъжът, но сега трябваше да го открием. Повдигнах дясната си ръка с мрачна решителност.

„Ще ти помогна с това.“

Влад ме погледна, студеното му изражение се превърна в непроницаемо. Когато го видях да пише отговор се наложи да го прочета три пъти, въпреки че не можех да повярвам какво пише.

Докато си човек, няма.

* * *

Слязох по тесните стъпала на подземие, стражите, които преди бях изиграла, сега ми се кланяха, докато минавах покрай тях. Марти вървеше до мен, два извити сребърни ятагана висяха на колана му. Ножовете достигаха до коленете му, карайки го да изглежда почти

комично, но знаех колко бърз можеше да бъде. Влад също, поради което сега Марти беше личният ми бодигард.

Не исках Влад да ме придружава поради различни причини, не само заради караницата, която имахме. Знаех, че бракът ни ще бъде бурен, но не очаквах да започнем с борбите по-малко от двадесет и четири часа, след като сме казали „Да.“

Какво казваше за разликата след един ден?, прокълнатият ми вътрешен глас се подигра.

Игнорирах го и продължих да вървя, кимайки на стражите, които ни пропускаха нататък. Вътре факлите осигуряваха достатъчно светлина, за да мога да виждам какво правя. Каменният монолит с веригите беше празен, както и коловете отпред. Нямах представа какво значеше това и не бях сигурна, че искам да питам.

— Оттук — каза Марти, завивайки по десния коридор.

Не бях влизала в тази част от подземие то преди и когато видях следващото помещение ми се прииска никога да не бях идвала. Светлината на факлите разкриваха машини едновременно древни и високо технологични, довършени със зловещи аксесоари, които затрудняваха дори моето въображение относно употребата им. Накара частта от подземие то с коловете да бъде толкова блага колкото чакалня.

— Зловещо, нали? — изсумтя Марти. — Когато си затворник първото нещо, което правят, е да те разведат наоколо. След това те оковават на каменната стена, за да помислиш какво си видял. Следващото е колът, където започва първият разпит. Ако не отговориш задоволително идваш тук за повече стимул.

Огледах се с трепет. Защо някой от хората на Влад би го предал, знаейки, че ще свърши в тази малка част от Ада, ако бъдат хванати?

Но бях дошла да видя някой, който беше направил точно това.

Марти ме поведе покрай зловещи машини в другия край на стаята в друг малък коридор. Този не завърши с широка стая. Вместо това в скалата бяха изсечени поредица от килии. Повечето бяха високи колкото Марти, оставяйки тези, които не са имали късмет, невъзможни да стоят прави. Тази част на подземие то беше и по-студена. Тюркоазената ми пола беше до коленете ми и имах блуза с дълъг ръкав, но трябваше да си взема и палто.

Докато минах покрай по-малките клетки, нищо не се раздвижи в тях. Те, като останалата част от подземие то, бяха празни.

Трябваше да попитам.

— Знаеш ли къде са затворниците?

Марти отвори уста, но друг глас го изпревари.

— Влад ги ексукутира в чест на сватбата си.

Тонът на Максимус беше по-твърд от каменните стени, които ни заобикаляха. Преглътнах и го последвах, докато стигнах до края на коридора, където последните няколко клетки бяха с нормални размери.

— Колко великодушно.

Не бях саркастична. Предпочитах смъртта пред това да изпитам всичко, което подземие то можеше да предложи, и ако някой ядосаше Влад достатъчно, за да свърши тук, смъртта беше единственият начин.

Е, почти.

Когато се приближих, видях Максимус по-ясно. От последния път, когато го видях, му бяха дали нови дрехи, но косата му все още беше червеникава от изсъхналата кръв в нея. Той се наведе към решетките, сивият му поглед беше зелен. Погледна към пръстена на ръката ми с ръкавица и устата му се изви надолу.

— Бих казал поздравления, но и двамата знаем, че ще излъжа.

Сложих ръце на решетките.

— Имайки предвид къде си, не те виня.

— Не затова.

Бърз като нападаща змия хвана ръцете ми и пръстите му се стегнаха, пречейки ми да се дръпна.

— След като скъса с него, мислех, че Влад все още е насочил вниманието си към теб, защото ти беше тази, която сложи край на случващото се между вас. Но след това той повика на помощ Менчерес, въпреки факта, че молейки за помощта на друг Господар, ще го направи да изглежда слаб. Още тогава знаех.

— Какво?

— Че те обича — каза Максимус каза със същия тон, с който повечето хора казват някаква лоша новина.

Устата ми потрепна.

— Да, каза ми го. Дори и да не беше, предложението щеше да е голяма подказка.

Максимус издаде груб звук, освобождавайки ръцете ми, за да се обърне в тесен кръг.

— Идеализираш го, но сега си в капан. Не позволи на първата си жена да го напусне. Защо си мислиш, че скочи от онзи покрив?

— Защото е мислила, че той е мъртъв и армия се е насочила към нея, за да я плени. — Дори Уикипедия знаеше това.

— Значи затова е оставила младият си син да ги посрещне? — попита Максимус, обръщайки се пак към мен. — Не мисля. Той беше светът на Клара.

Не казах нищо, докато осмислях двата факта, които преди не знаех. Първо, Влад никога не ми беше казвал името на първата си жена, и историята го беше забравила. Но другият детайл беше много по-важен.

— Познавал си я.

Мрачна усмивка се разля по устните му.

— Бях един от пазачите, които Клара взе със себе си в новия дом на съпруга си.

Думите на Влад от предния ден прозвучаха в главата ми. *„Действията ми я ужасиха, както те ужасяват и теб... Беше нещо повече от настъпваща армия, която я накара да се хвърли от покрива ни. Бях аз...“*

Дали Максимус беше прав? Дали първата жена на Влад се беше самоубила, защото смъртта беше единственият начин да избяга от него?

Поех си дълбоко дъх.

— Каквито и причини да е имала, аз не съм нея. Знаем тъмната страна на Влад и мога да я понеса.

Максимус въздъхна.

— Дали? Белезите на китките ти показват, че тъмнината още веднъж се е появила на повърхността.

Замръзнах.

— Ако си мислиш, че Влад е такъв ужасен човек, защо тогава си останал с него всички тези години?

Смехът му звучеше кухо.

— Погрешно си разбрала. Обичам Влад и с радост ще умра за него. Но когато той обича нещо, накрая го разрушава. Не може да се промени. В природата му е.

Марти ми хвърли твърд поглед. Очевидно беше на същото мнение, но всичко, което каза, беше:

— Направи това, за което дойде.

Гледах Максимус, докато натисках някои числа на клавиатурата пред килията. Подземието може и да приличаше на средновековно, но имаше всички подобрения на модерните затвори. Решетките изчезнаха в каменния под с мек звук.

Максимус не помръдна.

— Какво е това?

— Моят откуп за булката — казах студено. — Влад ми каза да назова всичко, което искам. Избрах свободата ти, както той знаеше, че ще направя.

Максимус все още не помръдваше и помахаш с ръка.

— Ако очакваш червен килим, не го включих в условието.

Много бавно той излезе от килията, оглеждайки се наоколо, сякаш очакваше сребърни ножове да се посипят върху него всеки момент. Изпълнила задачата си, аз се обърнах на пета и тръгнах обратно.

— След като вероятно няма да се видим отново, благодаря, че ми спаси живота. Сега сме квит, така че късмет с останалата част от твоя.

— Чакай.

Студени пръсти потънаха в рамото ми. Завъртях се, ядосана от мрачните му предсказания, и свалих ръкавицата на дясната си ръка.

— Пусни ме или ще използвам това.

Максимус отпусна ръка, смесица от раздразнение и симпатия се изписа на лицето му.

— Лейла, ако знаех какво чувства към теб Влад нямаше да...

— Да ме убедиш, че може да стои зад бомбата? Да го излъжеш, че съм мъртва? Или да се опитваш да спиш с мен?

— Всичко — отговори той просто. — Но ти все пак трябва да внимаваш. Не го познаваш толкова добре, колкото аз.

Прав е, не го познаваш, омразният ми вътрешен глас прошепна.

Обърнах се отново. Без значение дали бях ядосана на Влад или не, нямаше да слушам повече как го обвиняват.

— Оставя те да си тръгнеш от тук, Максимус. Обзалагам се, че не си очаквал това да се случи, така че изглежда *ти* не го познаваш толкова добре, колкото си мислиш.

ГЛАВА 31

С всички гости за сватбата предната вечер къщата трябваше да бъде претъпкана от хора. Вместо това всичко изглеждаше нормално, което беше истинско облекчение. Не бях в настроение да си говоря със стотици непознати. Противно на всеобщото мнение знаех с какво мога и не мога да се справя. Въпреки че бях човек, заобиколен от вампири, които си вземаха дрямка по-дълго, отколкото бях жива, все още бях най-добрият съдия сама на себе си.

— Благодаря, Марти — казах, когато достигнахме стъпалата на основното стълбище. — Отивам в стаята си.

— Направо там? — попита той, очите му се присвиха.

Надявах се да не подушва лъжата, когато казах:

— Разбира се.

Погледът, който ми хвърли беше подозрителен, но все пак си тръгна.

Докато се качвах по основното стълбище песента „Ice Ice Baby“ загърмя в главата ми. Нека Влад се опита да мине покрай това, за да разбере истинските ми намерения. Все пак нямах много време. Скоро щеше да разбере, че съм приключила сбогуването си с Максимус двадесет минути по-рано.

Отидох право на четвъртия етаж, но вместо да се насоча към новата си спалня тръгнах по коридор, по който не бях минавала никога. Някъде на този етаж предателят трябва да беше оставил следа от същността си. Махнах дясната си ръкавица и започнах да докосвам дръжките на вратите, покрай които минавах.

Картини на Оскар наводниха ума ми. Освен впечатлението, че вампирът албинос обикновено беше уморен, когато влизаше в стаята си, нищо друго не се появи. Пуснах дръжката, проверявайки се бързо. Нямахше виене на свят или кървене на носа. Силите ми не бяха достигнали критичната точка, така че продължавах със следващата.

Оказа се старата стая на Лаклан, която не се използваше, след като преди месец беше убит в засада от Жилегай. След проверка на

здравето ми все още не усетих никакви предупредителни знаци, така че се почувствах в безопасност, за да пробвам третата дръжка.

Беше стаята на Максимус и дълбоката самота, запечатана на тази дръжка отне част от гнева ми заради предупрежденията му. Това ли беше част от причините да излъже Влад заради мен? Защото да си с грешната жена беше по-добре, отколкото да прекара още една болезнена нощ сам?

Пуснах дръжката. Каквито и да бяха причините на Максимус, стореното бе сторено и нямаше смисъл да се питам защо бе постъпил така. Отидох до четвъртата врата, но преди да докосна дръжката, тя се отвори. Шрапнел ме погледна, а на лицето му се изписа изненада.

— Лейла. Какво правиш?

Дръпнах ръката си.

— Тъм, аз...

Вратата на Максимус се отвори, стряскайки ме още повече, но не беше той. Вместо това беше красива червенокоска.

— Казах да се срещнем пред третата врата, Лейла — каза тя, усмихвайки се на Шрапнел. — Не че не е лесно да се изгубиш в тази голяма къща.

Бях я срещнала преди месеци. Влад я беше представил като приятел, заради което беше на сватбата ни, но не можех да си спомня името ѝ дори и с цената на живота си. Все пак свих извинително рамене към Шрапнел и се присъединих към извинението ѝ, прибирайки ръката си в джоба на полата си. Щеше да отиде право при Влад, ако знаеше какво наистина правех.

— Съжалявам, грешната врата. — Казах на червенокосата — Готова?

Тя се усмихна заслепяващо още веднъж.

— Разбира се.

Перфектният ѝ Барби вид ми помогна да си спомня коя беше. Точно така, казваше се Кат и беше омъжена за Боунс, вампирът, който ме беше научил как да предпазя ума си от Влад. Ето така Кат знаеше, че ще бъда хваната от Шрапнел. Тя също можеше да чете умове и това че ми помогна ми показа, че може да ѝ се вярва. Иначе щеше да остави Шрапнел да ме хване.

„Благодаря“, изпратих ѝ мисловно.

Тя помахна с ръка.

— Не мога да дочакам да видя стаята за комуникации — каза тя, сякаш продължавайки разговор, който сме прекратили преди. — На този етаж е, нали?

Въпросът беше насочен към Шрапнел, който се беше намръщил.

— Да, но достъп до нея имат само упълномощени лица.

Кат изсумтя.

— Жената на Влад не се ли предполага да е „упълномощено лице“?

Шрапнел отвори уста... и нищо не излезе от нея. Сега, когато се бях омъжила за шефа му, не можеше да бъде сигурен кое беше забранено за мен. Кат хвана ръката ми, подсвирна от електричеството, което се изстреля в нея, и продължи с веселото си бърборене.

— Обзалагам се, че Влад има на разположение най-новата техника, за да защитава хората си, така че стаята за комуникации трябва да ти даде добри идеи какво искаш в софтуера с гласово активиране.

Сдържах се да не я целуна. Къде беше най-вероятно предателят да остави следи? В стаята, където е бил проследен телефонът на Максимус. Кат трябва да е слушала мислите ми сутринта, за да знае точно какво да ми предложи.

Сдържах с усилие усмивката, която се бореше да разцъфне на лицето ми.

— Страхотно. Писна ми да не мога да използвам технологии. — Обърнах се към Шрапнел. — Накъде е?

Устните му се присвиха в неодобрение, но каза:

— В края на коридора наляво, втората врата в дясно.

— Благодаря!

Веднага щом Кат и аз излязохме от полезрението му, спрях.

„Няма нужда да продължаваш нататък“, помислих бързо. „Ако Влад разбере, че си ми помогнала, ще побеснее.“

— Затова Боунс опакова багажа в момента — каза с лек смях, след което снижи глас и се наведе близо. — Но не захвърляй най-силното си оръжие само защото да го използваш, е рисковано. Влад ми го каза веднъж. Просто в момента е прекалено потънал в Прекалено Защитнически Мъжки Режим, за да си го спомни.

— Закова го — казах сухо.

Тя врътна очи.

— Имам доста опит с подобно държание. Някоя вечер трябва да си разменим истории на по питие. Но бъди по-умна отколкото бях аз, Лейла. Знай лимитите си и когато ги достигнеш, помоли за помощ.

— Вярваш или не, не се стремя да скоча в гроба.

Начинът, по който ме погледна, ме накара да се зачудя дали не бях подценила възрастта ѝ. Сякаш носеше тежестта на векове, въпреки че знаех, че Кат беше превърната наскоро.

— Понякога гробът те намира без значение дали го търсиш или не.

Не казах нищо, отново прикривайки мислите си с хита на групата Vanilla. Дори това да приближаваше гробът към мен със стъпка по-близо до мен, щях да го направя. Докато не намерехме предателя, никой в къщата не беше в безопасност, поне не аз.

Стаята за комуникации приличаше на малка версия с неща, които НАСА би имала. Десетки малки компютърни станции бяха разпръснати на голяма карта на света с множество топлийки, показващи убежищата за хората на Влад. Друга интерактивна карта можеше да бъде разместена, хващайки неща във въздуха, и трета 3D картина беше дигитална и показваше къщата. Точно сега всички линии около нея бяха зелени. Ако някоя от тях станеше червена, това означаваше нарушаване на сигурността.

Когато Кат и аз отворихме вратата без предупреждение, частта за тази стая стана червена. Тогава, точно като Шрапнел, хората на Влад решиха, че не искат те да са тези, които да ми кажат, че ми трябва по-добро разрешение от пръстена на ръката ми, и отново я върнаха към зелено.

— Виж това, Лейла — каза Кат, сочейки най-близкият до нея екран. — Различните части показват дали има нарушители на земята, във въздуха и на тридесет метра под земята.

— Точно така — каза техника с лека изненада.

Бързо кимване.

— Направих подобна на старата си работа.

Наведох се до Кат, правейки се на очарована от охранителните детайли, докато в действителност взех химикал и го прибрах в джоба на полата си. Отидохме на следващата станция, където прибрах кламер. Когато свърших с преструването на заинтересована на всяка станция, имах пълен джоб с крадени вещи.

Кат ми помагаше, като поставяше тялото си така, че да закрива действията ми, но можех само да се надявам, че острото зрение на пазачите да бе успяло да долови какви ги върша, карайки ги да решат, че съм клеptomанка. Сега трябваше да се изнижа от тук възможно по-бързо. Използвах всяка минута от половината час, който бях казала, че ще ми е нужен за освобождаването на Максимус. С малко късмет, когато Влад чуеше какво наистина вършех по това време, ще съм прегледала психическата енергия по предметите, за да проверя дали някой от служителите тук беше предателят.

— Това беше страхотно, благодаря — казах на групата, докато си тръгвахме. Щом се озовахме в коридора се усмигнах благодарно на Кат. — Длъжница съм ти. Сега изчезвай от тук.

Тя се ухили.

— Накара Коледа да дойде по-рано за съпруга ми, знаеш ли. Влад веднъж се подигра на Боунс за прекомерното му защитническо държание като каза, че е трябвало да се е оженил за послушно момиче, което няма да стои по-далеч от кухнята.

След това ме прегърна бързо, преди да тръгне с дръзкото „Кармата е кучка!“ през рамо. В следващия момент си беше отишла.

Все още се усмигнах, когато завих на ъгъла... и почти се блъснах във Влад. През ума ми веднага прозвуча „Ice Ice Baby, прекалено студено!“, докато го поглеждах с най-добрият си невинен поглед.

— Здравей. Кат ми правеше компания, докато дойдеш.

Той погледна в посоката, в която беше изчезнала, преди да върне вниманието си към мен.

— Хиляда четиристотин тридесет и първа.

Премигнах.

— Какво е това?

— Годината, в която съм роден, и която вероятно забелязваш, че не е било вчера.

Заглуших стон. Хваната.

— Влад, аз...

— Не тук — прекъсна ме, хващайки ръката ми, за да ме помъкне надолу по коридора и в стаята ни по доста не романтичен начин, за разлика от предната нощ. Щом вратата се затвори зад нас започнах да се защитавам.

— Виж, бях внимателна. Виждаш ли? Няма кръв, няма проблем.

Влад се наведе, докато устата му не се озова на милиметър от ухото ми.

— Преди Максимус да е излязъл от тази къща, не съм дал откупа на булката. Можеше да избереш да използваш силите си да намериш предателя, вместо да искаш свободата му.

— Това не е честно — изсъсках, гласът ми беше също толкова нисък.

Лека целувка, преди отговора му.

— Нито пък живота.

Избутах го, изпращайки отговора си умствено, защото бях прекалено ядосана, за да си вярвам, че ще говоря тихо.

„Не можеш да очакваш да не правя нищо, когато способностите ми могат да намерят предателя, който е предал информация на Ханибал. И вероятно е помогнал на човека, който взриви карнавала.“

Влад скръсти ръце на гърдите си почти равнодушно.

— Когато може да те убие във всеки един момент, мога.

„Добре съм!“, изкрещях наум.

— Също така беше добре, преди силите ти да те накарат да кървиш до смърт в ръцете ми.

Говореше с подобен на камшик глас, под който бях виждала да се прекланят вековно стари вампири. Това само допринесе за гнева ми.

„О, но всичко ще бъде добре, ако изкървя в ръцете ти, докато ме превръщаш във вампир, така ли?“

Без никаква следа от срам в гласа си той заяви:

— Да.

Гордостта ме накара да опъна гръб.

„Освен ако не ме заключиш в тази стая, не можеш да ме спреш от това да използвам силите си, за да намеря предателя.“

Усмивката, която ми отправи, ми показва, че съм направила огромна грешка.

— Да не си посмял — казах на глас.

Той скъси разстоянието помежду ни, тази очарователна вълча усмивка не напусна лицето му, и ръцете му ме прегърнаха. Останах скована въпреки всички частици в мен, които припламнаха в отговор на докосването на тялото му.

„Сериозно. Опитай и ще има сериозни последствия.“

Устните му погалиха ухото ми отново.

— Да затворя новата си булка в спалнята ни? Ще бъда ходеща карикатура на Дракула. — Не се даваше лесно. Затова не се отпуснах, дори когато еротично ухапа ухото ми. — Но ако отново използваш силите си — прошепна той — ще те покрия с толкова много от аурата си, че ще задуши силите ти за месеци.

Кучи син! От малкото, което знаех, за уменията му, предполагах, че можеше да го прави сега. Избутах го, но той не се помръдна.

— За сега си в безопасност и си права — не мога да те спра да не правиш това, което мислиш, че трябва. Но и аз ще направя същото и не можеш да ме спреш.

Използваше думите, които някога използвах като предизвикателство. Сега беше решил да действа като модерен мъж.

Устата му се плъзна по челюстта ми, показвайки ми леката извивка на устните му.

— Внимавай какво си пожелаваш, не е ли така?

Преди да успея да отговоря той ме целуна с толкова сурова чувственост, че отговорих въпреки раздражението си. Гневът придаде острота на страстта ми и го хванах достатъчно силно, за да дръпна няколко кичура коса, когато придърпах главата му надолу, за да го целуна.

Срещу устата ми завибрира кикот, преди да ме вдигне от пода и да разкъса полата ми с едно гладко движение.

— Изглежда, че ще имаме гневен секс все пак.

ГЛАВА 32

Часове по-късно станах, увивайки чаршаф около себе си, сякаш бе огромна кърпа.

От другата страна на леглото прозвуча развеселено изсумтяване.

— Малко е късно за скромност.

Пикочният ми мехур изискваше по-малко говореше и повече ходене към най-близката тоалетна.

— Не е заради теб. В случай че един от персонала е решил да чисти салона, докато го пресичам, е.

— Да разбирам, че не си забелязала новата добавка към банята сутринта.

Нова добавка?

Влязох в банята с черен мрамор, която не бях използвала по-рано, защото се бях изкъпала в старата си спалня по навик. На мястото между огромната вана и стъклената душкабина имаше блестяща черна тоалетна. Толкова неприятна вещ, но присъствието ѝ беше като да бъда изненадана с пълна стая с рози.

— Влад, това е...

— Предполага се да я използваш, не да пишеш сонети за нея.

Затворих вратата на банята. Можеше да се подиграва колкото си иска, но бях трогната от жеста му. Няколко минути по-късно излязох с разресана коса и измити зъби. Тоалетната не беше единственото ново нещо. Половината от мраморната тоалетна масичка беше заредена с всичко, което можеше да ми потрябва.

— Хората ти трябва да са били дяволски заети вчера — отбелязах.

— Тези не бяха добавени вчера.

Каза го без да отваря очи. Светлината от огъня си играеше по тялото му, обагряйки бледата му кожа с прекрасен оттенък на кехлибареното. Качих се обратно на леглото и проследих косъмчетата на гърдите му с пръст, преди да ги последвам към твърдия му, плосък стомах.

— Свършил си го, докато бях в кома?

Очите му останаха затворени.

— Всичко беше готово в деня, след като ми каза, че си тръгваш.

Бях останала без думи, но не и умът ми.

„Какво? Защо? Нямахте вид, че ме искаш обратно. Избягва ме с дни и дори не се сбогува с мен, преди да си тръгна!“

— Мислех, че ще си промениш мнението. — Саркастична усмивка. — Гордостта не ми позволи да повярвам, че наистина ще си тръгнеш, затова обнових банята, докато чаках да се извиниш. — Издадох приглушен звук и устата на Влад се изви надолу. — Представи си шока ми, когато се качи на самолета. Тогава реших, че за седмица-две ще осъзнаеш колко ти липсвам и ще се върнеш. Така че отново чаках, но единственото обаждане беше, когато Марти ми каза за експлозията. Щом осъзнах, че не си мъртва... бях приключил с чакането.

„Идвам за теб“, беше казал първият път, когато говорихме след това. Мислех, че беше сън и по-късно разбрах, че просто пазеше репутацията си на страхотен защитник на хората си. Изглежда и двамата бяхме подценили другия.

— Така и не попита защо ти предложих да те превърна във вампир.

Думите му ме хвана неподготвена поради повече причини от рязката смяна на темата. Влад отвори очи, пръстените от изумрудено заобикаляше медните ириса и бяха почти блестящи.

— Всъщност не променям темата.

Преглътнах, за да прогоня буцата заседнала на гърлото ми.

— Мислех, че е защото се притесняваш, че силите ми ще ме убият.

— Това е една от причините, но не и основната. — Проследи белега на лицето ми от слепоочието до пръстите ми, преди да проговори отново. — Преди ти го предложих и ако силите ти те убият сега, в себе си имаш достатъчно от кръвта ми, за да бъдеш върната обратно като гул. Няма да бъдеш по-малко безсмъртна, така че не това е причината.

— Тогава каква е? — попитах тихо.

— Първо, повечето вампири не признават брака ни.

— Какво?

Той се усмихна слабо при тона ми.

— Вампирите почитат само кръвна клетва пред свидетели и трябва да си вампир, за да направиш тази клетва. Хората ми те смятат за моя жена, защото аз така казах, но във вампирското общество не си.

Сега, когато го спомена, си спомних, че Марти ми беше казал същото нещо преди години, когато го попитах за пръв път за вида му. Също така обясняваше и коментара на Влад за първата ни церемония.

— Искаш да се променя във вампир, за да направиш почтена жена от мен? Колко цивилизовано — подразних го.

— Обикновено не би ме интересувало мнението на другите, но ще получиш определени защиты в света ми, като моя законна жена. За това ме е грижа, но отново не е основната ми причина.

Влад погали ръката ми. Количеството електричество в мен бе спаднало значително, поради факта че бях освободила голяма част от него, докато правих любов с Влад, така че заряда ми бе съвсем нисък. И дори не можеш да бъде сравнен с шока, който почувствах от внезапната интензивност в погледа му.

— Презирам цветистите речи, след като тези, които ги използват, обикновено са виновни за най-лошите предателства по-късно. Това и начинът на живот, който съм имал, ме прави неспособен да изричам хубавите думи, от които имаш нужда, но ако те направя вампир, ще чувстваш емоциите ми толкова ясно, колкото аз чувам мислите ти сега. — Издърпа ръката ми от гърдите си, поставяйки я на сърцето си. — Никога не съм превръщал някоя от предишните си любовници, защото не исках да чувстват колко малко ме е грижа ме е за тях. Теб обаче те обичам, а ти ме изостави, защото не мога да изрека на глас емоциите си. Това вероятно ще се случи отново, но ако чувстваш какво значиш за мен, Лейла — гласът му се задълбочи, — думите няма да са от значение.

Сърцето му беше тихо под ръката ми. Било е така за векове, но Влад беше по-жив от всеки, когото съм срещала. Също така беше и най-сложният мъж, когото познавах, така че мисълта да погледна под всичките му пластове чрез връзка с емоциите му ме изпълни с ненаситен копнеж. Искях да знам чувствата му, тайните му и всичко, което го правеше мъжът, когото обичах. Но колкото и да го исках, не беше достатъчно, за да ме накара да кажа „да“.

Докоснах своите гърди. Постоянният ритъм под ръката ми ме държеше жива, но те не бяха събирателното за живота. Способностите ми ме бяха научили на това. Сърцебиенето беше събирателното за човешината. Любов и омраза, страст и болка, сила и слабост, отчаяние и прошка — това беше животът, така че истинският въпрос беше как исках да живея? Като човек, който трябва да пие вампирска кръв? Или като вампир, който има нужда от човешка кръв? И двете идваха с болка и радост, но когато се замислех за бъдещето си, само единият ми изглеждаше правилен.

Легнах върху Влад, избутвайки косата му назад, за да мога да виждам всеки нюанс на изражението му, когато му отговарях.

— Тази дума има значение. Да, Влад. Отговорът ми е да.

* * *

Влад го нямаше, когато се събудих, но този път не се изненадах. Преди да заспя ми каза, че има среща с Менчерес на сутринта, за да започне да затяга примката около предателя. След като Влад бе проверил всички обаждания, съобщения и имейли, плюс проверка на персонала, който не можеше да си тръгне под предлог за продължаващи сватбени празненства, не можех да си представя как би могъл да ги затегне повече, но вероятно имаше някакъв план. Щях да разбера, когато се върне.

Дотогава имах някои свои проблеми, с които да се справя, като например да кажа на семейството си за решението, което взех. Нямаше да предприема решителната крачка към немъртвите днес, но не виждах причина да го отлагам с месеци или години. Между способностите ми плюс това, че живях с двама различни вампира, имаше малко неща, за които не знаех, свързани с това в какво се забърквам. По дяволите, в сравнение с начина, по който инцидентът беше променил живота ми, да се превърна във вампир дори нямаше да бъде най-голямата промяна, която съм претърпявала.

Станах от леглото и кракът ми докосна нещо меко, докато отивах към банята. Ризата на Влад. Повдигнах я с крак и я сграбчих, преди да започна да събирам и другите разпилени дрехи из стаята. Той може и да бе свикнал да има слуги, които да чистят след него, но аз не бях.

Когато стигнах до тюркоазената си пола тежестта в единия джоб ме накара да спра.

Откраднатите предмети все още бяха вътре. Когато Влад разкъса полата от мен мислех, че съдържанието се е разпиляло. Да почувствам нещата през материала ме изпълни със същото изкушение, което Пандора трябва да е почувствала, когато е погалила онази кутия. Дали идентичността на предателя не беше заключена в един от тези предмети? Или нещата бяха врата към загубата на смъртността ми по-рано, отколкото възнамерявах?

Идеята да ям от време на време „голямо прасе“ като гул не беше привлекателна, но как можех да се отклоня от отмъщението си за смъртта на хората от карнавала плюс защитата на хората тук? Нямах никакви странични ефекти от използването на силите си вчера. Може би все още имах достатъчно от кръвта на Влад в себе си, която се противопоставяше на щетите нанесени от силите ми. Поне за сега.

Имаше и друга причина, поради която не биваше да чакам. Промяната ми във вампир можеше да изтрие способностите ми или най-малкото да ги заглуши за дълго време. Това можеше да е единственият ми шанс да открия кой беше предал Влад, преди някой да бъде ранен... или по-лошо.

Не мога да те спра да не правиш това, което чувстваш, че трябва да направиш, ми беше казал Влад, докато ме предупреждаваше какво ще направи, ако разбере. Поех си дълбоко дъх, преди да сваля дясната си ръкавица.

Трябваше.

Бръкнах с голата си ръка в джоба. Картините ме превзеха, докато докосвах нещата наведнъж. След бързото преглеждане на няколко човека от персонала, един се наби на очи и беше последният, когото очаквах да видя.

Какво правеше Сандра тук?

ГЛАВА 33

Влад ме погледна толкова подозрително, че ако беше някой друг, очаквах да последва разпит.

— Искаш да отидеш на пазар? — повтори той.

— Да — отговорих и беше пълната истина. — Хайде, нищо, което нося, не ми принадлежи...

— Принадлежат ти, дрехите са нови — прекъсна ме той.

— ... и ти направи всичко за сватбата ни, включително да избереш пръстена си. Дори ако не исках да купя някои неща за себе си, което искам, искам да взема нещо и за теб. Ако дойдеш с мен, няма да е голяма изненада, нали?

С това си спечелих друг какво-наистина-имаш-намерение-да-правиш поглед, но мислите ми бяха същите, като думите ми и изражението ми не би било по-невинно дори ако го бях взела от ангел.

— Хайде, ти притежаваш града, в който отиваме — добавих. — Не е като да вземам самолета, за да прескоча набързо до Париж.

От изражението му разбихах, че сравнява опасенията си с дългогодишната всеизвестно изпитана истина, че жените обичат да пазаруват.

— Ще имаш пазачи — каза накрая.

— Разбира се. Взимам също Гретчен и Сандра.

Той махна с ръка, хората не го интересуваха. Вътрешно се усмихнах, но продължих да мисля само за дрехи, обувки и секси бельо. От разширяването на ноздрите му последното го беше удовлетворило.

— Ще кажа ескортът ти да е готов до двадесет минути. — Наведе се, брадата му одраска бузата ми, докато шепнеше: — Не си прави труда да ми вземаш нещо. Ти си всичко, което искам.

Този път не сдържах усмивката си. И казваше, че го бива с ласкателствата.

— Няма да се бавя — обещах.

Двадесет минути по-късно Сандра, Гретчен и аз се качихме в задната част на лимузина. Шрапнел караше, тъй като след като

Максимум го нямаше се беше придвижил до позицията на дясна ръка на Влад. Оскар беше с оръжието, а още четирима пазачи ни следваха в друга кола.

— Каква е причината за антуража? — попита Гретчен. Свих рамене, сякаш нямах представа.

— Като жена на воеводата се очаква да имаш стражи — каза Сандра.

— Какво е воя-вода? — попита Гретчен, опитвайки се да го произнесе.

— Принц, всъщност — отговорих. — Воевода е била титлата на Влад в миналото.

Сестра ми ме погледна с усмивка.

— Значи сега си принцеса?

— Не — казах в същия момент, в който Сандра каза „Да“. — Не — повторих по-твърдо. — Вече ми се кланят. Ако някой ме нарече Ваша Светлост главата ми ще експлодира.

Сандра се засмя, прокарвайки пръсти през ягодово русата си коса.

— Ако бях принцеса, щях да настоявам. Също и за корона.

„Би ли?“, помислих си студено, но се усмихнах, сякаш е шега.

— Румънците са свикнали с кралски особи. Американците не толкова.

Лимузината се наклони, когато започна да слиза по хълм. Погледнах през прозореца точно навреме да видя върха на имението да изчезва зад стена от дървета и камъни. Нямах да видим нищо друго, освен тези две неща през следващите тридесет минути. Това беше единственият път, който водеше към града, и никой, освен хората на Влад, не го използваша.

Гретчен продължи да говори за това как ако аз съм принцеса, това означава, че и тя е известна. Като сестрата на Кейт Мидълтън, Пипа. Не си направих труда да й кажа, че извън наистина старите румънски вампири или хората на Влад той не е известен като принц. Защо да развалям мечтите й по-рано, отколкото трябва?

Изчаках да изминем половината път между къщата на Влад и града, преди да предприема хода си. Не бях действала по-рано, в случай че Сандра е била в стаята за комуникации, защото някой от персонала е бил гладен. Ако Влад знаеше, че имах и най-малкото

съмнение за нея, щеше да използва своите начини за намиране на истината и нямаше да причиня това на приятел, когато можех да получа същият резултата без емоционални или физически белези.

Така че щом Влад беше достатъчно далеч, за да не може да чете мислите ми и Сандра нямаше да избяга, след като Шрапнел караше с обичайната за вампирите пренебрежение към стръмния терен, се усмихнах на Сандра, свалих дясната си ръкавица и я докоснах.

Писькът, който издаде заради волтажа, който се изля в нея, се загуби от картините, които ме заляха на мига.

Тъкмо бях заспала, когато звукът от затварянето на вратата ми ме събуди. Тъмна сянка контрастираше на фона на оцветените в бонбоненорозово стени, и когато се приближи, лунната светлина разкри вампир, който веднага познах.

— Какво правиш тук? — Гласът ми беше по-плътен заради сънливостта ми. — Тази вечер не съм в графика за хранене.

Той не каза нищо, но продължи да се приближава. Поради някаква причина усетих страх, което нямаше смисъл. Влад нямаше да позволи да се отнасят лошо с нас, а и бях хранила този вампир много пъти преди. Въпреки това, когато стигна до леглото, се отдръпнах, дълбок инстинкт надделя над логиката ми.

„Не отново!“, исках да изпищя, но не знаех защо. Тогава ме заля вълна от страх и вина, едновременно болезнено познати и прекалено силни. Преди да проговоря изумрудена светлина ме заслепи. Моментално всичките ми притеснения изчезнаха. Докато вампирът ми казваше инструкциите си открих, че кимам. Разбира се, че ще предам съобщенията му, освен това имах съобщение и за него...

Викът на Гретчен ме върна обратно в реалността, преди последните картини да изчезнат. За миг висях между ума на Сандра и моят и поради тази причина не реагирах веднага, когато вампирът на предната седалка вдигна малко устройство, въпреки че знаех какво беше. Бях виждала такова и преди и докато не беше по-голямо от телефон, присъствието му означаваше смърт.

Последните връзки със спомените на Сандра изчезнаха. Бяла светлина изпълни ръката ми, докато запращах токът към предната седалка, но беше твърде късно. Шрапнел натисна бутона на детонатора миг преди камшика ми да го удари.

Последвалото бум разтърси лимузината, но не експлодирахме. Беше колата зад нас и изненадващата огнена топка отвлече вниманието ми за няколко безценни секунди, достатъчни, за да може Шрапнел да завърти кормилото наляво, насочвайки усиливащото скоростта си превозно средство право през мантизелата, миг преди вампира да изскочи от колата.

Викът на Гретчен, когато прелетяхме над ръба, беше последното нещо, което чух, преди всичко да стане черно.

* * *

Кръв.

Вкусът ѝ изпълни устата ми, докато медният ѝ аромат изпълваше във въздуха. Преглътнах, очаквайки болката в мен да изчезне, но не стана. Тогава осъзнах, че не преглъщах вампирска кръв, за да се излекувам, а се давех в своята собствена.

Принудих очите си да се отворят, въпреки че имах чувството, че вместо клепачи имах бръснарски ножчета. Това, което видях, ме накара да забравя за болката. Гретчен висеше над мен, черната ѝ коса скриваше лицето ѝ, алени капки кръв падаха по счупеното стъкло, което ме заобикаляше. Сандра също висеше на предпазния си колан, а кръвта ѝ течеше по-силно. Помежду ни имаше дебел клон, листата му бяха обагрени в пурпурно.

„Защо не сме мъртви?“ беше първата ми мисъл, веднага последвана от „Къде е Шрапнел?“ Изправих се, опитвайки се да не изкрещя от болка. Един поглед към предната част на лимузината ми показва, че шофьорската седалка беше празна, но не и тази до нея. Бледото лице на Оскар имаше шокирано изражение, което дори бързо мумифициращата се кожа не можеше да изтрие. Той също висеше на обратно, колана му го държеше в преобърнатата лимузина, дръжката на сребърен нож стърчеше от гърдите му.

Пресегнах се към ножа, а движението изпрати още вълни от яростна болка през тялото ми. Имах чувството, че ребрата ми, ключиците и лявата ми ръка бяха счупени, плюс, че имах повече драскотини от счупените стъкла, отколкото можех да преброя. И все пак имах късмет. Без предните и странични въздушни възглавници щях

да съм мъртва. Не носех колан, след като исках да хвана Сандра, в случай че опита нещо. Не знаех, че опасността идва от предната седалка, вместо от задната.

Изсумтях от агония, докато се повдигах над счупеното стъкло в предната част на лимузината. Когато стигнах там, видях през счупения преден прозорец, че дърво беше спряло пътя ни надолу по хълма. Това беше добрата новина. Лошата бяха оранжевите пламъчета, лижещи долната страна на капака.

Извадих ножа от тялото на Оскар с намерението да отрежа предпазните колани на Гретчен и Сандра, когато шум отвън ме накара да замръзна. Някой идваше и не бях достатъчно наивна да си мисля, че бяха спасители.

Облизах окървавеният нож толкова бързо, че порязах езика си, но преди да регистрирам болката напълно, тя изчезна. Секундите, които ми отнеха, за да оближа и другата страна, накараха болките в тялото ми да намалееят значително. Когато Шрапнел откъсна вратата от страната на пътника, бях клекнала до Гретчен и Сандра, държейки нож с едната ръка и електричество с другата. Той моментално отстъпи няколко крачки, тялото му се стегна, за да избегне всичко, което бих насочила към него.

— Защо? — изплюх.

Половината от блузата и якето му висяха скъсани, червеният разрез показваше къде бе ударил камшикът ми. Макар раната да бе сериозна, не бе успяла да го убие, само го беше забавила, докато се излекува достатъчно, за да се върне и да довърши започнатото.

— Защото сега знаеш — каза той сурово.

— Нямах предвид това — казах, кимвайки с глава към разбитата лимузина. — Защо предаде Влад?

— Нямах това намерение. — Сега гласът ме беше почти шепот. Отчаяние премина по лицето му, последвано от умора. — Нищо от това не трябваше да се случва. Мислиш, че исках да убия приятелите си в онази кола? Не искам да убивам дори теб, но нямам избор.

Повдигнах дясната си ръка.

— Дори да трепнеш и ще те разрежа наполовина този път.

В момента беше прекалено далеч, но щеше да ми бъде в обсега, ако се приближи. Не бих рискувала да тръгна към него заради стръмния наклон, още повече че това щеше да остави Гретчен и

Сандра сами. Вместо това чаках да ме нападне с нечовешката си скорост, но докато секундите минаваха и Шрапнел не се движеше, станах подозрителна. Разбира се, той знаеше, че не блъфирам, но нямаше да отнеме много време новината за катастрофата да стигне до Влад. Трябваше да знае това, така че защо поне не...

Когато вятърът промени посоката си и вредните гадове се насочиха към мен, разбрах. Шрапнел нямаше нужда да се движи, за да ме убие. Просто трябваше да чака, за да може огънят да достигне до течащия резервоар.

ГЛАВА 34

— Ако избягаш сега, може и да успееш да се скриеш, преди Влад да стигне дотук — казах, променяйки тактиката. Не можех да освободя Гретчен и Сандра и едновременно с това да се отбранявам срещу Шрапнел, преди колата да избухне. И двамата го знаехме.

— Вече е прекалено късно. Не умря в катастрофата и ми отне прекалено дълго да се излекувам, преди да те достигна.

Отново звучеше повече уморено, отколкото злодейски. Дори въздъхна, сякаш мисълта му тежеше.

— Сега всичко, което остава, е да се уверя, че си мъртва.

— Какво съм ти направила? — казах рязко, надявайки се някой от имението да беше видял дима и помощта да е на път.

— Не е какво си ми направила, а какво ще направиш в бъдеще, ако живееш. — Погледът му се отправи към дясната ми ръка. — Смъртта ми е сигурна. Нейната не е.

Нейната. Нанесох последен удар, за да го накарам да избяга или да се приближи към мен.

— Имаш предвид красивата вампирка брюнетка? — попитах, молейки се горещо да бъде същата жена, която бях видяла във видението си. — Съжалявам да ти го кажа, но беше открита преди дни. Влад вече има хора, които я следят. Просто не знаехме кой е предателят.

— Лъжи — изсъска Шрапнел.

Направи крачка към мен и затаих дъх. Хайде, само още малко по-близо!

— Така ли? Висока е метър и шестдесет, с повече извивки от мен, гъста кестенява коса, ритмичен акцент... да продължавам ли?

Не можех, но мирисът на бензин се усилваше, както и отчаянието ми. Зачудих се дали да не го напада въпреки наклона на хълма и невероятната му скорост, но той пристъпи към мен.

— Как успя да пробиеш заклинанието ѝ, за да я достигнеш?

— О, лесно — казах, мислейки си, колко е добре, че Шрапнел не умее да чете умове, защото си нямах представа за какво говори. — Откъде мислиш съм наследила правата черна коса? Една четвърт чероки съм и баба ми беше могъща шаманка. Научи майка ми и мен на всички магически трикове, така че заклинанието на кучката ти не беше предизвикателство за магията, която аз знам.

Освен частта с четвърт чероки всичко останало беше лъжа. Затаих отново дъх, надявайки се Шрапнел да не го осъзнава.

— Не говори така за нея! — изрева той.

Следващата му стъпка беше моят шанс. Хвърлих се към него, събирайки цялото електричество, което мога в камшик, толкова ярък, че приличаше на светкавица. Той опита се да го избегне, но дори свръхестествената му скорост не беше достатъчна. Тази ослепителна връв го улови за бедрото и мина изцяло през него.

Кракът му падна като отсечено дърво, карайки го да падне напред от инерцията. Стовари се върху мен, а тежестта му ми изкара въздуха. Преди да успея да го избутам, той започна да ме удря с юмруци, докато зъбите му разкъсваха всичко, до което можеха да се доберат.

Изкрещях от бруталната двойна атака. Да бъде почти срязан наполовина не беше намалило свирепостта на Шрапнел. Вместо това изглеждаше почти демоничен в решителността си да ме убие. Зашеметяващ удар накара гръдният ми кош да хлътне, прекъсвайки писъка ми. Свирепата болка ми отне всичко, карайки слепият инстинкт за оцеляване да се задейства. Непредуманено го сграбчих и изпратих в него цялото електричество, което бях насъбрала. Всичко, което знаех, беше, че тежестта му изведнъж изчезна и съзнанието ми бе изпратено в една тъмна алея.

Уличните лампи бяха счупени, но нямах нужда от тях, за да виждам, докато вървах надолу по тясната пътека между сградите.

— *Уби бомбаджията? Кога ще спреш да поемаш такива безразсъдни и глупави рискове!*

Викът ми привлече няколко погледа. Не ме интересуваше. Повечето вампири избягваха местата, където се навъртаха бездомниците. Миришеха прекалено много, за да са приятна вечеря.

— *Не беше прекалено рисковано — беше невъзмутимият отговор на любовницата ми. — Погрижих се за него, скъпи. Мъртъв*

е, сложих край на всякакви шансове да бъде проследен до нас.

Яростта ме накара да стегна хватката си на телефона, преди принудително да я отпусна, за да не го счупя и да сложа край на разговора ни.

— Ако не го беше използвала, за да убие Лейла, нямаше да има нужда да се отърваваме от него. Нямаше да ти кажа къде е тя, ако знаех какво възнамеряваш да правиш. Ако Влад не повярва, че експлозията е инцидент, няма да спре, докато не намери убийците.

— Реагираш пресилено — каза тя и скуката в тона ѝ ме изгори, като киселина. — Дори ако подозира нещо, няма да успее да разбере нищо. Каквото и да е струвала за него жива, далеч по-малко опасна е мъртва.

Смехът ми беше рязък.

— Един ден ще ми кажеш истинската причина, поради която не искаш Влад да знае за нас. Дотогава единственият мотив, който виждам за убийството на Лейла, е ревност.

Възнамерявах обвинението ми да я подразни, но не очаквах жлъчта в отговора ѝ.

— Причините ми не са от значение. Важното е, че ти си този, който ми издаде местоположението ѝ. Ще те убие затова, скъпи, и то след години мъчения. Освен ако това не ти звучи привлекателно, нямаш друг избор, освен да пазиш всичко в тайна.

Затворих, отчаянието ми беше равно на знанието, че тя бе права. Влад щеше да отговори само по един начин на участието ми в смъртта на Лейла, и нямаше да спре дотам. Щеше да причини същото и на нея, и въпреки яростта си не можех да позволя това да се случи. Обичах я и ако това означаваше да лъжа, за да я опазя в безопасност, то тогава щях да го направя, дори да коства живота ми.

Алеята изчезна и очаквах да се върна в собствената си реалност, но дори опитвайки се, в следващия миг се свързах със съучастника на Шрапнел. За кратка секунда я видях, носеше костюм с пола, облегната на диван с мартини в ръка. Преди да успея да фокусирам лицето ѝ, чертите ѝ се замъглиха, оставяйки само петно, заобиколено от лъскава кестенява коса.

Вълна от замайване ме обзе, сякаш някой ме беше ударил по главата с дебела дъска. Изтървах връзката, връщайки се към

настоящето, където бях свита на една страна, кашляйки между измъчени поемания на въздух. От устата ми течеше кръв и напрежението в гърдите ми се усили, докато не стана мъчително.

Това не беше от побоя на Шрапнел. Не, познавах болката. Способностите ми бяха достигнали критичната точка и единственият вампир наблизо, който можеше да ме излекува, ме искаше мъртва.

Раздразнението ме накара да искам да вия от несправедливостта на ситуацията. Предполагаше се само да използвам способностите си върху Сандра, за да видя дали беше виновна или невинна. Нямах намерение да разбера най-лошият грях на Шрапнел, още по-малко да се свържа с кучката, която беше забъркала цялата каша с карнавалната бомба. Сега тези неща щяха да ме убият.

Стон ме накара да отворя очи. През червена мъгла видях Шрапнел. Електричеството, което му бях вкарала, го беше отхвърлило на няколко крачки. Двете му ръце липсваха, както и краката му, а кожата му приличаше на месо, което някой беше прекарал през мелачка. Въпреки всички щети от тока все още беше жив. Главата му се завъртя към мен и очите ни се срещнаха.

Лека изненада се промъкна през загубата ми на съзнание. Не очаквах никаква съпричастност от него, но и не бях подготвена за смесицата от облекчение и гордост в изражението му. Облекчението имаше смисъл; искаше ме мъртва и от смазващата болка в гърдите си скоро щеше да получи желаното. Но гордостта? Той нямаше нищо общо с пренатоварването на способностите ми, за да постави последните пирони в ковчегата ми...

Прекалено късно разбрах.

Как успя да пробиеш заклинанието ѝ, за да я достигнеш?, беше попитал Шрапнел. Мислех, че има предвид, че вампирката брюнетка беше използвала заклинание, за да ми попречи да видя хубаво лицето ѝ, когато се свържа с нея, но беше нещо повече от това.

Заклинанието трябваше и да ме убие.

ГЛАВА 35

— Лейла!

Гласът на сестра ми преряза агонията, която ме караше да искам да стоя във фетална позиция или да умра, което болеше по-малко. Гретчен. Звучите на страха й пробиха бариерата на болката ми, последвани от зловещ спомен. Лимузината гореше.

Избутах се на колене, издавайки задавен писък. През чернеещия ми поглед видях оранжев проблясък. Пламъците се бяха разпространили към автомобила. Можеха да достигнах течащият резервоар всяка секунда.

Хвърлих се към лимузината, кръв течеше от устните ми, докато се опитвах да дишам през почти парализиращото напрежение в гърдите си. Погледът ми беше прекалено замъглен, за да намеря ножът, който бях изтървала, и болката ме накара да се чувствам сякаш горя. Може би горях и не го осъзнавах, но не спрях. Фокусирах се върху виковете на сестра си, които бяха като адреналинова инжекция, давайки ми силата да продължа напред. Ударих лицето си отстрани на колата, когато залитнах към нея.

Зрението ми вече беше напълно черно и гласът на Гретчен беше по-слаб, но умът ми все още работеше. С лявата си ръка опипвах, докато не намерих закопчалката на колана. Провлачих дясната си ръка, докато не достигнах мястото, и с последни сили изпратих електричество през нея.

Внезапната тежест на раменете ми беше най-чудесното нещо, което някога бях усещала.

— Спаси Сандра — опитах се да кажа, но излезе като неразбираемо бълбукане.

Нещо ме бутна силно, разпращайки болка през тялото ми. „Шрапнел ли се беше върнал?“, зачудих се и след това не ме интересуваше, когато прекрасна безчувственост започна да се прокрадва в тялото ми. „Не е добре“, предупредих се. „Не припадай! Няма да се събудиш!“

Опитах се да се принудя да стоя извън мрака и пристрастяващото блаженство на изчезващата болка. Имах чувството, че плувам в плаващи пясъци — колкото повече се борех, толкова повече потъвах. След това съзнанието ми се върна при бруталното усещане да бъда влачена. Чувствах ребрата си като пръчки, които някой беше счупил в мен, но успях да си поема няколко накъсани глътки въздух. Това и прясната болка прогониха зловещата летаргия. Гръмотевичен звук ме накара да отворя рязко очи, за да бъда моментално заслепена от оранжева мъгла.

Огънят най-накрая беше достигнал до резервоара.

През малките цепнатини, които бяха останали от зрението ми, видях, че бях зад някакви дървета, стволите им поемаха отломките от експлозията. Сандра беше близо до мен в безсъзнание, а Гретчен...

Трябваше да халюцинирам. Ако не, тогава сестра ми беше на около шест метра, клекнала над Шрапнел. Държеше ножа, с който той беше убил Оскар, и го притискаше към гърдите му, и въпреки че изражението ѝ показваше, че беше ужасена, и двете ѝ ръце бяха здраво хванали дръжката.

— Дори не си помисляй да опиташ нещо — каза тя.

Очите на Шрапнел бяха фокусирани върху нея, докато подобните на пръчка неща, растящи от раменете и бедрата му, мърдаха. Скоро ръцете и краката му щяха да са напълно регенерирани и щетите вътре в него излекувани. Тъкмо щях да предупредя Гретчен, че ще опита нещо, когато три фигури паднаха до тях с внезапността на падащи метеорити. Четвъртата се приземи до мен с пламтящи зелени очи и тъмна коса, вееща се диво, докато разрязваше китката си, преди да я сложи до устата ми.

Влад. Значи някой беше забелязал дима.

Докато пиех с дълбоки глътки, стражите на Влад вдигнаха Шрапнел, един от тях отместил ножа, преди да успее да се самоубие. Тогава зрението ми стана напълно черно. Преглътнах отново, но болката не намаля. Вместо това стана по-силна, докато имах чувството, че сякаш бръснари бяха забити в мозъка ми, докато напрежението от гърдите ми се разпространи по цялото ми тяло. Не можех да преглъщам вече. Нямах дори силата да си поема дъх. Когато студенина ме заля, заменяйки болката с ледената си ласка, разбрах, че беше дошъл прекалено късно.

— Не!

Викът на Влад ме задържа долу, но само за момент. Вътрешни вериги, които преди не бях усещала, се разкъсаха и се изстрелях като куршум. Вече не бях пречупена на земята. Извисях се и беше далеч по-вълнуващо от всички сънища, които имах и в които можех да летя. Зрението ми вече не беше грозна мъгла от пурпур и тъмнина, вместо това всичко беше огряно от най-ярката светлина, докато ме обгръщаше успокояващият аромат на дъждовна вода и фрезия. И преди бях усещала този аромат, толкова отдавна, че го бях забравила, но сега знаех на кого принадлежи. И тогава я видях.

Среброто в черната ѝ коса изглеждаше живо, както и мъничките бръчици на лицето ѝ, когато се усмихнеше. Изведнъж вината, която чувствах, изчезна. Не каза нищо, но и нямаше нужда. Почувствах, че никога не ме беше обвинявала за смъртта си и че ми беше простила за грешките. Тръгнах към нея, но с тази прекрасна усмивка тя вдигна ръка.

„Още не, скъпа“, прошепна в ума ми.

Тогава нещо ме дръпна надолу с брутална сила. Сладкият ѝ аромат изчезна, както и кристалната слънчева светлина, през която летях. Започнах да падам с ужасяваща скорост, всеки опит да спра завършваше с неумолимо подръпване. Земята се приближаваше бързо, но не можех да се боря с невидимата хватка, която безмилостно продължаваше да ме влачи надолу.

Когато се приземих на неотстъпчивата повърхност, ударът ме разкъса. Изчаках успокояващата студенина на смъртта да ме погали, но тя така и не дойде.

Вместо това почувствах само огън.

ГЛАВА 36

Кръв.

Устата ми беше мокра от нея, докато мирисът ѝ насищаше въздуха, вече не меден и остър, а опияняващ и пристрастяващ. Преглътнах и вдишах едновременно, опитвайки се да се изпълня по всеки възможен начин с невероятната течност, която караше болката да се махне. За няколко мига бях изгубена в толкова пълна насита, че беше едновременно, като падане и въздигане.

Тогава, като всяко въздигане, което бях виждала чрез способностите си, падането ме остави трепереща, боляща и отчаяна за още.

Някой изръмжа „Още“ с тон, който очаквах от побесняло животно, ако можеше да говори. Отговорът беше мокра, изстудена кърпа на лицето ми. Премахна кръвта, която ближех, и очите ми се отвориха от ярост. Всичко беше толкова светло и ясно, че за секунда не успях да се фокусирам.

— Казах още!

Регистрирах две неща едновременно. Този див глас идваше от мен и не бях поела дъх между думите. Чувството на малки остриета, които се забиваха в долната ми устна, беше почти прекалено.

Този път наистина го направи, обади се вътрешният ми глас.

Стиснах зъби, което вкара, както вече осъзнавах, кучешките ми зъби по-дълбоко в долната ми устна. Изглежда, че това да умра и да бъда върната като вампир не беше убило омразният ми вътрешен глас.

Тогава калейдоскопа от цветове се превърна в различни форми и Влад се появи. Черните му панталони и индигова риза миришеха на дим и изгорена гума, но под това улових богатият аромат на кръв и всичко друго изчезна.

Хвърлих се към него, търсейки съблазнителните следи с необходимост, която ме накара да разкъсам дрехите и кожата му с новите си зъби. Той прошепна нещо, което не успях да разбера в

търсенето си на източника на този аромат. Част от мен беше ужасена от необуздаността ми, но останалата я беше грижа само за едно.

Кръв. Нужда. Сега.

Влад ме избута, едната му ръка държеше щракащата ми уста на едно място, докато другата се пресягаше зад него. Горенето отвътре се беше завърнало, опустошавайки ме с толкова силна болка, че не можех да мисля за нещо друго, освен да я спра. Амброзия се плъзна надолу по гърлото ми, успокоявайки силната ми болка и бях толкова благодарна, че по бузите ми потекоха сълзи. Преглътнах сякаш се опивах да се удавя, очите ми се затвориха от толкова голямо облекчение, че мислех, че ще припадна.

Товага нещо се промъкна през него. Гняв, последван от приливна вълна от най-суровото, необуздано чувство, което някога бях чувствала. Да го нарека любов щеше да бъде като да сравня пролетна буря с ураган и когато осъзнах, че не идва от мен, а от вампира, който все още държеше челюстта ми в желязна хватка, бях шокирана.

— Мога да те почувствам.

Шепотът накара погледът му да засвети по-ярко, отколкото някога бях виждала, и все пак не болеше да го гледам.

— Защото лъжата за пазаруването ти коства човечността.

Суровият му тон би ме накарал да трепна, ако не беше придружен от емоциите му. Още гняв, да, но роден от страх да не ме загуби. Не мислех, че Влад изпитваше страх, но го усетих заедно с още една вълна от него, заедно с любов. Мислех, че контролиращото му поведение произлиза от арогантност, но идваше от патологична нужда да ме защитава. Ако не бях концентрирана само върху мислите за кръв, бих била изненадана от всичко, което беше приел, докато този натиск бушуваше в него.

Болката ме удари отново, изтривайки всичко под глад толкова яростен, че беше като да гладуваш до смърт хиляди пъти в разстояние от няколко секунди. Бих паднала, ако не беше Влад да ме хване, и преди да успее да изкрещя от ужасното горене отвътре, нова глътка амброзия отне агонията.

Преглътнах също толкова лакомо като преди, този път сетивата ми се завърнаха, преди той да измъкне от ръцете ми парчетата пластмаса. Плазмени торбички, забелязах, докато ближех ръцете си с импулс, който не можех да контролирам. Колко модерно от негова

страна. Ако паметта не ми изневеряваше щях да бъда кръвожаден маниак с дни, докато не съберях достатъчно сили, за да не убия първият жив човек, който ми пресече пътя. Мисълта беше депресираща.

Тогава осъзнах още нещо.

— Как съм вампир, а не гул? Помня, че умрях...

И видях майка си. Това ме зашемети и веднага забравих въпроса си. Тя не беше сън или илюзия; знаех го толкова сигурно, колкото знаех и собственото си име. Това означаваше, че имаше нещо след смъртта. Никога не го бях вярвала, защото не го бях видяла от другите смъртни случаи, които бях виждала, но може би да видиш какво има от другата страна е лично изживяване.

Хватката на Влад се отпусна, и той започна да гали шията ми, вместо да държи челюстта ми.

— Кръвта ми не беше достатъчна да те излекува този път, но беше достатъчна, за да започне процеса.

— Как?

Зъбите му проблеснаха с усмивка, в която обаче нямаше и капка хумор.

— При нормалните трансформации трябва да те изцедя до точката на смъртта, преди да пиеш от кръвта ми. Ти се изцеди сама чрез раните си и имаше достатъчно моя кръв в себе си, така че допълнителното количество, което ти дадох, те прехвърли през ръба. — Ръката му се отпусна, ярост, причинена от страха премина по лицето му, преди да продължи. — Разбира се, не знаех това, докато не умря, и не започна да разкъсваш гърлото ми.

Не помнех това, нито пък имах спомени как са ме докарали дотук. Последното, което помнех, беше как Шрапнел беше вдигнат от пазачите и Влад клякаше до мен.

— Гретчен. Добре е, нали?

— Само незначителни наранявания.

Този път облекчението, което почувствах, не беше подхранено от поглъщането на кръв.

— Сандра?

— Малко по-сериозни наранявания, но ще се възстанови.

Не исках да питам, но трябваше да знам.

— Шрапнел?

Устата му се стегна.

— Където му е мястото.

Това, без съмнение, означаваше подземието. Може би и ние бяхме в него. Стаята приличаше на по-красива версия на една от килиите на Влад, след като стените, тавана и пода бяха от солиден камък без очевиден изход, но имаше два дюшека в ъгъла, покрити с няколко дебели одеяла. Това не беше включено към тъмницата, въпреки че липсата на светлини беше...

И можех да виждам идеално. Премигнах, сякаш очаквах това да се промени, което не стана, разбира се. Никакви светлини не осветяваха тясното помещение, но виждах всеки сантиметър, чак до червените петна по стените, които миришеха толкова добре, че исках да ги оближа. Когато усетих две убождания в долната си устна знаех, че кучешките ми зъби отново са се появили.

Затворих очи, чувствайки се претоварена. Не исках това толкова скоро и не знаех как ще се справя с него. Но готова или не, сега бях вампир. Ръката ми се плъзна надолу по гърдите ми към сърцето ми. Двадесет и пет години биене и вече щеше да бъде тихо като изоставен барабан.

Когато отворих очи, Влад ме гледаше. Не каза нищо, но подсъзнанието ми беше нападнато от странна смесица от симпатия и безмилостност. **„Ти си го навлече**, сякаш казваха емоциите му, **но няма да си сама“**.

Погледнах го, виждайки мъничък белег на носа му, който не бях забелязала преди. И не само това. Кожата му вече не изглеждаше бледа; изглеждаше леко луминесцентна, сякаш е покрита светлина вътре в него. Косата му не беше просто черна, а богата гама от черно, червеникавокафяво и кестеняво. Въздухът около него пулсираше от енергия и когато погали гърлото ми отново, ръката му ме гъделичкаше, сякаш той имаше електричество в себе си.

— И ти си различен — казах учудено.

Устата му се изви — наполовина подигравателно, наполовина развеселено.

— Ти си вампир. Виждаш детайли, за които хората са слепи, чувстваш сили, които не разбираш, и чувстваш емоции, които са по-силни, отколкото си си представяла. — Хвана косата ми, използвайки

я, за да наведе назад главата ми, преди да приближи устата си към моята. — Сега почувствай това — промърмори той.

Грубата ласка на брадата му и чувствената пълнота на устните му бледнееше пред емоцията, бушуваща в мен. Похотта ме прониза като огън, почти сваляйки ме на колене. Изгори краищата на нервите ми като глада, който изпитвах, но този път без болката. Вместо това бях затрупана от необходимостта да доминирам чрез удоволствие, докато не чуех в ушите си възторжените му викове и го исках точно сега.

Устата ми се отвори, езикът ми се преплете с неговия, докато ръцете ми сграбчиха ризата му. Тя се разпадна под дланите ми, с лекотата на раздираща се мокра хартия, и топлината му ме накара да ахна, когато ме дръпна към себе си. Той винаги беше топъл, но сега го чувствах като пламък срещу кожата си. Влад разкъса роклята ми, сутиена и бикините ми, също толкова безмилостно, както унищожи ризата си, преди да ме положи на най-близкият матрак.

Простенах, когато тялото му покри моето, шокирана колко различно беше и това изживяване. Всяко докосване на кожата му повишаваше чувства, които ме караха да се извивам срещу него с първично желание. Всеки допир сякаш достигаше до тайни места в мен, които жадуваха за близостта му. Всичко преди изчезна като безцветен спомен, като психическите проблясъци от миналото. Сякаш за пръв път правехме любов, и когато разтвори бедрата ми и устата му се приземи между тях, екстазът ме накара да изкрещя.

Не знам колко дълго се извивах срещу него, удоволствие ме заливаше с всяко движение на езика му. Когато се изправи и разкъса предната част на панталоните си, все още треперех от оргазма, но да видя твърдата дължина ме накара да се изпълня с нужда наново. Плъзнах се надолу, издърпвайки го върху мен и главата ми падна назад от силата на целувката му.

Вкусът му беше по-остър, по-солен и толкова вълнуващо първичен, че породил изпълнена с нужда болка, там, където бях мокра за него. Тялото му беше Ад и очакване, и проряза емоциите ми, когато се пресегна помежду ни. Прекратих целувката и ухапах рамото му без да мисля, шокирана колко естествено бе това чувство. Удоволствието се разля в мен, когато зъбите ми потънаха по-дълбоко. Дали беше

негово или не, не знаех, и когато вдигна бедрата ми, за да посрещна тласъците му, не ме интересуваше.

Спрях да го хапя, за да изкрещя, когато горещата му плът се плъзна в мен. Преди такава ли беше чувството? Не, не може да е било същото. Нямаше да мога да издържа стягането на вътрешните си мускули, когато се притисна към клитора ми, когато не можеше да отиде по-навътре. Или блаженството, когато устата му се затвори над гърлото ми и ме захапа там, където трябваше да бие пулса ми. Тласна напред, гърлото ми все още беше хванато от зъбите му, и чувството да съм напълно доминирана от него, и все пак по-силна от всякога, разкъса задръжките ми.

Отблъснах устата му, едва забелязвайки болката от разкъсването. Обвих ръце около него и го захапах на същото място. Удоволствието ме претовари от свързването с чувствата му, побърквайки ме. Той се движеше по-бързо, по-дълбоко, хватката му стана натъртваща и аз се радвах, захапвайки го с всеки негов тласък. Ноктите ми драскаха гърба му, минавайки през мокрота, която не беше пот. Екстазът се усилваше с вътрешна болка, която изискваше повече, без да се интересува дали не беше прекалено много. Той беше прекалено горещ, прекалено голям, прекалено груб — и щях да умра, ако спре.

Махнах устата си от врата му, казвайки „**Обичам те толкова много**“, точно преди още един оргазъм да ме остави трепереца от интензивността му. През притворените си очи видях как Влад отхвърли главата си назад, рекички от пурпурно маркираха гладката линия на врата му. Главата му се наклони и ме погледна, докато изгарящите му ръце галеха лицето ми.

— И аз те обичам, съпруго.

Нямах шансът да му отговоря. Той се плъзна надолу, устата му потъна между бедрата ми със страстна жестокост. Извих се срещу него със стон, който беше наполовина възторжен, наполовина раздражен. Това беше невероятно, но го исках в себе си...

Всички мисли изчезнаха, когато зъбите му замениха езика му, пробивайки клитора ми, вместо да го ближе. Нажежено до бяло удоволствие ме прониза, карайки от дясната ми ръка да изскочи електричество. Дим се заиздига от дупката, която бях направила в леглото, но всичко, което можех да сторя, беше да сграбча одеялата, когато той започна да смуче силно.

Влад дръпна нагоре бедрата ми, а дълбокият тласък ме накара да извикам. Плътта ми пулсираше, стягайки се около него, докато се отдръпваше. Той ме повдигна, слагайки ме в скута си. Едно движение на бедрата му и той ме изпълни наново. Хванах се за хълбоците му, докато се поклащах срещу него, чувствайки горещите му устни на врата си, докато отдръпваше косата ми, за да ме целуне. След това нямаше нищо друго, освен яростния ритъм, който ме доведе до оргазъм веднага щом той достигна своя и трепетите, които ни разтърсиха отвътре и отвън.

ГЛАВА 37

Когато Влад ме пусна, се сринах на матрака, без да се задъхвам само защото нямах нужда да дишам. Никога преди не бях пушила, но ако в килията имаше цигара, бих я запалила за отдаване на чест.

Стомахът ми се сви. Удовлетворението ми изчезна, заменено от глад, толкова интензивен, че започнах да треперя.

Влад ме вдигна, бутайки ме срещу стената с една ръка, докато другата натискаше числа на клавиатура, която не бях забелязала преди. На каменната повърхност на стената се появи отвор и един поглед в съдържанието му накара умът ми да се изпразни от нужда.

Следващите няколко минути бяха въртележка от болка и облекчение. Когато трезвеността ми се върна, все още бях срещу стената, смучейки останки от пластмасов пакет, докато Влад ме наблюдаваше.

Той протегна ръка и се принудих да се откажа от чантата, въпреки че имаше още няколко прекрасни червени капчици вътре. Все пак нямаше да действам като животно по-дълго, отколкото е нужно. Той я взе и заедно с другия целофан в краката ми ги изхвърли на същото място, от където ги взе.

— От къде знаеше? — успях да попитам спокойно.

Свиване на рамене.

— С всички нови вампири е еднакво. Секс, гняв и насилие предизвикват глада ти. Докато не можеш да го контролираш ще трябва да се научиш да го очакваш.

Погледнах надолу. Кръвта, която оцветяваше гърдите ми от нетърпението, с което бях разкъсала плазмените торбички, ме караха да приличам на актриса от порнографски филм на ужасите. Имах няколко дни на безумно хранене пред себе си, но някои неща не можеха да чакат, докато овладея новия си глад.

Отидох до леглото и се увих в чаршафа. Това, което имаш да кажа, беше прекалено сериозно, за да говоря, докато бях гола.

— Значи си разбрал, че Шрапнел беше предателят — започнах.

Прекъсна ме изсумтяването му.

— Не мисля, че си го нарязала на парчета, защото инцидентно те е закарал през ръба.

Задържах погледа му.

— Той беше единственият предател в къщата ти, но не и единственият съучастник.

Погледът на Влад стана яркозелен.

— Обясни.

— Сандра е предавала съобщения...

Не успях да кажа нищо друго, преди Влад да се завърти и да натисне част от стената, която не изглеждаше по-различно, но изведнъж се появи врата.

— Уотърс — излая в отвореното пространство. — Веднага затворете Сандра.

„Недей“, извиках наум. „Не е нейна вината!“

Той не отговори. Вярно, вече не можеше да чува мислите ми. Щях да сложа това в графата плюс заедно със страхотния секс за това да си вампир.

— Тя не е знаела какво върши — казах на глас. — Шрапнел я е хипнотизирал, карайки я да им сътрудничи. Видях го, когато я докоснах.

Той се обърна, изражението му не беше по-меко, но все пак добави:

— *Внимателно*, Уотърс — преди да затвори вратата, натискайки друг неразличим панел. — Какво друго видя?

Не можех да кажа дали неудовлетворението, извиращо от емоциите му беше вследствие на действията на Шрапнел или моите.

— Първо ми обещавай, че няма да нараняваш Сандра.

Той скръсти ръце. С мускулите му и кръвта, която го беше опръскала, докато се хранех, не можеше да изглежда по-застрашителен, но отказвах да отстъпя.

— Обещавай ми — повторих.

— Имам други начини да открия истината — каза той гладко.

Изсумтях мрачно.

— Защо мислиш, че го направих зад гърба ти? Наясно съм с другите ти „начини“. Затова нямаше да предам приятелката си, ако не е направила нищо нередно.

Устата му се стегна, докато ехото от гнева му заля емоциите ми, но това не беше всичко. Остро като сладко-горчив спомен съжаление се появи в подсъзнанието ми. Да загубя тленността си беше моя вина, но осъзнах, че Влад също винеше себе си.

Той натисна стената и тайната врата се появи отново.

— Е, тръгвай тогава — каза той със замах.

Погледнах отвореният вход подозрително.

— Не трябва ли да стоя заключена, защото в момента съм кръвожадна заплаха?

— Да, но идваш с мен, за да видиш сама, че Сандра няма да бъде наранена, стига да не ме е предала с ясно съзнание за постъпката си. Освен, разбира се — усмивка като на акула, — ако не й изтръгнеш гърлото.

* * *

Не очаквах да се върна в подземие то толкова скоро, но след душ, обличане, хранене, отново душ и пак обличане, бях тук. Когато влязохме в първото помещение на подземие, вонята ме накара да се отдръпна. Миришеше така, сякаш някой беше смесил керосин, изгнил плод, застояла кръв, урина и кучешко ако, след което го е запалил. Как не го бях забелязала преди? Сега дори не дишах, но гранясалата миризма намери пътя си в носа ми.

— Това място *вони*.

— Да не би пазачите да са забравили да напръскат с Febreze? — попита Влад с подигравателно раздражение и ме погледна изтощено. — Това е подземие, Лейла. Предполага се да миришат.

Мисията успешна. Вонята май буквално беше убила апетита ми. Ако Ада можеше да пърди, щеше да мирише точно така.

— Лейла!

Обърнах се, проследявайки глава на Сандра. Не беше завързана към големия каменен монолит, за мое облекчение. Вместо това беше свита на пода, изражението ѝ беше толкова изплашено, че беше ясно, че си мисли, че никога няма да напусне това място. Веднага щом ме видя се хвърли към мен.

— Моля те, кажи им, че е грешка!

Един от пазачите се появи отникъде, хващайки я, преди да ме достигне. Добре. Тя също се беше измила и сменила дрехите си след инцидента, но можех да помириша засъхналата кръв от драскотините ѝ, коричките и защитата рана на главата ѝ дори над ужасната воня. Зъбите ми се притиснаха към венците ми.

„Тъкмо яде“, напомних си, „и Сандра НЕ Е десерт.“

— Всичко е наред — казах ѝ. — Влад просто трябва да разкрие спомените ти за някои неща.

Правехме това тук, защото той искаше Шрапнел да бъде свидетел на разкриването на предателството му и имаше само едно място, в което можеше да бъде. Въпреки предизвикателството към контрола ми, нямаше да си тръгна, докато Влад не приключеше с проучването на ума на Сандра. Аз бях единственият съюзник, който тя имаше, и подземие то си беше достатъчно ужасяващо, без да имаш приятел на твоя страна. Влад може и да ме провокира за разкъсването на гърлото на Сандра, но никога нямаше да ме остави да го направя.

Освен това и аз исках да чуя повече за вампирката брюнетка, с която се беше събрал Шрапнел. За начало защо беше толкова решена да ме убие.

Разбира се, да бъда тук долу ме срещаше лице в лице с тъмната страна на Влад и той не губи време да я пусне навън.

— Свалете го — каза той, сочейки към Шрапнел.

Трима вампири отново се появиха като ниндзи, но докато премахваха множеството окови, които завързваха Шрапнел към каменната стена, движенията им не изглеждаха размазващо бързи. Преди да падне последната верига, Влад вдигна дълго дървено копие и го заби в средата на Шрапнел.

Сандра ахна и се опитвах да не обръщам внимание на бързото ѝ сърцебиене, което сякаш целеше да привлече вниманието ми. Тайно стиснах плазмената торбичка, която бях прибрала в якето си. Ако почувствах глада да ме удря, щях да разкъсам това, давайки на пазачите повече време да защитят Сандра. Бях се подготвила.

Влад занесе Шрапнел до една от дупките в камъка, пускайки кола толкова естествено, сякаш слагаше цветете във ваза. През цялото време Шрапнел издаде само няколко остри стона. Твърдостта му беше впечатляваща, но колкото по-силен беше, толкова повече щеше да страда, докато Влад се опитваше да разбере защо го беше предал.

Шрапнел се беше опитал да ме убие два пъти, но все пак не можах да не му съчувствам.

Подсмърчане привлече вниманието ми към Сандра. Главата ѝ висеше, дългата ѝ червено-руса коса закриваше изражението ѝ.

— Направила съм нещо ужасно, нали? — прошепна тя. — Не помня, но когато ме докосна в колата го *почувствах*.

Исках да я потупам утешително, но пулсът ѝ вече беше започнал да ми звучи като звънец за вечеря, така че не си вярвах да се приближа по-близо.

— Влад не е ядосан на теб — казах с най-утешителният си глас. — Всъщност ще ни помогнеш да открием човека, който те е принудил да го предадеш и след това ще я спрем.

Веждата на Влад се вдигна.

— Нея?

— Нея — повторих, поглеждайки към Шрапнел. — И очевидно може да прави заклинания.

ГЛАВА 38

Шрапнел ме погледна и обсидиановият му поглед се изпъстри със зелено.

— Излъга ме. Не знаеш коя е.

Звучеше по-изненадано, отколкото ядосано, не че имаше право да сочи с пръст заради лъжата.

— Все още не, но ще разберем — повторих студено.

След като Шрапнел вече имаше птичи поглед към сцената, Влад отиде до Сандра.

— Ако не си била наясно с действията си, защото са променили паметта ти, няма да те обвиня.

Условни думи на комфорт, но проработиха. Сандра клекна на едно коляно и наведе глава.

— Взе ме от улиците, след като родителите ми ме изоставиха. Даде ми дом, образование и обещание за по-добро бъдеще. Никога няма да те предам с ясно съзнание.

Устата на Влад се изви сардонично, докато поглеждаш Шрапнел.

— Тогава трябва да може да ти се вярва повече, отколкото на двамата ми най-близки приятели.

При тези думи парлива смесица от гняв и болка се вплете в емоциите ми. Трепнах, напомняйки си, че действията на Шрапнел бяха повече от вампир, обърнал се срещу Господаря си. Нож в гърба боли повече, когато идва от приятел.

Сандра се изправи и махна косата си от врата си.

— *Lasă-mă să-ți dovedesc, prințul meu!*^[1]

Влад хвана врата ѝ и наведе уста. Когато я ухапа, почувствах нещо да се надига в мен, което не очаквах. Не глад, въпреки че свежият мирис на кръв накара кучешките ми зъби да се покажат. Не притеснение за Сандра заради загубата на кръв, след като вече беше в лоша форма. Вместо това имах непреодолимото желание да я откъсна от ръцете на Влад и да я удрям с електрическия камшик, докато не остане нищо от нея, освен неравни парченца.

Ревнувах. Колко абсурдно. Той беше вампир, тя беше човек, на който му беше променена паметта и най-добрият начин да се разбере истината беше, като поеме от кръвта ѝ, преди да я хипнотизира. Знаех го, но това не спря прилива от емоции, които накараха от ръката ми да прехвърчат искри.

Устата му беше върху нея. Главата ѝ падаше назад по начин, който не изразяваше болка. Линията на врата му, докато преглъщаше...

Заряд се заби в камъка под ръката ми. Да се превърна във вампир не беше намалило електричеството ми ни най-малко. Веднага покрих цепнатината с крак, сякаш това щеше да я направи незабележима.

Влад надигна глава, погледът му безпогрешно се насочи към мястото, преди да повдигне очи. Очаквах завъртане на очи за показването на нелогичната ми ревност, но вместо това изглеждаше замислен.

Освободи Сандра, изтърквайки раните на врата ѝ с палеца си, преди да го пробие. Опитах се да обуздая емоциите си — и електричеството, което караше ръката ми да свети — докато си пеех песента „Every Breath You Take“. „Обстоятелства на живот и смърт, Лейла. Подреди си приоритетите.“

— Отишъл е в стаята ѝ, за да я хипнотизира — казах, в случай че детайлът можеше да помогне.

Очите на Влад станаха зелени, докато гледаше Сандра така, сякаш е единственият човек в стаята.

— Шрапнел е дошъл в стаята ти — повтори той с плътен глас. — Искаше да предадеш съобщение. Какво беше?

— Не знам — прошепна тя.

— Знаеш.

Въздухът изпука, карайки косъмчетата на ръцете ми да се изправят. Невидима вълна сякаш се разля от Влад, изпълвайки стаята с достатъчно сила, за да накара по кожата ми да полазят тръпки. Какво правеше?

— Виждаш го в стаята си — продължи Влад със същия вибриращ тон. — Чуй гласа му. Какво казва?

— Казва... — лицето ѝ се напрегна, сякаш се опитваше да чуе нещо в далечината — кажи ѝ, че силите ѝ се върнаха. Почти умря, докато ги използваше, но Влад я съживи и сега няма да я остави сама. Ще се опитам да отровя храната ѝ, ако се събуди.

Погледнах обвинително Шрапнел. Докато бях в кома беше планирал да ме отрови?

Ярост погали емоциите ми, но Влад не каза нищо и не откъсна поглед от Сандра.

— Това не е единственото съобщение. Какво друго?

С монотонния глас, който бях свикнала да свързвам с хората под влиянието на вампири, Сандра разказа как Шрапнел е предал на съучастника си всички детайли за способностите ми, местонахождението ми на карнавала и в хотела, в който бях с Максимус. Той дори беше заявил, че Максимус трябва да бъде неутрализиран с крайни мерки. Куршумите със сребро веднага изскочиха в ума ми. Не можеше да бъде по-крайно от това.

Когато Влад заповяда на Сандра да предаде съобщенията на жената, те започнаха като запитвания за мен, по-скоро любопитни, отколкото заплашителни. Това се промени след бомбата на карнавала. Щом истинските й намерения бяха разкрити, не беше изненадващо, когато следващите съобщения съдържаха вариации на думите *Убий Лейла. Убий я сега*. Гневът ми растеше, защото повечето от тези неща ги знаехме и нямах нужда да чувствам емоциите на Влад, за да знам, че и той беше раздразнен.

— Къде се срещате, за да си размените съобщенията? — попита той.

Сандра се намръщи.

— Никога не съм я срещала, но на всеки два дни отивам в града в книжарница. Пиша съобщението и го слагам в „Одисея“ на Омир. Ако в „Одисея“ има нови съобщения ги запомням, хвърлям ги и ги повтарям на Шрапнел, но *само* ако ме пита. Иначе не ги споменавам. Дори не помня съобщенията.

Сандра каза последното така, сякаш го повтаряше от някакви инструкции. Без съмнение беше така и й ги бяха дали под същите обстоятелства като сега — под умствен контрол.

— Отиди до книжарницата — каза Влад, без да поглежда настрани от Сандра. Един от пазачите се поклони и напусна. — Никога не си я срещала, но той казвал ли ти е името й?

Още от тази изправяща косата енергия се изля от Влад, докато не търках ръцете си, за да прогоня гъделичкащото чувство. Това ли имаше предвид Марти, когато каза, че вампирите могат да покажат

силата си чрез аурите си? Ако да, тогава на Влад беше написано *Опасност: Не ядосвай*.

— Не мисля, че се предполага да го знам — Сандра звучеше объркано. — Но веднъж чух Шрапнел да я нарича Синтияна.

Чертите на Влад се втвърдиха, сякаш лицето му беше превърнато в камък. Очевидно разпозна името. И на мен ми звучеше познато, но не можех да си спомня къде го бях чувала. Шрапнел затвори очи, изражението му показваше повече болка, отколкото когато Влад го беше научил на дългия дървен кол. Въпреки всичко Шрапнел я обичаше и най-лошият му страх се беше осъществил, защото тя току-що се бе изкачила до първо място в списъка на Влад за най-търсените хора.

Погледът ми се върна към Влад, когато си спомних.

— Синтияна. Не е ли това името на жената, с която си се срещал преди мен?

— Да — каза Влад, все още гледайки Шрапнел.

Напрегнах се, за да си спомня какво друго ми беше казал Максимус. Била е с Влад абсурдно дълго време — *това* помнех, — и когато я е зарязал, тя беше направила нещо, но какво? Вярно, срещала се е с един от приятелите му, опитвайки се да го накара да ревнува. Най-старият трик в книгата, но не проработил...

И този приятел е бил Шрапнел. Ококорих се към него.

— Да не би Синтияна да си мисли, че ако съм мъртва, ще има още един шанс с Влад? Ако е така, *защо* ще работиш с нея? Обичаш я; почувствах го, когато се свързах с теб.

Шрапнел не каза нищо. Мълчанието му беше доказателство за чувствата му, но ако не се водеше от ревност, защо Синтияна би рискувала живота си, множество пъти опитвайки се да прекъсне моят?

Каквито и причини да имаше, беше убила цял куп невинни хора, преди капанът ѝ със свързването най-накрая да ме убие — временно. Лицето на Даун проблесна в ума ми. Не заслужаваше да умре, преди да е открила пътя си в живота. Нито пък някой друг на карнавала, а пазачите на Влад не заслужаваха да бъдат вдигнати във въздуха, защото Шрапнел правеше последни опити да прикрие следите си. Накрая *аз* не заслужавах нещо от преживяното заради убийствените намерения на Синтияна.

— Можеш да си вървиш, Сандра — каза Влад, очите му потъмняха до обичайния си меден цвят. — Простено ти е участието в това.

Освободена от погледа му, тя премигна, след което каза нещо много бързо на румънски.

— Разбира се, че това още е домът ти — отговори веднага Влад и помахаше с ръка. — Върви.

Пазач с брада отведе Сандра и бях радостна, че си тръгна. Не беше направила нищо престъпно, за разлика от вампира, забит от дългия дървен кол.

Влад погледна Шрапнел. За секунда емоциите му бяха торнадо от ярост, раздразнение и съжаление, но после сякаш падна стена, която прекъсна всичко, освен собствените ми чувства. Дори въртящата се енергия от Влад изчезна.

— Знаеш какво ще се случи сега — каза той, звучейки напълно незаинтересован.

Аз също. **Давай**, каза отмъстителна част от мен.

Тогава си спомних за ужасните машини в другото помещение. Влад нямаше да покаже милост, за да открие къде беше Синтияна, но ако можех да се свържа с вампирката брюнетка, можех да спестя на Шрапнел част от това. Заслужаваше да умре за това, което беше направил, но ако силите ми бяха останали с мен и след трансформацията ми, можех да я направя по-бърза, по-малко болезнена смърт. Ако поне не опитах не бях ли също толкова коравосърдечна като кучката, която студенокръвно уби няколко човека в опит да убие мен?

— Нека първо опитаме нещо друго.

Само очите на Влад се движеха, когато погледна към мен.

— Прекалено далеч отиде, за да бъде приласкан да я предаде сега.

Шрапнел оголи зъби. Не усмивка. Предупреждението на един хищник към друг. Каза нещо на език, който приличаше на румънски, но по-гърлен и Влад изсумтя.

— Нямам съмнение, че ще ме накараш да се постарая, приятелю. — След това се бърна към мен с простото: — Напусни. Не искаш да видиш това.

За това нямах съмнение, но не бях приключила.

— Той е твърд, така че можеш да даваш най-лошото от себе си за седмици... или да ме оставиш да дам най-доброто от себе си за минути.

Влад погледна към ръцете ми с твърда, малка усмивка.

— Доста вероятно е способностите ти да не работят толкова скоро след трансформацията ти, ако изобщо се върнат.

— Все още съм изпълнена с електричество, така че останалото също трябва да е там.

Казвайки това се наведох и докоснах земята с дясната си ръка. Нищо. След няколко секунди от Шрапнел се чу звук; наполовина въздишка, наполовина смях. Въпреки че знаеше, че означава мъчение, се радваше.

Свих устни, когато докоснах земята отново. Нищо, освен студен, неравен камък. Направих го и трети път, но въпреки есенцията, която трябваше да са попили, не видях нищо.

— Лейла. — Влад звучеше почти изтощено. — Не можеш да спреш това.

Не го осъзна, но тези думи подклади решителността ми. През целия ми живот са ми казвали „Не можеш“. Първо беше „Не можеш да се състезаваш на олимпийско ниво“, но все пак спечелих място в олимпийския отбор. След уврежданията ми върху нервите след инцидента беше „Не можеш да вървиш отново“, но не само че провървах, влязох в цирка като акробат. Тогава беше „Не можеш да докосваш никого“, но срещнах Марти, вампир, който стана мой работен партньор и най-добър приятел. По-късно беше „Не можеш да ме молиш да те обичам“, но сега бях *госпожа* Влад Дракула, благодаря много.

Погледнах сивия каменен под. Никакъв шанс да ме победи някакъв камък, след като бях преминала през толкова много.

Не го докоснах отново — забих ръка толкова силно, че се порязах на тънките краища на камъка. Концентрирах се, докато спрях да чувам продължаващите предупреждения на Влад да спра или подигравателния смях на Шрапнел.

Там. Не по-силно от шепот, далеч по-краткотрайно от бегъл поглед, но имаше нещо *там*, по дяволите! Концентрирах се, докато целият си фокус не стана камък под ръката ми, и го видях. Прекрасно

отвратителни картини на овъглен вампир, падащ на мястото, което докосвах, устата му беше отворена в последен тих вик.

Изправих се, едва сега забелязвайки, че Влад беше клекнал до мен, гледайки ме раздражено, докато махаше ръката ми.

— Лейла, достатъчно...

Каквото и да видях на лицето ми, го спря да говори. Много бавно ме пусна и се изправи, докато странна смесица от гордост и раздражение се появи в емоциите ми.

— Добрата новина е, че се отърва от мъчение — казах на Шрапнел. — Лошата е, че отивам след гаджето ти и сега заклинанието ѝ няма значение, защото вече съм мъртва.

[1] Нека ти докажа, принце мой! — Б.пр. ↑

ГЛАВА 39

Исках да започна с опитите да се свържа със Синтияна веднага, но Влад заяви, че изгревът беше наближил. Приех думата му за истина, след като нямах представа кое време беше. Освен това Синтияна не знаеше, че нещата се бяха променили коренно. Сега тя беше тази, която щяха да преследват, и когато слънцето залезеше довечера, ловът започваше.

Тръгнахме си от подземията и се насочихме към стаята на охраната на четвъртия етаж. Бях права, че повечето нови вампири се намираха под земята близо до тъмницата, но Влад имаше еквивалента на президентски апартамент за вампирите, към които искаше да покаже специално отношение. Веднага щом бяхме обратно на основното ниво на къщата ме нападнаха множество шумове.

Вривата от стъпки на етажите под нас и тези над нас. Безбройните метални дрънченета от кухнята, където се използват тенджери и тигани, докато се приготвяше закуската. Гласове на хора или електронни устройства, и под всичко това ритмичното туптене на множество пулсове.

Стомахът ми се сви и малки остриета се забиха в долната ми устна. „Почти пристигнахме“, помислих си, когато пресякохме вътрешната градина и се насочихме към главното стълбище. Всичко, което трябваше да направя, беше да не се превръщам в кръвен берсерк за още няколко минути.

— Лейла, слава Богу!

Гласът на сестра ми ме накара да простена на глас. Гретчен побягна надолу по стълбището, изглеждайки едновременно облекчена и ядосана.

— Главорезите му казват, че си прекалено ранена и не мога да те видя, което очевидно е лъжа, защото изглеждаш добре...

Издадох друг звук, който я накара да спре посред изречението си.

— Да не би да ми *изръмжа*? — попита тя невярващо.

Влад ме погледна и ръцете му хванаха моите.

— Стой назад — каза строго той на Гретчен.

Прекалено късно. Болката премина през мен, сякаш завъртайки ключ в главата ми, който ме накара да не виждам малката сестра, която обичах. Вместо това виждах облекчение на страданието ми в свежа опаковка, която беше лесна за разкъсване.

Следващите няколко мига бяха мъгла от боричкане, последвана от облекчение, докато този невероятно сладък нектар се плъзгаше надолу по гърлото ми, потушавайки горене, което правеше огънят прекрасен в сравнение. След като преглътнах всяка капка започнах да чувам виковете, които съдържаха един и същ паникьосан въпрос.

— Какво й има, какво й има, какво й има?

— Нищо.

Гласът на Влад. Да го чуя прогони остатъчната лудост, както и това да чувствам спокойствието му през разбитите слоеве на емоциите си. Той стоеше зад мен, ръцете му бяха нечупливи обръчи, които ме пазеха да не нараня нея или някого другото. Отпуснах се облекчено срещу него, безумната мараня напусна зрението ми.

Гретчен стоеше сякаш замразена на стълбището, очите й бяха разширени и изражението й беше толкова шокирано, че се разтревожих, че може да припадне.

— Всичко е наред — казах. Гласът ми беше дрезгав, но поне не беше животинското ръмжене.

— Наред? — повтори тя. — Как е наред, когато се опита да ме убиеш?

Нямах отговор. Гретчен седна внезапно, сякаш беше дръпната, и зарови лице в ръцете си.

— Разбирам. Трябвало е да те промени, защото беше прекалено ранена, за да се излекуваш. Затова не ни оставиха да те видим.

За разлика от предишната й реч, гласът й сега беше почти шепот. Болка от различен вид накараха вътрешностите ми да се свиват. Дори не бях й казала, че това беше нещо, което възнамерявах да направя в бъдеще. Сега беше разбрала, когато се опитах да я изям.

— Разбирам ако... ако не можеш да се справиш с това — започнах.

Главата й се вдигна, синият й поглед беше ярък.

— Не разбираш. Ти ме спаси, но аз не можах. — Гласът й се пречупи и от очите й потекоха сълзи. — Толкова съжалявам.

Моите очи също се напълниха със сълзи. Беше се справила със смъртта на майка ни, кошмарните ми способности, опита ми за самоубийство и напускането ми, когато си мислех, че скъсването на връзките със семейството ми беше най-милото, което можех да направя. Тя също имаше своите недостатъци, но трябваше да зная, че дори това нямаше да се окаже прекалено много за нея.

— Недей. Ако не беше ти, за да ме извлечеш от колата, преди да е експлодирала, *наистина* щях да съм мъртва.

При тези мои думи Влад ме пусна.

— Издърпала си Лейла от колата?

Гретчен се напрегна при грубия му тон.

— След като отрязва колана ми, да. Тя беше много зле и се страхувах, че ако я преместя ще ѝ навредя, но няхах избор, защото колата бе на път да се взриви.

— Справи се страхотно — казах ѝ, мислейки си „Леко!“, преди да си спомня, че вече не може да ме чува.

— Дръжте я — каза Влад, кимайки към мен.

— Какво? — ахнах.

Това беше всичко, което успях да кажа, преди двама пазачи, които не бях забелязала, да ме да ме хванат, поглеждайки ме извинително, докато ме държаха неподвижна помежду им.

— За защита на сестра ти е — заяви Влад, насочвайки се към Гретчен. Тя изглеждаше така, сякаш искаше да избяга, но не се помръдна, когато се надвеси над нея. — Подай си ръката — каза ѝ със същия груб тон.

Тя го направи колебливо. Влад я хвана и издърпа нож, хватката му се затегна, когато тя се опита да я издърпа.

— Влад — казах името му предупредително.

Той не ме погледна. Вместо това прокара ножа по своята ръка, покривайки дланта на сестра ми с кръвта си.

— Пий — каза ѝ той — и бъди позната като една от моите хора.

Гретчен погледна кръвта в ръката си с отвращение, след което погледна към Влад.

— Не съм ли ти вече, част от хората ти, все пак съм ти балдъза?

Усмивката му беше приятно студена.

— Не и във вампирския свят.

Тя ме погледна.

— Каква е уловката?

Помня, когато зададох на Влад подобен въпрос, други подобни обстоятелства.

— Ако приемеш и след това в бъдеще предадеш, той ще те убие — казах направо.

Вместо да бъде уплашена тя изсумтя.

— Сякаш няма да го направи и сега, ако го предам. От друга страна ако някой се закача с мен, трябва да отговаря пред Влад, нали?

В погледа му проблесна изумрудено.

— Точно така.

Тя погледна дланта си и я облиза бързо, сякаш ако продължеше да обмисля решението си, се боеше, че ще се разколебае.

— Иу — каза, докато ближеше червените линии.

Затворих очи. Гретчен не беше дете и го беше направила по свое желание, но това не ме спря да не се тревожа, че беше направила една крачка по-далеч от човешкия свят. И да не споменаваме, че баща ни щеше да откачи, когато разбере.

— Леле, това е като течна енергия — промърмори тя и гледаше изумено, докато драскотините, ожулванията и синините изчезваха, сякаш изтрита с невидима гума.

— Какво става тук?

Яростният тон на баща ми проряза въздуха като мачете. Трепнах от представата на това как изглеждам, покрита с кръв и вардена от двама пазачи, а прилива на емоции накара зъбите ми да изскочат.

Което, разбира се, беше грешната реакция.

— Не — прошепна баща ми, докато ме гледаше, ужас се четеше на лицето му, след което започна да слиза по стълбите колкото бързо му позволяваше раненият крак. — Какво си й направил? — изкрещя на Влад.

Влад погледна изпепеляващо баща ми, докато се приближаваше към мен, за да ме вдигне на ръце, пазачите му се поклониха, преди да отстъпят.

— Ако кажеш нещо от това, което мислиш, ще ти отнема способността да говориш за седмица.

Баща ми го зяпна с отворена уста, а аз се заизвивах в ръцете на Влад. *Не* така си представях, че ще кажа новината на баща ми.

— Пусни ме долу, в момента нямам чувството, че ще ухапя някого.

— Изгрев е — отговори той, поглеждайки баща ми.

— Добре, значи ще съм изморена, но това не означава...

Устата ми спря да работи, след това всеки мускул в тялото ми я последва. Преди следващия удар на сърцето на баща ми, бях напълно в безсъзнание.

ГЛАВА 40

Събудих се толкова рязко, че се стреснах. В една секунда бях мъртва за света, в следващата бях на крака и гладна, погледът ми шареше в търсене на храна.

— Там — каза Влад, сочейки отвореният шкаф в стената.

Грабнах плазмената торбичка, разкъсвайки я като акула от „Челюсти“. Когато приключих, кръв капеше от лицето, ръцете и гърдите ми. Забелязах, че се ближа, чак когато ниският смях на Влад прекъсна предизвиканият от глад транс.

— Трябва да призная, че това ми дава идеи.

Срамът ми даде сили да спра да се ближа като някаква объркана котка. Влад седеше на матрака, подпирайки гърба си на стената и небрежно отпуснал крака. Беше се преоблякъл от последния път, когато го видях, и въпреки че ризата му с дълбок пурпурен цвят беше без петна, както и абаносовите му панталони, с едно подушване разбрах къде е бил.

— Ходил си до тъмницата.

Усмивката му съдържаше повече от намек за мрак.

— Може би все пак ще го напръскам с Febreze.

Прокарах ръка през косата си след последно облизване.

— Съгласихме се, че ще търсим Синтияна по *другият* начин.

— След като беше заспала, имах малко време за убиване. — Гласът му беше безгрижен, но течение от раздразнение погали емоциите ми. Въздъгнах.

— Знам, че не си свикнал да даваш обяснения, но това е бракът. Не съм свикнала да се събуждам с неконтролируем глад, така че и двамата ще минем през фаза на приспособяване.

Различен вид усмивка изви устните му.

— Твоята ще продължи само седмица. Моята цял живот.

Засмях се сухо.

— Ако искаше жена, която никога не поставя под въпрос действията ти, не трябваше да се жениш за мен.

Нещо друго подразни емоциите ми, плъзгайки се през тях като откос от сексуален огън. По-богат, по-топъл мирис изпълни стаята, напомняйки ми на сготвени подправки и миризма на дърво.

— Съгласен. Но исках да си нещо повече от моя робиня.

Гласът му беше гърлен, стягайки неща ниско в мен. Преглътнах, различен вид глад накара кучешките ми зъби да се издължат. Той изглеждаше толкова изискан в хубавите си дрехи, толкова отпуснат срещу стената, но емоциите му разказваха различна история. Може и да бях окървавената и разчорлената, но не бях звярът в стаята.

И нямаше да го приема по друг начин.

Поклатих глава, за да я изчистя излишните мисли, които започнаха да се тълпят. Имах вампир-убиец, когото да преследвам плюс травмизиран баща, когото да успокоя. В тефтерчето ми за танци нямаше място за часове секс, а Влад не се задоволяваше с бързо въргалање.

— Трябва да се изкъпя — казах и звучах бездиханна, въпреки че вече не дишах.

Усмивката му стана опасно сексуална.

— След това.

— Влад, наистина, има толкова много неща, които трябва да...

— Помниш ли, когато ми каза, че няма да приемеш една секунда за другите? — прекъсна ме с копrienен глас. — Нито пък аз.

Беше до мен за мигване на окото, натискайки вътрешен бутон в прибиращото се чекмедже. Още една торбичка изскочи, сякаш беше автомат. Преди да проговоря, Влад ме дръпна към гърдите си, покривайки се с червени ручейчета.

Нужда нарасна в мен, толкова яростна, че заглуши съвестта ми. Не бях засрамена от това как се хвърлих към него. Не ме интересуваше, че разкъса дрехите ми така настървено, колкото и аз неговите в опит за достигане на всяка капка и *наистина* нямах против, когато ме притисна в стената и вдигна краката ми около кръста си. След това нямаше нищо, освен вкуса на кръв по кожата му и прелестната грапавост на тялото му, влизащо в моето, отново и отново, докато екстазът, течащ през мен, не ме накара да забравя за глада.

* * *

Беше десет и петнадесет, когато излязох напълно облечена от банята. Влад вече се беше преоблякъл и ме чакаше, след като го накарах да се изкъпе някъде другаде. Иначе щяхме да закъснеем още повече, срещу което Влад нямаше възражения. Шрапнел нямаше да отиде никъде, Синтияна все още не знаеше, че беше разкрита и меденият ни месец беше достатъчно провален, заяви той.

— Преди да започна с Шрапнел, трябва да видя баща си — казах на Влад. — Доста е откачил. Може ли да стоиш наблизко, в случай че пак ме удари вълна от глад?

Влад пиеше вино, но при това остави чашата.

— Много хора, които познават вампири, имат проблеми да приемат тези, които обичат, променени. Може да предизвика страх, отчуждение и безпомощност. За някой като баща ти, свикнал толкова да контролира нещата, тези чувства често са по-силни.

Внимателно подобраните му думи ме разтревожиха. Обикновено Влад беше толкова честен, че граничеше с грубост. Явно сега ставаше нещо.

— Без да го подслаждаш. Какво се случило?

— Не иска да те види в момента и настоява да си тръгне с Гретчен — отговори с обичайната си директност. — Имам други къщи, където ще са в безопасност, но отказвам да го пусна, ако не си съгласна.

Сега имах суперчовешка сила, но седнах така, сякаш коленете ми се бяха превърнали в желе.

— Гретчен също ли не иска да ме види? — Може би не бях разчала правилно поведението ѝ преди.

— Не, сестра ти беше ясна, че иска да остане, което направи баща ти още по-решен да я вземе със себе си. — Влад ме погледна измъчено. — Не го осъзнава, но се опитва да си възстанови контрола там, където не може. Все още те обича. Ако не беше така, реакцията му за промяната ти във вампир нямаше да бъде толкова емоционална.

Не казах нищо, мислейки си колко странен беше животът. Когато бях дете, работата на баща ни ни местеше от място на място, без значение колко разстройващи бяха тези катаклизми. Сега моите обстоятелства бяха тези, които го принуждаваха да напусне живота, който беше изградил. „*Кармата е кучка*“, беше казала Кат, но не исках

баща ми да понесе някакво възмездие, а само да бъде щастлив и в безопасност.

— Остави го, но изчакай до утре сутринта. Искам първо да говоря с Гретчен.

Гласът ми беше мек, но стабилен. Знаех каква беше нуждата да си тръгна, дори и само да си докажа, че го мога. Колкото до Гретчен, беше по-добре да отиде с него. С новия ми яростен глад не си имах доверие, когато съм около нея. Освен това нещата щяха да станат още по-опасни.

Изправих се, усмихвайки се криво на Влад.

— Сега нека видим дали мога да намеря лудата кучка, с която си се срещал.

* * *

Мислех, че ще отидем обратно в подземията и ще уловя есенцията на Синтияна, докосвайки Шрапнел, но Влад ме отведе до Стаята на оръжията. Там ми подаде сребърна кама с келтски символ, филигриран на дръжката.

— Нейна е — заяви той.

Отне ми секунда да си спомня защо ми изглеждаше позната и се засмях кратко.

— Разбира се. Докоснах това, когато проверявах другите ти оръжия. Скоро след като мернах жената, започнах да кървя до смърт.

Точно както беше намерението на заклането на Синтияна, въпреки че не беше мислила, че Влад ще бъде там, за да ме съживи. Или че Максимус ще направи същото, когато се свързах с нея, несъзнателно наранявайки се почти смъртоносно. Сега собствения ми нежив статус беше всичко, което ми трябваше.

Кармата е кучка беше идеално за обстоятелствата.

Издърпах дясната си ръкавица и докоснах красивото оръжие. За моя изненада първият ми инстинкт беше да се дръпна. Металът накара кожата да ме сърби по начин, който ми напомняше на падането ми в отровен бръшлян като малка.

— Чувството е... грешно. От среброто ли е?

Развеселеността му се изтърколи през емоциите ми.

— Ще свикнеш. Всички вампири го правят.

Опитах се да игнорирам колко дразнеше металът кожата ми и се фокусирах върху есенцията, която съдържаше. След няколко минути на концентриране цветните картини ме завзеха.

Стигнахме до вратата, но когато Влад се обърна да си ходи, след като ми пожела лека вечер, хванах ръкава му.

— Чакай. — Извадих нож от гънките на палтото си и му го подадох с дръжката към него. — За теб — прошепнах.

Той я взе, устата му се изви в полуусмивка.

— Какво е това? Подранил коледен подарък?

— Трябва ли да има повод, за да ти дам подарък? — попитах.

Той подхвърли ножа, преди да го хване.

— Перфектно балансиран. Благодаря, Синтияна. Прекрасен е.

Наведе се, топлиите му устни докоснаха моите. Когато започна да се обръща, го задържах.

— Не тръгвай — прошепнах срещу устата му.

Той се отдръпна намръщен.

— Един от хората ми липсва. Не искам да чакам до сутринта, за да го търся.

— Съжалявам, разбира се, че не, скъпи — казах, знаейки добре да не посочвам, че може да изпрати някой друг.

Той прибра ножа в палтото си.

— Лека вечер, Синтияна.

— Лека вечер, Влад.

Гледах го как си отива, прикривайки раздразнението си с усмивка, в случай че се обърне. Не го направи. Никога не го правеше и посещенията му ставаха все по-непостоянни. Не бях живяла триста години, без да зная какво означава това. Уморяваше се от мен.

Усмивката ми изтъня. Прекалено дълго бях живяла без защитата, която заслужавах, и нямаше да загубя мястото си до един толкова могъщ вампир. Рисковано или не, беше време за победителни мерки, за да запазя Влад. Ако бях внимателна никога нямаше да открие причината за новооткритата си привързаност.

Връзката ми със спомена се загуби и се завърнах в реалността, за да осъзная, че съм стиснала ножа толкова силно, че ме беше порязал. Погледнах към Влад с нарастващо подозрение.

— Синтияна да се е преместила при теб скоро след като ти е дала това?

Той повдигна вежда.

— Така мисля, защо?

— Чудех се. Знаеше ли, че има интерес към магията?

Свиване на рамене.

— Знаех, че се беше пробвала, но магията е срещу вампирския закон, така че по-сериозно занимаване с нея не си струваше риска.

— Или е далеч по-замесена с нея, отколкото е показала.

Ами ако не беше съвпадение, че Синтияна се беше преместила при него скоро след като беше решила, че са нужни *по-убедителни* мерки, за да не бъде изоставена? Ако да, тогава не си имахме работа с аматьор, който от време на време правеше по някое заклинание, а с напълно развита вещица, която можеше да бъде далеч по-опасна, отколкото Влад или аз осъзнавахме.

ГЛАВА 41

Погледнах ножа с повече внимание от преди. Като вампир друг инфаркт или спонтанен кръвоизлив щеше да боли, но нямаше да бъде фатален. Но ако беше дегизирана могъща вещица, имаше шанс Синтияна да беше направила нещо смъртоносно и за вампири.

— Дръж ме под око какво правя с ножа, става ли?

Когато погледнах нагоре, очите на Влад бяха присвити. Вдиша и се усмихна толкова приятно, че трябваше да го приема като предупреждение.

— Защо?

— Ако бившата ти е по-скоро Злата вещица от Запада, отколкото осъзнаваме, има шанс заклинанието ѝ да ме накара да се наръгам, ха-ха, в сърцето.

Малкият ми смях, за да покажа колко малко вероятна беше възможността, не проработи. Цялото му лице започна да помрачава, въпреки че очарователната усмивка не се махна.

— Ти може да си най-жестокият човек, когото съм срещал — каза той разговорливо.

— Защо? — ахнах.

— Първата ми жена се самоуби. Отне ми векове да го преодоляя и да обичам отново, а ти нямаше да споменеш, че може да си принудена да се самоубиеш *пред мен*.

Разговорливият му тон беше изчезнал, заменен от чиста ярост. Това не беше нищо в сравнение с яростта, която наводни емоциите ми, рязко като отворен бент и толкова мощен, че отстъпих назад.

— Влад, аз...

— Не. Говори.

Огън изригна от дланите му, изкачвайки се по ръцете му до раменете, преди да обвие цялото му тяло в оранжев блясък. Бих си помислила, че се опитваше да ме изплаши, освен че бурята от емоциите му не можеше да бъде спряна.

— Опитвах се да те оставя да правиш това, което си мислиш, че трябва, защото уважавам смелостта ти, но стигна прекалено далеч. —
Още едно избухване на огън. — Опитай още веднъж съзнателно да
изложиш живота си на опасност и се кълна, че ще те затворя.

Преди да открия гласа си, за да се ядосам на ултиматума, той
изчезна, оставяйки само мирисът на пушек след себе си.

* * *

— Хей, хлапе.

Погледнах нагоре, за да видя Марти на вратата на каменната
килия. Дори не бях забелязала, че се беше отворила. Бях се затворила
тук, защото не исках да нараня никого, ако ме удареше още една гладна
вълна, плюс, че имаше система за доставяне на плазмени торбички. Да
удавиш раздразнението си с кръв на теория звучеше отвратително. На
практика беше толкова ефективно, колкото комбинирането на алкохол
и сладолед.

— Максимум беше прав, когато ме предупреди за Влад — казах
мрачно. — Чу ли, когато ме заплаши да ме затвори?

Той ме погледна съжалително, което беше моят отговор.

— Не знам какво ще правя — продължих, потупвайки мястото до
мен в покана. — Обичам Влад, но понякога е архаичен. Можеш ли да
си представиш как би реагирал, ако му кажа, че повече не му е
позволено да рискува живота си за хората си?

— Няма да слуша — каза Марти, сядайки на леглото до мен.

— Точно така. Така че какво е по-различното, когато има малък
риск срещу мен, за да хвана кучката, която почти ме уби три пъти и
успя четвъртият?

— Той е шовинист? — предложи Марти.

— Точно. — Погледнах го, виждайки ироничността на лицето му.
— Какво?

— Ти си единствената, изненадана от това, хлапе. Омъжи се за
психопат на границата, който се е справил с жестоките обстоятелства,
в които е живял, бъдейки по-жесток. Добави превръщането му във
вампир с векове немъртва сила, и получаваш лудото жестокото копеле,
в което си влюбена. — Потупа коляното ми привързано. — Наистина

ли си мислеше, че някой като него ще позволи на жена си да се бори с враговете му? Наричат го Влад Цепеш, не Влад Кастрирания.

Изсумтях.

— Не се опитвам да се боря с враговете му.

— В неговите очи го правиш, а по-лошото е, че си готова да умреш заради него. — Потупване. — Както вече направи, бебе вампирче.

Наведох се към него, слагайки глава на рамото му.

— Какво да правя? Да го оставя да диктува всяко мое движение, защото е средновековната версия на старомоден? Не се съгласих на това.

Той се изкиска сухо.

— Не, ти се съ согласи на нещо по-трудно. Брак.

— Умник — казах, но гласът ми липсваше злоба.

Дълбоко в себе си знаех, че беше прав. Да се омъжиш за дракон означава да се справяш, когато издишваше огън, но нямаше да се предам. Щях да устоя, така че беше време да спра да се съжалявам колко беше труден пътя и да се подготвя за неравностите, докато държа крака си на газта.

Целунах Марти по бузата.

— Благодаря.

Той изсумтя.

— За какво? Казах ти да не се замесваш с него и не съм си променил мнението, че е лоша идея.

— Благодаря ти, че си добър приятел.

Изправих се, изпълнена с нова решителност. Влад може и да беше лудо жестоко копеле, но беше моето лудо жестоко копеле и щяхме да се разберем.

— След като така и така подслушваше, да знаеш накъде отиде? О, чакай, няма значение. Знаем къде е.

* * *

Слязох по стълбището, бърчейки нос, докато миризмата ставаше все по-остра. Дразни съвременен мъж и вероятно ще отиде в бар.

Дразни вампир с навик да набива на кол хора и с подземие в дома си, и нямаше да бъде загадка къде ще отиде.

— Здравсти — казах на пазача, който ме погледна подозрително, докато се приближавах. — Моля те, кажи на Влад, че бих искала да говоря с него.

Той се поклони, изглеждайки облекчен, че няма да се опитам да се промъкна покрай него, предполагам. Натисна нещо на яката си и проговори на румънски. Ах, чудесата на технологията. Трябваше ми костюм от гума за цялото тяло, за да нося жичка, без да я изгоря.

Новите ми супер сетива означаваха, че чух отговора, който получи пазача, но тъй като също беше на румънски, не го разбрах.

— Моля, изчакай тук — каза най-накрая на английски с акцент.

Не отговорих, чудейки се дали това означаваше, че Влад идваше или чаках да бъда ескортирана от някой друг.

След десет минути Влад се появи. Покриваше го тънък слой пепел, което любопитно, защото той не можеше да се запали. Добавената тъмнина го накара да изглежда дори по-опасен, сякаш изражението му не беше достатъчно лошо.

— Какво?

Думата беше, за да ме отпрати, и беше направил нещо с чувствата си, за да не ги чувствам. Изправих рамене. Ако наистина не искаше да ме вижда, нямаше да дойде.

— Имам решение, което ще удовлетвори и двамата ни — казах.

Повдигане на вежда. Погледнах многозначително към пазача.

Устата на Влад се сви, но мина покрай мен и заизкачва стъпалата. Последвах го до затворения коридор, който беше и главният за подземие. Там спря и се обърна към мен.

— Какво?

Все още рязко, но тонът му беше далеч по-малко груб. Намалих разстоянието помежду ни и започнах да премахвам пепелта от дрехите му. Той се напрегна, но не се опита да ме спре.

— От настроението ти разбирам, че не си разбрал местоположението на Синтияна от Шрапнел — отбелязах спокойно. — Силен е, още повече че може да го е омагьосала, така че да *не може* да ти каже къде е.

Погледът му следваше всяко мое движение и стоеше напълно неподвижно.

— И аз знам това.

— Разбира се. — Прокарах пръсти през косата му, за да премахна пепелта от нея. — Правиш това далеч по-дълго време от мен.

Усмивката му беше толкова студена, че можеше да превърне парата в сух лед.

— Ако ласкателството е твоето решение, няма нужда да се занимаваш. Няма да използваш ножа, за да се свържеш с нея. Вече го изхвърлих.

Продължих да махам сивотата от него.

— Няма проблем.

Той присви очи при лесното ми предаване.

— Също няма да докосваш Шрапнел.

— Аз и не искам — казах. — Мога да се справя и без да възстановявам техниките ти за разпит, благодаря.

Лицето му беше само на сантиметри от моето, наболата му брада беше потъмняла от пепел и устните му бяха изтънели до линия. Погледнах към очите му, без да се прекланям пред яростта на погледа му.

— Всичко, което Шрапнел трябва да направи, е да устои няколко дни, докато Синтияна осъзнае, че е бил хванат, и тя избяга. Той го знае и ти го знаеш. Но тя е живяла тук, така че старата ѝ стая трябва да е изпълнена с предмети, които съдържат есенцията ѝ, и вероятно не мога да се убия с тях. Ако наистина искаш да се подsigуриш, че съм в безопасност, окови ме, преди да се опитам да използвам едно от тези неща, за да се свържа с нея.

При това и двете му вежди се повдигнаха.

— Да те окова?

Усмихнах му се дяволито.

— Хайде, сигурна съм, че си си фантазирал за това.

— Все повече и повече с всеки изминал ден.

Прошепна думите с греховен глас, но стената около него се пропука и почувства светкавица от чувствата му. Все още беше ядосан, да. Раздразнен също. Все пак под това имаше следа от възхищение. Ако някой можеше да разбере решителността ми да поваля врага, това беше Влад.

Издаде остра въздишка.

— И това го знам, но в стаята ѝ можеш да видиш неща, които не искам да виждаш.

Сляпа ярост се изстреля през мен при мисълта да разкрия Влад да прави любов с друга жена. Никога не бях знаела, че съм от ревнивите, но очевидно имах някои проблеми. Принудих се да заглуша тези чувства, заменяйки ги с по-студената, по-тъмна част от мен.

— Ако е така, мога да го преживея, когато по-късно те гледам да я убиваш.

Той ме погледна по начин, който показваше, че сравнява думите ми с части от мен, които само той може да вижда. Върнах му погледа. Ако си мислеше, че не говоря сериозно, грешеше.

Най-накрая той наклони глава, най-лека усмивка беше изкривила устните му.

— Както се оказва, имам верига.

ГЛАВА 42

Огледах старата стая на Синтияна с критично любопитство. Значи тук беше стояла вещицата.

Като всички стаи в къщата на Влад, беше пищна. Беше очевидно женствена, с лилав и кремав декор, дантелени драперии, изящни кристални арматури и балкон, който гледаше към вътрешната градина. Изсушени цветя, излизащи от тънки златни нишки украсяваха камината, изпълвайки стаята с приятен, цветен аромат. Бях много повече от щастлива, когато не подуших Влад, благославяйки почистващият персонал.

— Преди колко време скъсахте?

Гласът ми беше нормален, прикривайки борбата, която се водеше в мен. Злобната Лейла беше радостна, че Влад беше задържал Синтияна два етажа под него в същото крило, където стояха всичките му гости. Практичната Лейла се колебаеше кой предмет да докосне със задоволително количество есенция в него.

— Преди няколко години.

Погледнах го измъчено.

— Преструваш се, че няма достатъчно значение за теб, за да помниш? Защо тогава си запазил спалнята ѝ точно така, както е била, когато е живяла тук?

Той отпусна ръце, сребърните вериги, които носеше издрънчаха от движението.

— Ако все още имаше значение за мен, нямаше да се ожения за теб. Тази стая е останала неизползвана, защото ти беше следващата ми любовница и спеше с мен.

Погледнах настрани, попадайки на леглото. Ефирна материя падаше около постовеите, преди да падне на пода в елегантни вълни. Какво бих видяла, ако докосна леглото? Синтияна имаше над триста години опит. Може би бих видяла Влад по-щастлив с нея, отколкото с мен.

— Лейла.

Погледнах настрани почти виновно. Тогава осъзнах, че зъбите ми бяха излезли и бях стиснала челюсти, пробивайки долната си устна.

— Съжалявам. Не знам какво не ми е наред — промърморих, смучейки устна, за да не покапя с кръв дебелият бял килим.

— Не съжалявай. — Изражението му не беше осъдително и чувствата ми сякаш бяха погалени със сатен. — Всички вампири са много защитнически настроени към това, което е тяхно.

Можех да виня кипящата си ревност на вампиризма? Дадено!

Влад започна да обвива китките ми с веригата. Заради това колко беше силен се съмнявах, че беше нужно, дори Синтияна да беше успяла да добави някаква форма на вампирско заклинание, но ако това го караше да се чувства по-добре...

— Ще ги запазиш ли за по-късно? — пошегувах се.

Погледът му ме накара да забравя колко неприятно беше чувството от среброто.

— Когато те завържа, ще използвам коприна и ще оставя ръцете ти свободни, защото обичам да ги чувствам на кожата си.

Не ако. Когато. Въпреки еротичното обещание, да бъда окована, докато съм в стаята на бившата му, трябваше да охлади отговора ми. Вместо това почувствах цялото желание, което Влад обикновено предизвикваше в мен, заедно с дълбока нужда да утвърдя правото си над него на същото място, където някоя друга беше посмяла да го докосва.

Прекалено властна? Да, бях доста затънала.

— Ако оставиш ръцете ми развързани — попитах с гърлен глас, — какъв е смисълът да ме връзваш?

Дяволитата му усмивка ми повлия силно, както и горещината, която се плъзна по емоциите ми, шибвайки ме с хиляди невидими, сексуални камшици. Наведе се, меката му набола брада погали бузата ми.

— Защо да ти казвам, когато мога да ти покажа.

Затворих очи, поемайки си дъх, за да помириша богатата му миризма. Сега знаех как исках да прекарам остатъка от следобеда, но първо работата.

Той се отдръпна, продължавайки да увива веригата около мен, докато не стигна до лактите ми. Ако все още имах циркулация на кръв, досега ръцете ми щяха да са изтръпнали. След това той прокара още

сребро между тях, за да може да притисне завързаните ми ръце към тялото, увивайки ме с веригата. Сега всичко, което можех да правя от кръста нагоре, беше да мърдам пръсти и да хапя.

Удовлетворен, той пусна оставащата верига на пода и отиде до леглото. Напрегнах се, но той взе лампата от нощната масичка.

— Внимателно — предупреди ме той, докато ми я подаваше.

Да не би да си мислеше, че докосвам нещо толкова скъпо за пръв път? Хванах гладката кристална повърхност на основата с пръстите на дясната си ръка... и се счупи, сякаш я бях ударила с железен лост.

— Какво, по дяволите? — заявих.

Той ме погледна иронично, докато премахваше парчетата от ръката ми.

— Не си свикнала с новата си сила. Дотогава се отнасяй с всяко нещо, сякаш е по-деликатно от черупка на яйце, и каквото и да правиш, не докосвай човек.

Погледнах към блестящите остатъци с потрепване. Сега имах още една причина да не прегръщам сестра си за сбогуване.

— Тези изсъхнали цветя на камината нейни ли бяха? — попитах, виждайки нещо, което нямаше да струва много, ако го счупя.

— Тя ги бра, да — отговори Влад, изваждайки цветята, без да го интересува колко ги руши.

Казах си, че не беше хубаво да се наслаждавам да гледам нещо на Синтияна да се руши. Беше ме убила, в края на краищата.

Погалих цветята, когато Влад ми ги подаде. Повечето от тях се разпаднаха, показвайки ми, че все още използвам прекалено много сила, но нещо просветна в останките.

„Ето те“, помислих си с мрачно задоволство и всичко около мен се промени.

Вървах през поляната, добавяйки цветя към растящата ми купчина в кошницата. Персоналът на Влад щеше да бъде щастлив да ги добави в градината извън стаята ми, но внимавах да не държа всички съставки на заклинанията на едно място, в случай че някой разпознаеше значението на конкретно тези цветя.

Красивият пролетен ден не направи нищо, за да подобри лошото ми настроение. Бяха минали само шест месеца след последното заклинание, а Влад пак показваше дистанцираност. Издърпах шепа люляци, наранявайки ги в раздразнението си. Всеки

друг мъж щеше да бъде лудо, безвъзвратно влюбен в мен, но след седем заклинания едва задържах Влад да не ме изостави.

Проблемът, разбира се, идваше същата причина, поради която беше добър защитник. Силата му. Затова работех толкова здраво, за да привлека вниманието му на първо място, и защото той на практика беше имунизиран срещу заклинанията ми. Не смеех да използвам най-силната магия върху него. Можеше да пренебрегне всичките цветя като женска прищявка, но щеше да забележи съставки за по-черна магия. Това, което Пазителите на закона щяха да ми направят, нямаше да бъде нищо в сравнение с гнева му, ако разкриеше, че съм му правила заклинания.

Хванах друга шепя люляци, отказвайки да разсъждавам какви може да са последиците, ако ме хванат. Нямаше да се случи, стига да бях внимателна, и освен това няхах избор. Повечето вампири имаха Господари, които да ги защитават. Другите имаха достатъчно сила, за да се защитават сами. Останалите от нас — без Господари и със средна сила — бяхме оставени да се грижим сами за себе си. След като Господарят ми беше убит, любовниците ми ми даваха защитата, която другите вампири приемаха за даденост. Когато това не беше достатъчно, магията го поправи. Денят, в който станах вампир, се заклет, че без значение от цената, никога нямаше да бъда безпомощна отново. Бях се наситила на чувството, когато бях шотландска селянка, живееща под английско господство. Прогоних спомените си, за да погледна критично към съдържанието на кошницата. Може би още от това щеше да накара заклинанието да издържи по-дълго...

Когато се върнах обратно, се загледах в натрошените парченца от изсушени цветя в дланта си, разкъсана между яростта и неверието.

— Знаеш ли какви са тези цветя?

Той сви рамене.

— Люляк, макове, щир...

— Съставки за заклинание — прекъснах го. — Люляци за предизвикване на любов, червен мак за истинска любов, слез, за да бъдеш победен от любов, син мак, за да може недостижимото да стане възможно, щир за неумираща любов... виждаш ли какво е правила с това?

— Никога не съм я обичал.

Гласът му вибрираше от сила. Усмихнах се мрачно.

— Да, и това я е раздразнило, защото си бил прекалено силен, за да може заклинанието ѝ да проработи с пълната си сила. Все пак си останал с нея тридесет години, така че усилията ѝ не са били напълно напразни.

Влад отвори уста... и нищо не каза. Никога не го бях виждала без думи преди, но да открие, че свободната му воля е била насилена, би било дразнещо за всекиго. Да откриеш това, когато имаш неговата голяма арогантност, би било зашеметяващо.

— Виж дали можеш да я намериш — най-накрая каза. Не бих искала да съм на мястото на Синтияна за всичките пари на света в този момент.

Погалих отново изсъхналите цветя. Споменът за събирането на цветята беше по-слаб, позволявайки ми да мина през него, улавяйки следата на есенцията ѝ.

Там. Като корда, на края на която плуваше риба. Концентрирах се, но всеки път, когато дръпнех кордата, идваше празна. Продължавах да се опитвам, вътрешен часовник отброяваше изминалото време, докато продължавах да се провалям в опитите да стигна до другата страна. Десет минути. Двадесет. Тридесет. Четиридесет.

— Лейла, спри.

Влад махна цветните останки от ръката ми. Раздразнена ги гледах как се пръснаха по пода.

— Не знам защо не я виждам. Мярвах я, преди здравето ми да се влоши, а сега дори и това го няма.

— Вампир си само от ден — каза Влад, докато започна с развиването на веригите. — Всяка клетка в тялото ти беше драстично променена. Удивително е, че можеш да използваш способностите си толкова скоро.

— Удивително. Ако добавим като това още петдесет цента, ще си имам цял долар.

С право бях раздразнена. Дори ако хората на Влад не кажеха за Шрапнел на някой извън дома, всеки един миг Синтияна щеше да осъзнае, че нещо не беше наред и да се скрие. Когато го направеше можеха да минат години, преди да се появи отново. Разбира се, Шрапнел евентуално щеше да се пречупи, ако Синтияна не го беше омагьосала никога да не издава местоположението ѝ, но дотогава тя

отдавна щеше да си е заминала. Може и да имах цялото време на света, за да я търся, но семейството ми го нямаше. Не можех да очаквам да се крият години, докато не я хванем, но ако не го направех, бяха ходещи мишени.

Може би вече беше късно. Синтияна щеше да очаква ново съобщение от Шрапнел...

— Знам как да я хванем — казах, осенена от идея. — Изпрати Сандра в града, за да остави ново съобщение, което да казва на Синтияна къде и кога Шрапнел иска да се срещне с нея.

Влад премахна последната верига от мен.

— Не е достатъчно глупава, за да се хване на такъв трик.

— Глупава? Може би не. Арогантна? Можеш да се обзаложиш — противопоставих се. — Тази жена ти е правила заклинания под собствения ти покрив, знаейки много добре, че ще я убиеш, ако разбереш. Това е толкова арогантно, че все едно има камъни вместо топки. — Устните му се присвиха при напомнянето как беше манипулирала волята му, но продължих, сякаш не съм му забелязала реакцията. — Нищо чудно, че ме мрази. Каза, че вампирите са откачено властни. За няколко месеца ми предложи повече, отколкото си й предложил на нея след три десетилетия под магическото ѝ влияние, и все пак те напуснах, защото не беше достатъчно добро. Вероятно е накарала Адриан да направи онази бомба преди Шрапнел да издаде местоположението ми.

Устата му побеля още повече, преди внезапно да се усмихне.

— Знам защо ме подтикваш, но няма да ме накараш да действам прибързано заради наранена гордост.

— Не би го направил — казах, задържайки погледа му. — Но тя би. След като новината за брака ни трябва да е стигнала вече до нея, се обзалагам, че е стигнала до нова червена зона в женския гняв и презрение.

Влад ме погледна.

— Вероятно — каза най-накрая.

Не можах да не погледна към леглото отново. За да бъдем честни, не трябваше да соча с пръст пресичането на линията на ревността на Синтияна. Мисълта за часовете, дните — по дяволите, годините! — които Влад беше прекарал с нея в това легло ме разстройваха далеч отвъд нормалната „вампирска териториалност“.

Всъщност желанието ми да призова електрическо въже и да започна да налагам леглото, докато останат само парчета, беше толкова силно, че ръката ми започна да пращи.

Влад я погледна, след което се върна на лицето ми. Преди да успея да кажа нещо, леглото избухна в пламъци.

Устата ми се отвори невярващо. В няколкото мига, които ми бяха нужни, за да се приближа, дървената рамка се беше разпаднала от горещината и нищо не беше останало от одеялата, възглавниците и матрака, освен пушеца купчина пепел. Вместо деликатния аромат на цветя миришеш на пушек.

Силните нежни емоции, които се вляха в моите, ми казаха, че той го беше направил и нямаше нищо общо с гнева му към Синтияна. Просто искаше да унищожи нещо, което ме нараняваше.

Не казах нищо. Нито пък той. Думите вече не бяха нужни.

ГЛАВА 43

Събудих се със същата внезапност като през изминалите пет дни, минавайки от безсъзнание към ставане на крака за по-малко време, отколкото беше нужно да се каже „Добро утро“. Единствената разлика тази вечер беше, че първата ми мисъл не беше свързана с глад.

— Хвана ли се? — попитах веднага.

Влад стоеше до отворено чекмедже в стената и в отговор държеше към мен кръвта, на която не бях налетяла.

Игнорирах я, въпреки че зъбите ми изскочиха и стомахът ми започна да се свива, сякаш беше отварящ и затварящ се юмрук. Преди четири дни Сандра беше оставила съобщение за Синтияна, казвайки й къде Шрапнел иска да се срещнат. На следващия ден собственика на книжарницата, също хипнотизиран от Влад, кара сто километра, преди да направи обаждане, непроследимо от телефонната кула на Влад. Днес, когато спях, Сандра се беше върнала в книжарницата, за да провери дали в „Одисея“ има отговор от Синтияна.

— Хвана ли се? — повторих.

— Да и не. — Той погали челюстта ми разсеяно, което правеше само когато беше дълбоко замислен. — Съгласи се да се срещне с него утре в седем, но промени мястото на букурещкото метро.

Никога не се бях се качвала на главното румънско метро по очевидни причини, но не беше трудно да се разбере проблемът.

— Избрала е час пик на публично място.

Бяхме избрали склад в не много населен град, който лесно можеше да бъде обграден и нямаше нужда да се притесняваме за много свидетели. Синтияна трябва да беше осъзнала същото. Изглежда и двамата с Влад бяхме прави за нея. Можеше да бъде достатъчно арогантна, за да дойде, но не достатъчно глупава, за да го направи без допълнителна защита.

— Има няколко усложнения, една от които е невъзможността да се охранява. — Той ми се усмихна кратко и сардонично. — Много членове на румънското правителство са от моята линия, но не мога да

заповядам цялото метро да бъде затворено. Дори Менчерес не може да замрази десетки хиляди хора и десетки влакове, за да я хванем.

— И ако метрото изведнъж е пълно с вампири, ще стане подозрителна и ще избяга. — Въздъгнах. — Проследихте ли обаждането на собственика на книжарницата?

Влад продължи да гали челюстта ми.

— Да. Заведе ни до изоставен телефон, което не ни помага. Това значи, че остава метрото.

— Каза ли на коя станция?

Той изсумтя.

— Не, но е очевидно.

Оставих това засега.

— Влад, ако те забележи, ще избяга. Всъщност, след като е живяла с теб тридесет години, се обзалагам, че знае повечето от вампирите от линията ти и съюзниците ти, така че един поглед към тях и пак ще избяга.

Той не го оспори.

— След утре ще осъзнае, че Шрапнел е бил разкрит. Ще обявя голяма награда за залавянето ѝ, но ще отнеме време. Трудно или не, метрото е най-добрият ни шанс.

— Да — казах стабилно, — така е, но забравяш нещо важно.

Повдигане на вежда.

— И това е?

— Мен.

— Не това отново — промърмори той.

— Аз съм очевидният избор. Не знае как изглеждам *или* мириша, така че мога да стоя точно до нея и изобщо няма да се почувства заплашена.

— И защо да я е страх? Тя е триста години по-стара от теб.

Тонът му беше унищожителен, но нямаше да го оставя да ме победи, приемайки го лично.

— Когато се срещнахме ти настоя да се науча как да използвам електричеството си, за да се бия, и беше прав. Спасиха ми живота срещу вампири далеч по-стари от мен. Но повече от това, продължаваш да казваш „аз“, когато това не е само за теб. Синтияна уби приятелите ми на карнавала. Отвлече ме. Нейното проклятие отне смъртността ми, преди да бях готова да се разделя с нея. Ако бях от

типа, който ще остави всичко това просто да мине незабелязано, нямаше да ме обичаш, защото това със сигурност не си ти.

Погледът му можеше да засрами лазер с интензивността си.

— Очакваш да забравя за отмъщението си заради твоето?

— Не — казах, усмихвайки се вътрешно, — наричат те Влад Цепеш, не Влад Кастрирания. Всичко, което искам, е да отида до метрото и да я намеря. Тогава или ще я зашеметя, или ще я проследя и ще ти кажа къде е. Кое то и да бъде, ти ще я заловиш, но тя ще знае — както и ти, — че аз съм помогнала със залавянето ѝ.

Беше мълчалив дълго време, след което каза:

— Никога не си виждала лицето ѝ.

По дяволите, не! Започнах да тръпна в очакване.

— Не се тревожи. Видях достатъчно, за да я забележа.

* * *

Не помнех последният път, когато бях заобиколена от толкова много хора. Може би беше американският снобизъм, който ме накара да предположа, че румънско метро няма да бъде по-заето от някой от големите карнавали, в които бях работила; може би това, че бяхме под земята ме караше да се чувствам, сякаш беше по-пълно. Каквато и да беше причината, докато пресичах платформите на гара де Норд, всъщност трябваше да се преборя с чувство за клаустрофобия.

Поне не трябваше да се притеснявам, че ще електрифицирам някой от пътуващите, които минаваха покрай мен за или извън множеството влакове. Под бизнес панталоните и блейзъра си носех костюм за плуване за цялото тяло, гумата беше дебела, защото обикновено се използваше за плувци в ледени води. Копринен шал скриваше това, което се подаваше от яката, докато театрален грим прикриваше белега ми.

Освен дразнещите скърцащи звуци, които издаваше костюма, докато вървах, можеше да бъде част от новия ми гардероб. Никога преди не съм можела да минавам през тълпа, без да се тревожа, че ще електрифицирам хора, откакто станах на четиринадесет. Ако нямаше да привлече нежелано внимание, можех да прегърна някой непознат просто защото мога.

Разбира се, имаше друг проблем да бъда толкова близо до хиляди хора. Гладът ми. Навсякъде около мен безброй вени изпъкваха с мъчителния нектар, който сега жадувах като дрога. При нормални обстоятелства бих била бавно въведена в среда с хора, за да сме сигурни, че имах достатъчно контрол. Да вляза в подземно метро в час пик беше подобно на скачането в дълбокия край на басейн, за да потънеш или заплуваш. Повече от веднъж зъбите ми изскочиха и се наложи да ги скрия зад питие. Добре, че Влад беше предложил да си взема чаша кафе като подкрепа.

Всъщност неприятната миризма помогна с притъпяването на глада ми. Суматохата от хора и различните тунели носеха различни аромати. Определени части от метрото бяха само няколко нюанса по-ароматни от подземията на Влад. Първото ми пътуване до обществена тоалетна почти ме накара да повърна.

Скърцащ звук изпревари влак, спиращ на линията М1. Пиех кафето си и гледах тълпите, докато се качвах и слизах, отделяйки специално внимание на жените. Никаква гъста лешникова коса или отличаваща кожа, нюанс по-кремава, плюс, че единствените вибрации, които чувствах, идваха от електричеството по линията. Погледнах часовника си. Шест петдесет и девет вечерта. Време да проверя следващите линия на спирка Басараб.

Да, Влад имаше станция в метрото, кръстена на него. Нищо чудно, че каза, че беше очевидно къде Синтияна би очаквала да срещне Шрапнел. М1 беше в бели и сиви нюанси, но страната на М4 имаше оранжеви стени, черен гранитен под и жълти неонов светлини. Някак си си мислех, че тук бих намерила Синтияна. Щом живостта ѝ ми напомни на Влад, вероятно на нея също би ѝ го напомнило.

Все пак общото помежду ни беше възхищението ни към него.

Друго оглушително скърцане обяви пристигането на влак на станция М4. Облегнах се на широка колона, косата ми падна над част от лицето ми, докато оглеждах пътниците. Може би тази брюнетка? Не, имаше свежа пъпка, нещо, което вампирите не могат да имат. Може би жената с бейзболната шапка... не, не и с вкусната пулсираща вена на врата ѝ от бързането ѝ.

Промърморих проклетие, когато зъбите ми отново изскочиха. Сега знаех как се чувстват момчетата тийнейджъри с нежелана ерекция. Престорих се, че отпивам от кафето, докато тихо ги прибирах

във венците си, и тогава го почувствах — аура от сила, невидима, но силна, като облак парфюм, който идваше право към мен.

Задържах кафето пред лицето си, докато я търсех. Не там, не там... *там*. О, да, бих познала тази гъста, лешникова коса навсякъде, да не споменаваме грацията, която я отделяше от останалите като балерина сред стадо от бикове.

С ръката си в ръкавица натисках жицата, която криеше шала ми, и прошепнах две думи в микрофона.

— Тук е.

Погледнах я, най-накрая виждайки изцяло жената, която беше причинила толкова вълнения в живота ми. Лицето ѝ бяха пълно с недостатъци. Устата ѝ беше прекалено широка, носът ѝ прекалено дълъг и скулите ѝ бяха толкова високи, че приличаха на изкуствени. Но заедно беше красива по начин, който намирах за труден за забравяне, защото не беше „хубава“ красота, а силна, поразителна, която правеше трудно поглеждането настрани.

Затова я разпознах, въпреки че последната ни среща трая само няколко секунди. Нищо чудно, че Синтияна беше използвала заклинание, което не само я беше направило непроследима, но и ме блокира да видя лицето ѝ. Това заклинание не само ни попречи да наемем портретист, за да открием по-рано идентичността ѝ. Неумишлено ми беше попречило да я разпозная като същият вампир, който гледаше последното представление на Даун и Марти в нощта на избухването на карнавала.

Тъмните топазени очи срещнаха моите, когато Синтияна погледна нагоре и се вгледа право в мен.

ГЛАВА 44

Възможно най-естествено погледнах настрани, преструвайки се, че се усмихвам на някого надолу по перона. Просто друг вампир, срещаш се с приятел, нищо за гледане. Когато все още чувствах погледът ѝ върху себе си, се насочих в посоката, в която гледах, надявайки се търкането на кожата, което беше еквивалент на слагането на дезодорант, да беше премахнало всички следи от мириса на Влад. Избрах си случаен човек и се приближих към него, казвайки „Здравей!“ на румънски, сякаш бяхме стари приятели.

Нещо ме удари в гърба, два пъти и силно, което ме накара да се обърна бързо и да заля с кафе най-близкият до мен човек. Докато мъжът започна да псува, други два удара ме уцелиха точно в гърдите.

Погледнах надолу. Сребро течеше от две дупки в блейзъра, но преди умът ми да регистрира, че бях застреляна, инстинктът пое контрол. Сkochих, изскачайки от тълпата, и за по-малко от секунда бях до тавана на тунела. Близко до главата ми експлодира парче бетон и се завъртях възможно най-бързо, след което гравитацията ме привлече обратно в тълпата. Приземих се на няколко човека, събаряйки ги без да искам. Веднага щом уцелих земята, крещенето започна.

Не можех да виждам нищо в морето от крака, което ме заобикаляше, което означаваше, че и стрелецът не може да ме види. Все пак нямаше да ги използвам за прикритие. Куршумите с течно сребро бяха опасни за мен, както обикновен куршум беше опасен за хората, но благодарение на настояването на Влад носех бронезилетка под дрехите си. Хората около мен нямаха същата защита. Започнах да пълзя далеч от тълпата, хвърляйки настрани чашата си от кафе, когато с неверие забелязах, че я бях държала през цялото време. Докато пълзях натиснах жицата под шала си. Не я бях видяла, но нямах нужда от психически способности, за да знам кой ме беше прострелял.

— Забеляза ме — казах кратко. — Стреля със сребърни куршуми.

Стигнах до края на тълпата и се изправих. Сякаш привлечен, погледът ми се насочи към Синтияна, която спокойно прибираще пистолета си обратно в якето си сред ужасените пътници. Вероятно си мислеше, че куршумите са си свършили работата и бях мъртва под движещата се тълпа.

Гласът на Влад изляя през приемника:

— Не я ядосвай. Отиди на Крангаси. Скоро ще сме там.

Синтияна се завъртя дали усещайки присъствието ми или заради гласа на Влад, чула над шума от пътниците.

Погледна ме само за секунда, но сякаш беше цяла вечност. Не знам какво ме накара да го направя, но вдигнах ръката си, намокрена с кафе, и я прокарах по лицето си, изтривайки грима и разкривайки белега си. Когато тя го видя, погледът ѝ стана яркозелен и оголи зъби в ръмжене.

— *Ти.*

Очаквах да се насочи към оръжието си или да ме нападне; изглеждаше толкова ядосана, колкото се и чувствах. И двете щяха да ме устроят. Ако ме нападнеш, щях да я отдалеча от хората, а ако ме застреляше, поне нямаше да нарани невинни пътници. Но Синтияна не направи нито едно от двете. Вместо това вдигна ръка и извика нещо на език, който не разбирах.

Сякаш дръпнати от невидими нишки, всеки пътник, който беше тръгнал да бяга, се насочи към мен, ръцете им бяха извити като нокти и израженията им бяха убийствени. Над тълпата видях как ръмженето на Синтияна се превърна в ухилване, след което побягна в обратна посока на тунела за гара де Норд.

Промърморих проклетие, когато започнах да минавам през тълпата, опитвайки се да не ги нараня, когато ги бутах настрани. Не ми показаха същото отношение. Косата ми беше дърпана, множество юмруци ме удряха и дори бях ухапана, когато жена се хвърли на крака ми и не искаше да ме пусне, въпреки че я влачех, докато бягах. Първият ми опит да използвам умствен контрол не проработи. Или го правех грешно, или заклинанието на Синтияна беше прекалено силно. Успях да се освободя само след като изгубих якето, шала си и няколко части от панталона си при хапещата жена, след което избягах, преди останалата част от тълпата да се включи в мелето.

Докато бягах към Крангаси натиснах жицата на врата си.

— Тръгна надолу по тунел М1 — изкрещях, след което простенах, когато видях искрящият край на жица, стърчаща от бронезилетката. Някой я беше скъсал. Без колебание се обърнах в посоката, в която беше тръгнала Синтияна. Без начин да кажа на Влад накъде отиваше, ако не я проследях, можеше да избяга, преди хората на Влад да слезеха в метрото.

Остър звук и заслепяващи светлини сигнализираха, че се приближава влак. Магнах се от релсите, подскачайки на малкия бетонен бордюр в тунела, прегръщайки стената, докато продължавах колкото мога по-бързо. Когато влакът ме задмина, вятърът от скоростта му се опита да ме засмуче, но новите ми мускули ме задържаха за стената, сякаш бях залепена. Щом ме задмина скочих обратно долу и продължих, погледът ми осветяваше тъмнината със зелено.

Ако не беше подобреното ми зрение, щях да пропусна мястото в тунела, където беше отбелязан входа на друг тунел. Никакви светлини нямаше там и стените бяха мокри от както изглеждаше от повтарящ се теч, оставяйки плитка, мръсна локва пред входа. Трябваше да бъде един от многото неизползвани тунели, които съставяха подземният лабиринт на метрото. Спрях, гледайки между входа и останалата част от тунела, в който се намирах. Ако бях Синтияна, по кой път бих тръгнала?

Виждайки мръсен отпечатък, водещ към тунела, ме накараха да взема решение. Проследих отпечатъците, правейки физиономия при миризмата, която предполагаше, че бедните използваха тунела като приют. Нямаше смисъл да се опитвам да проследявам Синтияна чрез миризмата, въпреки че над вонята усещах странен, земен аромат. Това ли беше тя? Ако да, трябваше да смени парфюма си.

Побягнах по-бързо, когато чух звуци напред, почти като лудо дращене. Да не би хората на Влад да бяха влезли от другата страна на тунела и да я бяха хванали? Тесният тунел правеше завой, така че не можех да видя. В случай че Синтияна ме чакаше с насочена към главата пистолет, се наведох, за да бъда по-ниска от очакваното, и погледнах зад ъгъла.

Сякаш стотици светещи очи ме погледнаха и дращецият звук се усили, заедно с църкането, докато маса от сива козина и зъби се хвърлиха към мен.

— Кучка! — извиках надолу по тунела.

Синтияна не беше приключила с триковете си. Сега изглежда беше омагьосала всеки плъх в тунелите да ме атакува.

Въпреки отвращението си започнах да бягам към тях. „Вампирите не могат да се заразят с бяс“, повтарях си мислено, докато десетки гризачи се хвърляха към мен, сякаш бях покрита с месо. Смазах няколко, докато продължавах напред, но доста се задържаха за мен с остри като бръсначи зъби и нокти. Болка експлодира в почти всяка част от мен, освен където бях покрита от бронезилетката. Някои от тях успяха да прегризат костюма за плуване и ухапаха кожата ми, но повечето останаха на местата си.

Исках да се завъртя, докато не изпадат всички, но продължих да ги махам, докато бягах. Ако Синтияна мислеше, че ще изпразни пълнител с куршуми с течно сребро, докато бях разсеяна от последиците от последното ѝ заклинание, то грешеше.

Отказа ми да погледна настрани от това, което беше пред мен, беше причината да ги видя. Големи фигури прегръщаха стените на следващия ъгъл, покрити с толкова много мръсотия, че почти се сливаха с тъмния бетон. Улових мирис на странната земна миризма над вонята на плъхове и аромата на собствената си кръв, и когато спрях да тичам, явно осъзнах, че съм ги видяла, защото излязоха от скривалището си. Десетки от тях.

Приличаха на хора, но очите им блестяха с вътрешна светлина, която никой нормален човек нямаше. Не беше вампирското зелено и нямаха удължени кучешки зъби, но се движеха с бързина, която идваше само от свръхестествени способности. Когато успите им се отвориха невероятно широко, докато се насочваха към мен, осъзнах какво бяха.

Гули. А те ядяха хора, включително вампири.

ГЛАВА 45

С плъхове, които ме дъвчеха, магнах дясната си ръкавица. Тънка линия от бяло пулсираше от дланта ми, удължавайки се, докато не достигна до земята. Гулите я погледнаха без ни най-малка доза страх, което невинаги беше хубаво нещо. Ако бяха обитатели на тунела, нападащи ме, защото изглеждах вкусно, щяха да се оттеглят, когато им покажех, че не бях лесна плячка. Ако Синтияна беше успяла да хвърли заклинание, тогава като плъховете щяха да продължат, докато не се окажеха мъртви на земята.

Или докато не ме убиеха.

Нямах време да ги питам каква им е мотивацията. Трима скъсиха разстоянието помежду ни със скоростта на гепарди. Изплюсих камшика и се завъртях в кръг, изпращайки още електричество в него, когато усетих съпротивлението на тела. Няколко тупвания прозвучаха и вълната от волтаж през тялото ми накара плъховете временно да напуснат кораба, но след това веднага се хвърлиха отново към мен. Все пак успях да видя, че съм обезглавила двама от тримата гули. Третият лежеше на земята, опитвайки се да придърпа долната част на тялото си към зейналия остатък на горната.

С рев остатъкът от глутницата нападна. Завъртях камшика около мен сякаш беше голямо, смъртоносно ласо, електричеството режеше всичко, което смееше да направи контакт с него. Двама гули паднаха мъртви на земята, присъединявайки се към увеличаващата се камара плъхове, докато волтажът в мен стигаше до нива, които никога преди не беше стигала. Шибнах друг гул, който се приближи, и той падна на две части. Глутницата ме заобиколи по-внимателно, но от празния им поглед бе ясно, че не те контролираха действията си. Щяха да се опитват да ме убият без значение от последствията. Ако не беше битка на живот и смърт, щях да се възхитя на силите на Синтияна. „Повърхностно“ се занимавала с магия, ама друг път!

Други двама гули паднаха на парчета, когато скока им беше посрещнат с удар с бяло покрай вратовете им. Само още четирима и

благодарение на новата ми вампирска сила ръката ми дори не беше уморена. Още плъхове изпопадаха, когато гуменият костюм се разкъса на толкова много места, че електричеството течеше от мен като вода през гевгир. Телата на гризачите хрущяха под краката ми, докато нападах гулите, вместо да отстъпвам, камшика ми безжалостно разрязваше тях и плъховете, които все още идваха от всяка посока.

Само един гул остана на краката си. Когато влезе в обсега ми замахнах победоносно с камшика, но той само изсъска на мястото, което удари. Вместо да разреже гула сякаш отскочи от него. Той погледна надолу в потвърждение, че все още беше цял, и устните му се дръпнаха невъзможно широко, разкривайки усмивка като на отворената уста на змия.

О, по дяволите. Разклатих дясната ръка, сякаш за да ѝ влея още електричество, но нишката само просветна по начина, по който просветват фенерчетата, когато батерията им свършва. Завъртях се, готова да побягна, но от другия край на тунела се чува ново ръмжене, последвано от вълна от плесенясал, земен въздух.

Пътят ми за бягство беше блокиран.

Гулът, когото не успях да убия, закрачи към мен. Паникьосана и без други опции започнах да го замерям с плъхове. Те отскочиха от тромавото му тяло, толкова неефективни в спирането му, колкото бяха и при опита си да спрат мен. Сякаш за да го подчертае той хвана един, отхапа главата му и я изплю към мен. Зад него двама от падналите гули се размърдаха, единият заподскача към мен на един крак, другият се влачеше с ръце към мен през килима от плъхове, защото всичко под кръста липсваше.

Срещу един гул бих имала шанс, но не и срещу няколко. Страхът ме направи имунизирана срещу болката, докато плъховете, които не бяха електрифицирани, продължиха да ме дъвчат. Скоро повече от гризачи щяха да гуляят с мен. Въпреки че никога не съм била по-могъща, все пак бях безпомощна да спра смъртта си.

Изправих рамене, изритвайки плъховете от краката си. Щях да ги накарам да заслужат яденето си. Преди да ме изядат, щеше да се наложи да ме хванат.

Точно когато направих първата крачка, тунелът се освети от оранжев блясък, който беше едновременно зловеща и най-прекрасната за мен гледка.

Гласът на Влад проехтя.

— Лейла, залегни!

Паднах на земята, което ме срещна лице в лице с безброй мъртви и живи плъхове. В следващия момент надолу по тунела изрева огнен ад, който обгори всичко, намиращо се на над метър от земята. Докато огънят минаваше над мен в изпепеляващи вълни, покрих глава с ръцете си и зарових лице по-дълбоко в отвратителната маса от тела. По-добре да съм близо до тях, отколкото до огън със сила на сто гейзера.

Секунди по-късно над ръцете ми се склучиха длани. Опитах се да се дръпна, мислейки, че пълзящият гул ме беше стигнал, но осъзнах, че ръцете бяха горещи като печка. Когато дръпнаха ръцете ми от главата не се възпротивих, и когато крак в ботуш изрита гъмжилото от плъхове около мен, не се поколебах да седна въпреки продължаващите пламъци.

Влад се наведе над мен. Освен шейсетте сантиметра кръг, които ни заобикаляха, огънят изпълваше тунела от тавана до пода, горейки толкова яростно, че не можех да чуя нищо от пукането на пламъците. Той ме вдигна в ръцете си и започна да върви през стената от оранжево и червено.

Тя се разтвори пред него като завеса, държана от невидими ръце. Докато вървеше магнах останалите по мен плъхове, които все още ме дъвчеха, хвърляйки ги в пламъците. Когато стигна до края на тунела, в който имаше затворена врата, имаше останали само няколко, които не можех да достигна.

Влад отвори вратата, пренасяйки ме в по-тесен тунел, който можеше да е бил изоставен тунел за персонала. Вместо да е изпълнен с пламъци мястото беше пълно с хората на Влад. Е, освен един.

Синтияна беше задържана от четирима вампира, което може и да не беше достатъчно, имайки се предвид истинската ѝ сила в магията. Но след един поглед видях защо Влад не се притесняваше, че може да направи някое заклинание на хората му. Не можеше да промълви и дума. Устата ѝ беше пълна с толкова много сребро, че парчета от него стърчаха от бузите ѝ.

— Откъде взе това? — попитах аз.

Той ме пусна, махайки плъховете, които още висяха на гърба ми, преди да ги смачка с крака си.

— Стопих сребърни ножове и ги напъхах в устата й.

Понякога наистина обичах тъмната му страна.

— Защо не изчака на Крангаси? — настоя той, хващайки раменете ми, когато и последните плъхове изчезнаха.

— Направи заклинание на пътниците, които ме нападнаха, и един от тях скъса жицата. Не можах да ти кажа накъде тръгна, така че я последвах.

— Защо? — попита той с дори по-голямо натъртване.

Премигнах.

— Защото се измъкваше.

Хватката му се затегна, докато вълна от раздразнение и друга, далеч по-силна емоция се разля в мен.

— Когато чух, че гулите идват за теб, всичко, за което ме беше грижа, беше да стигна до теб навреме. Колко често трябва да ти казвам, че ме е грижа за теб повече, отколкото за отмъщението? Мога да живея без да победея враговете си, но не мога да живея без теб.

Преди да успея да отговоря той се наведе, устата му покри моята в невероятна целувка. Забравих, че бях покрита с кръв, мръсотия и косми от плъхове. Не ме интересуваше, че пълна стая с хора гледаха, нито пък се интересувах от нещо друго. Целунах го с цялото облекчение, което чувствах от това да бъда жива, за да го направя. Сега, когато битката беше приключила, всичият страх, който задържах настрани, ме заля и ми напомни колко близко бях да загубя всичко. Влад беше прав. Враговете щяха да идват и да си отиват, битки щяха да бъдат печелени или губени, но нищо не значеше повече от това, което имахме. Всичко останало беше заменимо.

Когато той най-накрая се отдръпна, по бузите ми бавно течаха сълзи.

— Обичам те — прошепнах.

Той ги изтри, сардонична усмивка изви устните му.

— И аз те обичам, поради което имам намерение да те заключа вкъщи веднага щом се приберем.

Засмях се треперливо.

— Няма да има нужда. С радост ще си стоя вътре. — Започнах да разкопчавам бронезилетката си, единственото нещо на мен, което не беше сдъвкано или разкъсано на парчета. — Това беше добра идея. Не

съм много добра по операциите под прикритие. Синтияна ме погледна веднъж и веднага започна да стреля.

Усмивката му ми напомни за огъня, който беше толкова голяма част от него — привлекателен, но смъртоносен, унищожителен, но блестящ.

— Нейната решителност да те убие беше това, което я обрече. Когато прокле гулите в тунела да се превърнат в безмозъчни убийци, тя препречи обратният си път за бягство и нямаше на къде да бяга, освен към мен и хората ми.

Обърнах се и погледнах към Синтияна със студенина, на която не знаех, че бях способна.

— Време е да я отведем вкъщи и се надявам, че имаш кол с името ѝ на него.

ГЛАВА 46

Няколко от хората на Влад останаха, за да се уверят, че ако има гули, оцелели от огъня, няма да влязат в метрото и да започнат да ядат невинните пътници. Останалите се върнахме в къщата му с хеликоптери. Веднага щом се приземихме го последвах, заедно със стражите, придружаващи Синтияна, в подземие. След като бях покрита с достатъчно плъхове, за да получа кошмари, можеше и да желая душ по-силно, отколкото Мидас беше желал злато, но исках да видя това.

Влад заповяда Синтияна да бъде завързана за големия каменен монолит. След това заповяда Шрапнел да бъде доведен от другата част на подземие и да бъде окован до нея. Беше дал най-доброто от себе си, за да ме убие, но не можах да потисна лекото съжаление при скръбта в изражението му, когато я видя. Синтияна, от друга страна, не изглеждаше толкова разстроена заради ситуацията на любовника си. Всъщност погледът ѝ мина по него по начин, който можеше да бъде описан само като раздразнен.

— Той наистина е бил просто пионка за теб, нали? — попитах отвратно.

Тя, разбира се, не отговори. Въпреки че беше заловена, устата ѝ запушена със сребро и срещаща се наистина ужасно бъдеще, Синтияна не беше уплашена. Погледът ѝ се плъзгаше по мен по начин, който жените практикуваха до съвършенство, когато искаха да наранят самочувствието ти, без да произнесат и дума, но само се усмигнах достатъчно широко, за да ѝ покажа новите си кучешки зъби. Може и да бях покрита с мръсотия, кръв и козина от плъхове, но унищожавачи поглед на вековно стар вампир не можеше да се мери с погледите/тези, които бях получавала в гимназията заради зигзагообразния си белег, накуцване и нарастващата способност да електрифицирам всеки, който ме докосне.

— Споменах ли, че беше хубаво да те видя отново? — почти измърках. — Въпреки че не помниш първият път, когато се срещнахме,

нали?

Погледът на Влад беше почти толкова изненадан, колкото нейният. Отиде до Синтияна, дърпайки среброто от устата ѝ.

— Ако промърмориш магически думи, ще те напълня с достатъчно сребро, за да полудееш преди изгрева.

Синтияна погледна Влад за дълъг, тих миг, преди да ме погледне пренебрежително.

— Не знам за какво говориш, скъпа. Никога не съм те виждала преди тази вечер.

— Не те виня, че не помниш. Беше заета да гледаш младо момиче на име Даун, която изнасяше представление под моя сценичен прякор. Мислеше, че тя съм аз, и затова детонира бомбата точно след като се прибра в караваната ни.

Сега погледът ѝ ме огледа оценяващо.

— Използва косата си и шапка, за да скриеш белега — каза най-накрая.

— Навик. Сега, нека видим какъв е най-лошият ти грях.

С късмет щеше да ни заведе към този, за когото работеше. Приблжих се към нея и тя се дръпна колкото ѝ позволяваха веригите.

— Не ме докосвай.

Не отговорих, а хванах ръката ѝ с моята дясна длан. Само слабо електричество се вля в нея. Повечето бях използвала в битката си с гулите, които тя беше изпратила да ме убият.

Подземието изчезна, превръщайки се в стая, която не изглеждаше много по-различно от него, защото беше изцяло от каменни стени. Изглеждаше познато, но това, което изживях, ме накара да забравя. Когато обкръжението ми изчезна и се върнах обратно пред каменния монолит, дръпнах ръката си.

— Ти, болна кучко — издишах.

— Какво? — попита веднага Влад.

Гледах Синтияна с отвращение.

— Имала е нужда от заклинание за огнеупорност, но не е била достатъчно силна да го направи, без да пресече линията към тъмната магия, затова го е направила.

А тази магия беше изисквала най-високата цена: кръвта на новородено. Бях виждала множество ужасни неща в живота си чрез способностите си, но никога не бях виждала нещо брутално като това.

— Заклинание за огнеупорност? — повтори Влад. — Мислиш, че това е единствената защита, която ти е нужна срещу мен?

Тя не каза нищо.

Влад въздъхна.

— Познавам те, Синтияна. Никога не би ме нападнала без покровител, така че ми кажи кой е той. Откажеш ли да го направиш сега, ще го сториш по-късно, след като си изпитала повече агония, отколкото можеш да си представиш.

Тя погледна настрани.

— Нямам покровител.

Той се засмя по този зловещ, безчувствен смях.

— Да, имаш, въпреки че си го предала, защото е искал Лейла жива.

Защо Влад би мислил това? Всяко съобщение, което Синтияна беше предавала на Шрапнел след бомбата, бяха искания да ме убие.

Тогаваш си спомних думите на Ханибал, след като ме отвлече. *Цената е тройна ако си жива.* Синтияна ме беше искала само мъртва, така че Влад беше прав. Някой друг беше дърпал конците поне за известно време.

Тя ме погледна. Чистата омраза в погледа ѝ я очаквах; страхът не. След заплахата на Влад защо би се страхувала от мен? Вече бях направила всичко, което мога, въпреки че откриването на най-лошият ѝ грях само разкри ужасна информация, не полезна...

— Влад, чакай — казах, нещо за каменната стая раздвижи паметта ми. — Шрапнел ти е казал всичко, което знае за способностите ми — казах бавно, докато идеята все още се оформяше бавно в ума ми, — но ти знаеш повече, нали? Като, например, способността ми да чувствам остатъчната същност по чужда кожа.

Погледът ѝ се разшири, докато мирисът ѝ се променяше в ужасно сладък. Знаех какво беше това, беше в цялото подземие. Мирисът на страх. Влад също го улови. Изражението му се промени, издяланите му черти се промениха от студено благоразположение към изваян гранит.

— Кой е той?

Трите меки думи бяха изпълнени със заплахата от хиляди извикани заплахи.

Гледах Синтияна, оценявайки омразата и страхът в погледа ѝ, докато се приближавах.

— Знаеш ли какво чух първият път, когато се свързах с теб? Каза на Шрапнел „Каквото и да е струвала за него жива, за нас е далеч по-малко опасна мъртва.“ — Засмях се кратко. — Тогава Шрапнел си мислеше, че „него“ е Влад, но ти си имала предвид новият си защитник, нали? Интересувал се е от мен и ти вече си имала вътрешна информация. — Погледнах Шрапнел. — Синтияна се е върнала в живота ти по времето, когато аз влязох в този на Влад, нали?

Болка изкриви чертите му, но Шрапнел не каза нищо. Може би още се опитваше да я защити. По-вероятно беше под действието на заклинание. Може би не беше предал Влад или опитал се да ме убие по собствено желание.

Гореща ръка се плъзна по моята, докато Влад се приближаваше, но не ме погледна, беше съсредоточен върху Синтияна.

— Защитникът ти трябва да е могъщ, иначе нямаше да се занимаваш с него. Също така е мой враг, или нямаше да рискува да си навлече гнева ми, използвайки една от бившите ми любовници, за да отвлече друга. Това скъсява списъка. Още повече, ако се е интересувал от Лейла преди Шрапнел да ти е казал за способностите ѝ.

Много малък списък, наистина. Всъщност можех да си спомня само за едно име и въпреки че не изглеждаше възможно, пасваше на фактите, стигайки чак до заповедта на Ханибал да ме залови или убие. Не за пръв път вампир получаваше тази заповед за мен и докато предпочитанието на Синтияна беше за смъртта ми, нейният защитник не беше съгласен.

Забавното беше, че всички, освен Максимус и Влад, мислеха, че психическите ми способности ги нямаше, когато Ханибал ме отвлече. Защитникът на Синтияна или рискуваше, че могат да се завърнат... или знаеше друга причина защо бих била ценен заложник.

Само един друг вампир предполагаше как са чувствата на Влад към мен, преди да ги беше признал на себе си. Същият вампир, който се беше опитал да използва способностите ми срещу Влад, преди дори да го срещна. Това беше причината, поради която бяхме привлечени един към друг, но Михал Жилегай беше умрял в огнен ад преди месеци.

Нали?

Приближих се със стъпка. Синтияна се задърпа във веригите си, очите ѝ потрепваха в емералдово и зъбите ѝ захапваха, докато изстрелваше толкова яростни заплахи, колкото бяха и безполезни.

— Затворете ѝ устата и я дръжте здраво — казах тихо.

Влад хвана челюстта ѝ с желязна хватка, преди последната дума да беше напуснала устата ми. Другата му ръка се приземи толкова силно на кръста ѝ, че чух как няколко ребра се счупиха. За разлика от последния път, когато Шрапнел беше смазал гръдният ми кош, болката ѝ щеше да трае само няколко секунди, докато не се излекува. Стига да не продължеше да се извива, разбира се.

Затворих очи, когато я докоснах, радостна, че способностите ми разкриваха най-лошият грях на човек само веднъж. Оставих дясната ми ръка да се разхожда по кожата ѝ, търсейки останали следи.

Там, на горната част на ръката ѝ. Прясна, запечатана с ярост, която веднага разпознах, че принадлежи на Влад. Ръката ми продължи нагоре, намирайки друга на врата ѝ. Не разпознавах отпечатъка, затова продължих, галейки лицето ѝ, докато игнорирах яростните звуци, които издаваше.

Някой, който я обичаше, беше оставил отпечатък на челото ѝ, и с болка осъзнах, че това беше есенцията на Шрапнел.

Продължих, без да намеря нещо друго на горната част на тялото ѝ. Стигнах дясната ѝ китка, когато го почувствах. Нишка с много позната есенция, останала от някой, докоснал я с достатъчно заплаха, за да остави перманентен отпечатък на кожата ѝ.

Отпуснах ръка и отворих очи.

— Той е — казах просто, когато срещнах погледа на Влад.

В очите му сякаш избухнаха зелени пламъци и лава от ярост се изляха върху емоциите ми.

— Какво трябва да направя, за да убия този мъж? — промърмори той.

Освободи Синтияна. Докато стигне отпред пред кола, гръмотевичното му изражение беше се превърнало в очарователна усмивка, и лавата от ярост в ледник от решителност.

— Кажи ми как започна да заговорничиш с Михал Жилегай и можеш да започнеш с това как, по дяволите, е успял да оцелее от експлозията.

— Мисля, че знам отговора — казах, гледайки Синтияна безжалостно. — Изгорете нещо на нея.

И двата ѝ крака се запалиха. Тя изкрещя, мятайки се във веригите си. Шрапнел също закрещя, молейки Влад да спре. Той не го направи, докато всичко под бедрата ѝ не беше покрито с обгорена, почерняла плът.

Докато гледах как Синтияна започна да заздравява само с нормалните способности, които имаха всички вампири, последното парче от пъзела падна на мястото си.

— Не си направила това заклинание за себе си. Направила си го за Михал Жилегай, единственият вампир, силен колкото Влад и също толкова решен да го нарани, колкото си била и ти. — Погледът ми отскочи към Влад. — *Затова* не се е поколебал да натисне копчето за експлозията, когато го хвана в капан в планината. Знаел е, че ако го намериш там, единственият начин да се измъкне жив, е ако мислиш, че е мъртъв. Точно както го е направил преди векове.

— Най-великият номер, който Дявола е направил, е да убеди света, че не съществува — промърмори Влад, звучейки сякаш го цитираше, след което се усмихна на Синтияна. — Сега, скъпа — каза с най-любезният си тон. — Ще ми кажеш точно къде е той.

Издание:

Автор: Джанин Фрост

Заглавие: Двойно изкушени

Преводач: Сирена

Година на превод: 2019

Език, от който е преведено: английски

Издател: Читанка

Година на издаване: 2019

Редактор: galileo414

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/10473>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.